

Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Setembre 2011 · núm. 131 · 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat

www.cgtbalears.org

***L'Europa
neocolonialista
i excloent...***

Pappers

de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 131 · Setembre 2011 · 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

***L'Europa
neocolonialista
i excloent...***

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", Zn 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 -Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 -Tel. 666 087 592 menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública (FAPC)

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 - cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
Baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 93377551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Rambal Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
fbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubi
Colom, 3-5, 08191 Rubí, fbcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Roselló 10, 08207 Sabadell - cgtSabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort
pilumcgt@gmail.com
Tel. 633 322 033

Editorial

Sortim al carrer...

Les retallades socials i laborals assenyalen al poble treballador la necessitat de lluitar

La exigència de democràcia directa i participativa, junt amb el crit tant sentit el últims mesos: "la crisi que la paguin els rics", s'emmarca en un llarg procés de lluites als últims anys. Les lluites contra els EROs al sector industrial, lluites que van quedar aïllades a cada empresa i no van aconseguir aturar les reformes neoliberals dissenyades per tots els governs i patronals i el mes llastimós amb la connivència del sindicats institucionals.

El "Decretazo" del mes de maig del 2010 amb retallades salarials i socials als empleats i empleades de tots els serveis públics va tenir una resposta contundent amb la convocatòria d'una Vaga el mes de juny del 2010 que va significar la sortida al carrer de 80.000 treballadors i treballadores d'aquests sector a Barcelona.

El 29S 2010 una Vaga General a tot l'estat contra la Reforma Laboral va tenir ressò al sector industrial i als serveis, malgrat la criminalització del Conseller Saura.

El 27G del 2011 un altra vaga és va convocar al Principat, aquesta vegada de la ma del sindicalisme combatiu i els moviments socials de perfil anticapitalista per tal de manifestar el rebuig a la Reforma Laboral i de les Pensions signat per la CEOE, Zapatero, CCOO i UGT. Més de 9.000 persones ens varem manifestar per el centre de Barcelona. El 14 de Març una gran manifestació mostrava el grau de malestar social contra les retallades en salut, es sumaven a les lluites de ensenyament en defensa de la escola pública de qualitat. El 14 de Maig una manifestació encara més gran que l'anterior indicava el nivell de rebuig ciutadà a les polítiques neoliberals del govern de CiU. La mobilització continuava "in crescendo".

Des del mes d'abril i progressivament tots els sectors dependents de la gestió pública: administració, ensenyament i sanitat han estat reivindicant els seus drets i batallant per mantenir dignificat el servei a la població, serveis públics que els dirigents polítics en lloc de defendre'ls s'han proposat eliminarlos, intentant imposar el sentiment i pensament: "millor privatitzat" i per tant, donar a mans privades d'ells mateixos o dels seus amics, el negoci.

La mantinguda lluita del sector sanitari en aquests mesos d'estiu on les retallades en urgències i serveis bàsics han estat tant evidents, son l'exemple clar de com volen gestionar els serveis a la ciutadania derivats del impostos que paguem. És evident i queda

© Lluïsa Roca i Tena

clar que el Conseller de Sanitat Boi Ruiz, antic president de la patronal del sector privat, te clar com traslladar als seus amics de la patronal la gestió de la sanitat. La ciutadania, que rebutja aquesta manera de fer, s'ha mobilitzat en contra d'aquestes mesures en un moviment, lliure, obert, autogestionari i d'acció directa en quant ha estat necessari, com per evitar desnonaments d'habitatges. Un moviment que per la defensa dels drets i serveis públics que com ciutadans tenim, coincideix amb les reivindicacions que des del sindicalisme no claudicant i per tant combatiu, practiquem a la CGT.

El moviment ciutadà sorgit des del 15-M mantingut des del moviment veïnal que li dona suport, amb la llibertat d'acció que el caracteritza i que defensa en el seus processos assemblearis per sobre de qualsevol altre consideració, es trobarà amb una tardor farcida d'oportunitats per seguir dient que tot allò que reclamaven encara no s'ha solucionat i, tal com hem vist al llarg d'aquest estiu, els polítics l'han anat fent cada cop més grossa com en el cas del PIRMI i els ajuts socials a les vivendes. Una primera convocatòria per defensar una vegada més el servei

sanitari s'ha portat a terme el 2 de setembre amb una marxa que va acabar en concentració davant del Departament de Sanitat, més els talls de carretera del 3 de setembre. Les mobilitzacions que des del propi moviment ciutadà i veïnal es vagin acordant a favor dels serveis públics universals i de quali-

tat tindran el suport del nostre sindicat i si els esdeveniments porten a plantejar si convé la convocatòria d'una vaga general, a la CGT no tindrem cap inconvenient a participar en l'anàlisi de la conveniència de convocar-la. La solució està en el repartiment del treball i de la riquesa.

Agurrelj

... I MOLT MILLOR UN TREBALLADOR FIX QUE UN EN PRECARI!

ÉS MILLOR UN TREBALLADOR EN PRECARI QUE UN ATURAT...

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana**: Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Didac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Xavi Rojals, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Pedro Rosa i Laura Rosich. **Col·laboradors**: Pepe Berlanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavitarte, Llorenç Buades L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. **Redacció i subscripcions a Catalunya**: Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunya@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat **Redacció i subscripció a Balears**: Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: comunicacio@cgt-balears.org **Web revista**: www.revistacatalunya.cat. *No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.*

Drets dels subscriptors:

D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titulars respectius dels quals són el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona; i a la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears a Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971 791 447. comunicacio@cgt-balears.org

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"

Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.

Més informació a <http://cat.creativecommons.org/>

"La classe mitjana consumeix inconscientment i assegura un mercat inesgotable per nodrir, i alhora adopta al Tercer Món o col·labora amb oenagés amb la benedició de l'estat, un mecanisme de control subtil i sibil·li per evitar contradiccions de classe."

Montse Banegas a "Una dona incòmoda"

REPORTATGE

La forta crisi econòmica va provocar a l'Argentina un avanç en la lluita popular: moviments de treballadors aturats i la recuperació de fàbriques i empreses pels treballadors

Del procés d'ocupació de fàbriques tenim molt que aprendre

Sin Patronos

El procés de recuperació d'empreses pels seus treballadors a l'Argentina, 2001-2009

Red Libertaria, Argentina

A partir de finals de l'any 2001 i començaments del 2002, sectors de la classe obrera argentina van protagonitzar una experiència de lluita molt singular: l'ocupació d'empreses i la posada en marxa de la producció sense patrons. En un context de crisi econòmica, alt nivell de l'índex de desocupació, fallides d'empreses i acomiadaments massius, milers de treballadors es van organitzar per a mantenir les seves fonts de treball.

La crisi econòmica i política

Entre 1997 i 2001 en l'Argentina va esclatar una forta crisi econòmica que va impactar fortament en el bloc en el poder. Aquesta crisi va estar coronada per la rebel·lió popular dels dies 19 i 20 de desembre que, enfrontant l'estat de setge, va produir la renúncia del president Fernando de la Rúa i l'obertura d'un procés d'acefàlia en el poder executiu de la república [1], i un avanç de la lluita popular.

Aquesta rebel·lió va posar fi a una sèrie de governs de tall neoliberal en el país, alhora que va produir un avanç en la lluita popular: assemblees barrials, moviments de treballadors aturats i la recuperació de fàbriques i empreses pels treballadors. Durant la dècada del 90 en l'Argentina s'havia imposat un model econòmic basat en "la convertibilitat" de la moneda. Això significa que 1 pes equivalia a 1 dòlar americà. Clarament, l'única manera de mantenir aquesta paritat era el crèdit extern. Quan a partir del 97 es va encarrir el crèdit, l'economia argentina va entrar en una forta recessió. Si bé el model econòmic havia generat una alta taxa de desocupació (superior al 10%), la crisi va disparar la desocupació a més del 25%. Nombroses empreses van tancar llençant a més treballadors al carrer. La resposta del govern, seguint els consells del FMI i del BM va ser aplicar retallades en el pressupost nacional, que van empitjorar la situació del poble.

Per a 2001, l'Argentina va deixar de ser un paradís per a les inversions financeres, amb el que molts capitals van abandonar el país. La resposta del govern va consistir a congelar els dipòsits bancaris dels estalviadors, situació que a la llarga va constituir una expropiació als treballadors i sectors mitjos per a salvar al sistema bancari. Davant això, la burgesia es va dividir entorn de dos programes per a superar la crisi. Una part buscava abandonar la "convertibilitat",

devaluant la moneda, per a fer a la producció local més competitiva a nivell mundial. L'altra part buscava adoptar el dòlar com moneda de curs legal, fent a l'economia local més dependent de l'economia nord-americana.

La situació social es va tornar intolerable al desembre de 2001. La congelació dels dipòsits bancaris impedia als treballadors disposar del seu salari. La falta de diners circulant accelerava el procés de fallides i la desocupació augmentava. Va ser així com per al dia 15, en els barris pobres de les grans ciutats van començar els saquejos a comerços. La resposta del govern va ser la declaració de l'estat de setge (estat d'emergència), suspent les garanties constitucionals de la població la nit del 19 de desembre. A l'acabar la transmissió del missatge presidencial per cadena nacional, la població de les grans ciutats va començar a guanyar els carrers, copejant les cassoles corejant "¡Qué boludos, qué boludos!" ¡El estado de sitio se lo meten en el culo!" o "¡Qué se vayan todos, qué no quede ni uno solo!", demanant la renúncia del ministre d'economia, del president i de tots els polítics. Així va començar la rebel·lió popular, de característiques insurreccionals, que va acabar amb la presidència de Fernando de la Rúa.

La mobilització popular

Els mesos següents a la caiguda de De la Rúa l'Argentina va estar sumida en un procés d'avanç de les organitzacions populars i les seves reivindicacions.

És de destacar el sorgiment de les Assemblees Veïnals i el protagonisme guanyat pel moviment piquetero (o de Treballadors Desocupats/Aturats). Les Assemblees Veïnals van sorgir en les primeres setmanes després de la caiguda de De la Rúa. En gairebé totes les places i cantonades importants de les grans ciutats milers de veïns es van reunir per primera vegada en anys. Es discutia de política, s'organitzaven les accions rondaires (mobilitzacions, escraches), així com es buscava, per mitjà del suport mutu atendre a les necessitats dels veïns aturats. També van aconseguir establir Assemblees Interbarrials que es reunien setmanalment per a coordinar accions conjuntes.

D'altra banda, el moviment piquetero, que havia sorgit en 1997, organitzant a treballadors acomiadats després de la privatització de l'empresa petrolera estatal en la Patagonia i el nord-oest del país, en lluita per a aconseguir ocupació i subsidis que permetessin pal·liar la situació d'atur, va aconseguir una projecció nacional. Per a 2001, els pobres i desocupats de les viles misèries (favelas) del centre polític del país, la Ciutat de Buenos Aires, també estaven organitzats i mobilitzats. El govern transicional d'Eduardo Duhalde, electe per l'Assemblea Legislativa (que reuneix a la cambra baixa i la cambra alta) el 2 de gener de 2002, hagué d'ampliar els subsidis a la desocupació per a intentar calmar els ànims dels milions de treballadors sense ocupació, aconseguint en el seu lloc el creixement de les organitzacions reivindicatives d'aquests proletaris. A més, van emprendre

projectes productius per a, per mitjà de pràctiques autogestives i cooperatives, aconseguir llocs de treball. Les organitzacions piqueteras es van convertir així en un actor polític de summa importància en aquells anys, articulant al voltant de si a les reivindicacions populars de diferents sectors i demostrant un alt poder de mobilització i pressió contra el govern. En els primers mesos de 2002 es va establir una forta aliança entre les assemblees d'origen urbà, conformades majoritàriament per sectors de classe mitja i els aturats dels suburbis de les ciutats, que es va expressar en la consigna "piquet i casserola, la lluita és una sola".

Les ocupacions de fàbriques

És en aquest context de crisi econòmica i mobilització popular que es va produir un dels fenòmens que més va cridar l'atenció a la militància anticapitalista en tot el món: el procés d'ocupació de fàbriques i empreses i la posada en producció pels seus treballadors sense patrons. Si bé aquest procés va ser nou a l'Argentina, no deixa de tenir importants llaços amb les tradicions i metodologies de lluita dels treballadors. La tàctica de l'ocupació de fàbriques té llarga data en el país. L'antecedent més important en tal sentit va ser impulsat per la CGT (Confederació General de Treballadors) en l'any 1964. En una jornada van ser ocupats pels treballadors els 10.000 establiments fabrils més importants del país amb una precisió miliciana. La conducció d'aquesta mesura era burocràtica i actuava amb una lògica

de copejar i negociar per a acumular poder corporatiu dintre del sistema i no per a generar una ruptura del sistema. Però la mesura va espantar tant a la burgesia i als propis buròcrates sindicals que el pla de lluita, organitzat en diferents etapes, va ser avortat a la meitat.

L'ocupació del lloc de treball va ser també una mesura de resistència a dictadures o intents de privatització: per exemple, presa del frigorífic Lisandro de la Torre (que es va realitzar per a evitar la privatització del mateix i va produir una forta insurrecció obrera en el barri que se situava), presa de l'empresa tèxtil Alpargatas durant l'última dictadura militar o la presa de l'obra de la Represa del Chocón, etc.

Existeixen també mesures intermèdies que també tenen un arrel i una història en el moviment obrer argentí: la vaga amb presència en el lloc de treball, per exemple, és una derivació moderada de la "ocupació" lliça i plana de la fàbrica. Però després de la crisi de 2001 va aparèixer el fet nou: els treballadors ocupaven la fàbrica en fallida per a protegir els seus llocs de treball i posar-les a produir sense patrons.

La majoria de les vegades, les ocupacions començaven com mesures preventives. Els treballadors buscaven impedir per aquest mitjà, que els empresaris retiresin les maquinàries, mercaderies i matèries primeres abans de declarar la fallida. Si això succeïa, les empreses serien insolvents, i evitarien pagar els salaris deguts i les indemnitzacions per acomiadaments, per no comptar amb béns que poguessin ser rematats per a saldar els seus deutes.

No obstant això, aviat van començar a posar les plantes en producció. Van tenir com antecedent l'ocupació de l'empresa IMPA (Indústria Metalúrgica i Plàstica Argentina), que des de 1996 estava ocupada i els treballadors de la qual havien començat a autogestionar, després de resistir durant setmanes i fins a mesos, en els quals hagueren d'emprendre una forta lluita política i jurídica. En aquest punt va ser essencial la solidaritat prestada pels veïns, les assemblees i els piqueteros que van permetre realitzar mobilitzacions massives per a aconseguir la tinença de les empreses i els drets d'explotació de les mateixes. En la majoria dels casos, no van aconseguir el suport de les direccions gremials, burocràtiques i grogues (propatronals), encara que en alguns casos puntuals, algunes seccionals sindicals també van donar suport a les ocupacions. El cas més ressonant, però no l'únic, és el de Zanón (actualment anomenada FaSinPat, Fàbrica Sin Patrón), on

els treballadors havien aconseguit recuperar les estructures sindicals (primer de base, després el sindicat) de les mans de la burocràcia, constituint-se en una organització classista (de lluita de classes).

El mecanisme habitual de la recuperació de les empreses es pot esquematitzar de la següent manera. Primer, s'ocupava l'empresa per a evitar el buidament d'estocs de mercaderies i béns de capital, per a enfrontar el lock-out o per a reclamar pel pagament de salaris deguts. A continuació, es decidia posar la planta en producció, com forma de cobrar-se els deutes patronals. Per a això, els treballadors es constituïen en cooperatives de treball i emprenien la lluita legal per a aconseguir que se'ls adjudiqués el dret a l'explotació de l'empresa. La majoria de les vegades, van aconseguir en primer lloc drets temporals per a l'explotació (2 anys o més), però no els drets de propietat, pel que hagueren d'emprendre noves lluites per a aconseguir l'expropiació de les empreses i que després se'ls adjudiqués la propietat. Aquestes lluites han arribat a durar anys, com en el cas de l'empresa productora de ceràmiques Zanón. Però aquest camí de lluites va ser molt llarg i dur.

El context de mobilització popular i la crisi política i de domini burgès i estatal van ser les condicions que van permetre que aquestes reivindicacions s'aconseguissin. El govern estava fortament afeblit i no podia impedir l'ocupació de fàbriques. No obstant això, no hem de creure que una vegada aconseguit el marc legal per a l'explotació de les fàbriques els problemes estaven superats. Ara havien d'enfrontar-se a problemes tan profunds com els altres, però de caràcter comercial. Les empreses recuperades moltes vegades havien estat buidades. No tenien estoc de peces ni de productes acabats. Moltes vegades els patrons ja havien retirat part important de la maquinària.

En altres casos, el fet d'haver romàs tancats durant mesos va produir el dany de les maquinàries. Això va passar en diverses fàbriques de vidre o metall, on els forns es van arruïnar per romandre apagats. A més, pels grans deutes, tenien tallats els seus canals de proveïdors i la provisió d'energia o aigua, i per la inactivitat havien perdut a importants clients. L'accés al crèdit a aquestes empreses era nul.

Tampoc hem d'oblidar que es tractava d'empreses que havien fet fallida per la seva incapacitat per a competir en el mercat capitalista. Moltes de les empreses tenien tecnologia obsoleta i estaven descapitalitzades. Amb la qual cosa, en la majoria dels casos, el començament de l'activitat va estar basat en fortes dosis d'autoexplotació per a començar el procés de capitalització. Moltes vegades, els treballadors havien de treballar llargues jornades sense poder realitzar cap retir de diners, per a poder comprar noves mercaderies, i perquè no podien utilitzar les seves maquinàries, havent de produir de manera gairebé artesanal.

Característiques de les empreses sense patró

Segons l'estudi realitzat pel col·lectiu de periodistes de lavaca.org, el 2007 havia 163 empreses funcionant sense patró [2]. Els sectors de les empreses són dels més diversos. Bàsicament, hi ha tant empreses de serveis (informàtica, supermercats, periodisme, escoles i jardins d'infants, etc.) com empreses productives (construcció, autoparts, alimentació, hidrocarburs, plàstic, vidre, etc.). En general són empreses petites i mitjanes, amb una majoria d'empreses amb al voltant de 50 socis, encara que els extrems van dels 10 socis per al cas de les més petites i 500 per a les més grans. Pel que estem parlant de l'ocupació d'una fracció minoritària de les empreses

argentines.

Quant a les formes d'organització, totes han pres la forma legal de cooperatives. En aquest sentit, la llei que regula les cooperatives és molt restrictiva en els aspectes organitzatius, ja que imposa l'existència d'una comissió administrativa i un president. Aquest president té poders gairebé plens en el seu exercici, havent de rendir comptes de l'exercici anual als associats en assemblees ordinàries una vegada a l'any. No obstant això, més enllà d'aquesta cobertura legal, la majoria de les cooperatives han adoptat de fet altres formes d'organització, que garanteixen la participació del ple dels associats en els més diversos aspectes de la vida de l'empresa.

D'altra banda, en la majoria dels casos es busca que el repartiment dels beneficis sigui igualitari entre tots els treballadors. En els casos que hi ha diferències salarials, són molt menors que en altres empreses de la mateixa branca. En els casos que les empreses sense patró hagueren de prendre nous associats, en molts casos ho han fet entre activistes que van donar l'ocupació des del primer moment. És el cas de la ceramista FaSinPat, que en els primers anys de la gestió obrera va experimentar un fort creixement de la producció havent d'incorporar nous associats. Molts d'ells eren membres del Moviment de Treballadors Desocupats, que van acompanyar als treballadors durant l'ocupació, en els enfrontaments amb les forces de seguretat i en les mobilitzacions exigint l'expropiació de la planta.

Un últim element a destacar és que moltes de les empreses recuperades van diversificar les activitats que realitzaven, buscant superar el fet de ser centres productius de mercaderies. Així, en moltes empreses recuperades funcionen centres culturals, biblioteques, sales d'atenció primària de salut, escoles, etc. Aquesta diversificació va ser una tàctica molt útil a l'hora d'aconseguir suports en les comunitats, així com una forma de gra-

titud al suport rebut. D'aquesta manera, les empreses recuperades van experimentar una important transformació, ocupant-se de diferents aspectes de la vida social dels barris.

El debat: cooperatives o control obrer?

Un important debat, de caràcter estratègic es va donar en el sí de l'esquerra i del moviment d'empreses recuperades. El problema a resoldre era com havien d'organitzar-se aquestes empreses en el marc del sistema capitalista. La solució més difosa ha estat la conformació de cooperatives. Aquesta forma, que revesteix caràcters jurídics precisos, va permetre donar un marc legal i avançar en l'explotació de les empreses.

No obstant això, com ja hem dit, l'Estat argentí preveu una important ingerència en la vida orgànica de les cooperatives. Si en la lluita, tots els treballadors estaven en peus d'igualtat, decidint en assemblees com dur endavant la lluita, la llei de cooperatives en l'Argentina estableix un mecanisme organitzatiu basat en la representació que allunya a la totalitat dels associats de la gestió quotidiana de l'empresa. Aquest primer obstacle va ser superat de fet per moltes de les empreses sense patró, que prenien formalment la categoria de cooperatives però que van constituir mecanismes democràtics de gestió.

Però en el capitalisme les cooperatives han d'enfrontar-se a problemes més importants. El procés de competència entre les empreses obliguen als patrons a introduir canvis en les formes de produir, augmentar els ritmes de treball, incorporar maquinària, acomiadar treballadors, etc. Com pot veure's, la producció per al mercat està en conflicte amb els interessos dels treballadors. No només pel que es produeix, sinó que també per com es treballa en les empreses per a produir. Per aquesta raó, els treballadors d'algunes empreses recuperades van elaborar un altre model d'organització, conegut com "el control obrer". Aquesta modalitat implica el control pel ple dels treballadors de la totalitat del procés productiu. Està acompanyada una modalitat organitzativa que parteix de les assemblees de base de cada secció de l'empresa, l'elecció democràtica i directa de representants per a consells o altres organismes, la revocabilitat dels mandats per l'assemblea, el control permanent entre la base obrera i els seus representants, la promoció de la funció dirigent en tots els interessats i la projecció de la pràctica del control en la fàbrica cap al domini de la societat. Aquesta modalitat està acompanyada a més de la reivindicació de la nacionalització de les empreses [3]. No obstant això, la forma predominant és la cooperativa (més del 90% de les empreses recuperades), mentre que el 4,7% ha adoptat les formes de Societat Anònima o de Societat de Responsabilitat Limitada i només el 2,3% la de control obrer.

El kirchnerisme i la reconstrucció de l'hegemonia burgesa

L'elecció del president interí Duhalde a principis de 2002 va marcar el començament de la reconstrucció del domini burgès en després de la crisi.

Amb la devaluació de la moneda es va posar fi a 10 anys de la política de convertibilitat, imposant-se una fracció de l'alta burgesia que buscava generar millors condicions per a competir en el mercat mundial. Va ser derrotada l'altra fracció burgesa, representada principalment pel capital financer i les empreses de serveis públics privatitzades durant els anys noranta, que buscava l'adopció del dòlar com moneda.

Només faltava disciplinar al poble que seguia lluitant, mobilitzant-se i organitzant-se. Per a això, el govern va utilitzar una doble tàctica: d'una banda, la repressió, per l'altra, l'anul·lació de moviments socials per mitjà de la cooptació o l'anul·lació política. La repressió va ser salvatge, i es va cobrar la vida de dos joves referents (Maximiliano Kosteki i Darío Santillán) del moviment piquetero el dia 26 de juny de 2002, quan els treballadors desocupats van llançar un pla de lluita que buscava tallar els principals accessos a la ciutat de Buenos Aires.

Si bé la repressió va causar la convocatòria precipitada a eleccions presidencials, també va implicar el començament de la decadència del moviment piquetero. Les assemblees, que van ser tan actives durant l'estiu de 2002, van començar a esmoreir-se. La falta d'objectius concrets, la falta d'experiència i una situació econòmica que començava a normalitzar-se, van ser alguns dels factors que van produir el seu reflux.

Va ser Néstor Kirchner, qui va assumir la presidència de la Nació el 25 de maig de 2003, a qui li va tocar recompondre el domini de l'Estat. Ex governador d'una província de l'extrem sud del país, desconegut per a molts, en un context de fort rebuig cap als partits polítics i sobre la base d'un discurs d'oposició al neoliberalisme, de condemna a les violacions dels Drets Humans durant l'última dictadura militar (1976-1983) i de reivindicació de la militància política d'intencionalitat revolucionària de la dècada del setanta, va aconseguir un fort suport popular, particularment dels organismes de drets humans (entre ells les mares i àvies de Plaza de Mayo), moviments socials, intel·lectuals, etc.

La recuperació de l'economia (en aquests anys, l'economia va créixer a un ritme d'entre 7 i 9% anual), la creació de noves ocupacions, acompanyats la majoria de les vegades de llargues jornades de treball i forta precarietat laboral, l'aplicació de plans socials contra la desocupació i la pobresa van servir també per a apagar gran part de la rebel·lia de les jornades de 2001.

Poc queda d'aquell moviment, que copejant casseroles i enfrontant a la policia, cantava en la carrers "Què se'n vagin tots, que no en quedi ni un!". Això no vol dir que la mobilització popular s'hagi esgotat. Però sí s'ha transformat. La gran majoria es canalitza avui dia per canals institucionals, i si bé encara no s'ha reconstruït el sistema bipartidista característic de l'Argentina, els partits polítics del règim han recuperat part important del seu protagonisme. D'altra banda, la majoria de les organitzacions piqueteras es van alinear amb el govern. Aquelles que

no ho van fer van perdre gran part de la seva influència i presència en la política nacional. Aquestes organitzacions depenien per a funcionar dels recursos de l'Estat i el govern, enfortit, només destina fons als moviments afins.

La crisi internacional de 2008 i noves ocupacions

En aquest context polític de fortalesa de l'Estat i el seu govern es va produir la crisi financera internacional a mitjan 2008. En aquell moment es van produir noves fallides d'empreses. Però no van ser tan generalitzades. L'Estat comptava amb suficients reserves com per a afrontar la crisi econòmica. Així, l'any 2009 es va produir una reducció en el creixement de l'economia, però no una recessió.

Es van produir algunes fallides mentre algunes empreses es van declarar en situació crítica. Els treballadors van ocupar aquestes plantes, però el govern, lluny de permetre la proliferació de recuperació d'empreses va realitzar salvaments de les empreses per mitjà de préstecs o les va intervenir amb la intenció de sanjar les seves finances per a després retornar-les als seus amos. Això és el que va succeir amb les empreses més grans. Mentre que algunes empreses petites van declarar la fallida (en molts casos fraudulentos, provocades a dreticent pels amos) i els seus treballadors les van ocupar amb la intenció de posar-les a treballar sense patró. En aquests casos, la recuperació de les empreses va ser més difícil. Si entre 2002-2003 les recuperacions hagueren d'enfrontar a un govern afeblit, que intentava recompondre la seva autoritat, i el poder judicial es veia superat per la mobilització popular, ara havien d'enfrontar un enemic enfortit en condicions de major aïllament. A més, la possibilitat d'aconseguir noves ocupacions feia que molts dels treballadors no romanguessin en la lluita. La fortalesa de l'Estat va permetre a la burgesia controlar millor la situació impedit que es

generalitzi.

Conclusions. Un balanç anarquista sobre les empreses sense patró

Molt s'ha escrit sobre les ocupacions de fàbriques en l'Argentina en els anys 2001-2003. Importants sectors de la militància anticapitalista de tot el món van bolcar la seva mirada cap a aquestes experiències buscant trobar l'avanç cap a una societat socialista. No obstant això, a deu anys de la rebel·lió de 2001, creiem que és necessari realitzar un balanç més profund de l'experiència.

En primer lloc, voldríem sintetitzar alguns aspectes que ens resulten centrals a l'hora d'analitzar el procés. Podem resumir breument aquesta caracterització en els següents punts: * Les ocupacions i empreses recuperades són expressions de la lluita de classes entre la burgesia i el proletariat. Més encara, corresponen orgànicament al moviment obrer argentí, són produïdes per treballadors o per treballadors desocupats, reprent tàctiques de lluita de llarga data.

* Les particularitats que revesteixen aquests processos no es deuen al fet que siguin externs al moviment obrer i a la lluita de classes sinó a les diferents etapes que va ser travessant la formació econòmica-social argentina en les últimes dècades. La resposta obrera sorgeix com resposta a la política de la burgesia.

* Les ocupacions i recuperades són generades per grups polítics (minories) comunistes, ni anarquistes. En realitat no van ser planificades per ningú. Són expressions legítimes de la lluita de classes. La derrota i divisió de la classe obrera i les seves direccions burocràtiques moltes vegades comporten que les ocupacions i recuperades siguin vist com un fenomen juvenil o de partits d'esquerra, ja que aquests van ser els seus principals defensors mancant moviment obrer organitzat. En aquest sentit, creiem que és possible avançar en un balanç de l'experiència, que ens permetin extreure ensenyaments per a altres

latituds i temps. En aquest sentit no podem deixar de destacar els punts excel·lents de l'experiència. Si bé hem de tenir en compte que aquestes experiències van ser de caràcter defensiu i que van estar principalment centrades en empreses petites i mitjanes, baixament tecnificades, i per aquesta raó vulnerables a la competència capitalista, són experiències valuoses d'autogestió que demostren les possibilitats de produir sense patró. Les empreses recuperades permeten demostrar a la major part de la població la possibilitat de l'autogestió. L'existència de centenars d'empreses funcionant sense patró, on són els treballadors qui decideixen el curs d'acció davant la producció, ampliant les seves preocupacions a altres problemes de la vida de les seves comunitats.

En aquest sentit, l'exemple de Zanón tal vegada ens mostri les possibilitats de l'autogestió, d'una producció orientada per l'interès social i no pel guany privat. En aquest sentit, entre 2002 i 2005, l'empresa va aconseguir augmentar enormement la producció duplicant, en aquest mateix període, la quantitat de llocs

de treball.

Tal vegada més important és que en aquest mateix període, sense la vigilància i la pressió patronal es van reduir dràsticament els "accidents" de treball. Si sota la gestió patronal hi havia 300 accidents anuals, en el període 2002-2005 només va haver-hi 33, tots lleus, sense registrar cap mort [4], el que ens parla d'una clara millora en les condicions de treball. No obstant això, creiem que hem d'analitzar també els límits que el capitalisme imposa a les empreses recuperades. Per a això hem de clarificar quins són els nostres objectius com anarquistes i què entenem per autogestió. Com dèiem més amunt, la majoria d'aquestes empreses hagueren de tornar a produir en condicions molt adverses: falta de proveïment de mercaderies, impossibilitat d'accés al crèdit, obsolescència tecnològica, cadenes de comercialització destruïdes. Per la qual cosa, hagueren de basar la seva producció en fortes taxes d'autoexplotació dels treballadors. Moltes de les empreses recuperades desesperades per l'accés a crèdits i subsidis van acabar lliurant la gestió de les empreses a persones amb vincles polítics, amb el que van acabar cridant a un nou patró per a gestionar les empreses. D'aquesta manera, molts treballadors van renunciar a l'autogestió per a mantenir el seu lloc de treball.

D'altra banda, la necessitat de mantenir la competitivitat comporta que els treballadors de moltes d'aquestes empreses tinguin ingressos inferiors als de treballadors que realitzen les mateixes tasques en empreses privades. La mateixa Zanón (tal vegada una de les empreses més paradigmàtiques i la qual sol presentar majors assoliments) ha hagut d'enfrontar dificultats econòmiques en els últims anys. A diferència dels seus competidors privats, ells no compten amb cap tipus de subsidis a l'energia que consumeixen, amb el que els seus costos de producció són més elevats.

És per això que hem de preguntar-nos sobre la viabilitat de l'autogestió a petita escala. Si és possible generar illes d'autogestió en els marcs del sistema capitalistes o si el ca-

pitalisme té mecanismes per a neutralitzar aquestes experiències. La realitat de moltes empreses recuperades marquen que en realitat s'està autogestionant la misèria, sectors de l'economia que el propi sistema capitalista descarta per considerar-los inviables.

Per aquesta raó, hem d'apuntar a autogestionar la totalitat de la producció i de la vida social. I per a això és necessari expropiar massivament a la burgesia, construint una societat socialista i llibertària. No existeixen oasi de socialisme en el marc de la societat capitalista i no es pot construir al marge del sistema i viure aquí: cal destruir al sistema. No hi ha convivència possible. Com diuen a Zanón: "si no es fa la revolució, Zanón es queda sola i la destrueixen".

En el procés d'ocupació de fàbriques els anarquistes tenim molt que aportar alhora que aprendre. Hem d'aportar la nostra perspectiva política, alhora que brindar el nostre suport moral i militant i ajuda tècnica i econòmica. Buscant sempre la solució del conflicte en funció dels interessos dels implicats: conservar el treball. En el marc d'aquesta lluita es pot aconseguir avanços de consciència. Avanços que podran acumular-se en la construcció d'un moviment obrer classista si aquestes experiències romanen vinculades a les organitzacions de treballadors, participant de les seves lluites braç a braç.

Notes:

- (1) La acefalia es va produir ja que el vicepresident havia renunciat després d'haver denunciat el pagament de suborns en el parlament davant el tractament d'una llei de flexibilització laboral.
- (2) Colectivo lavaca, Sin Patrón, Buenos Aires, 2007. Más informació en www.lavaca.org
- (3) Aiziczon, Fernando, "Teoría y práctica del Control Obrero: el caso de Cerámica Zanón, Neuquén, 2002-2005"; a Revista Herramientas...
- (4) Aiziczin, Fernando, op. cit.

* Article extret del web www.anarkismo.net/

TREBALL-ECONOMIA

La Reforma constitucional significa renunciar a les polítiques econòmiques basades en el repartiment i en la defensa dels serveis públics i els drets socials i laborals

El canvi constitucional és una renúncia a la sobirania popular

Per la revolta social

Contra la reforma constitucional i les noves mesures laborals

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

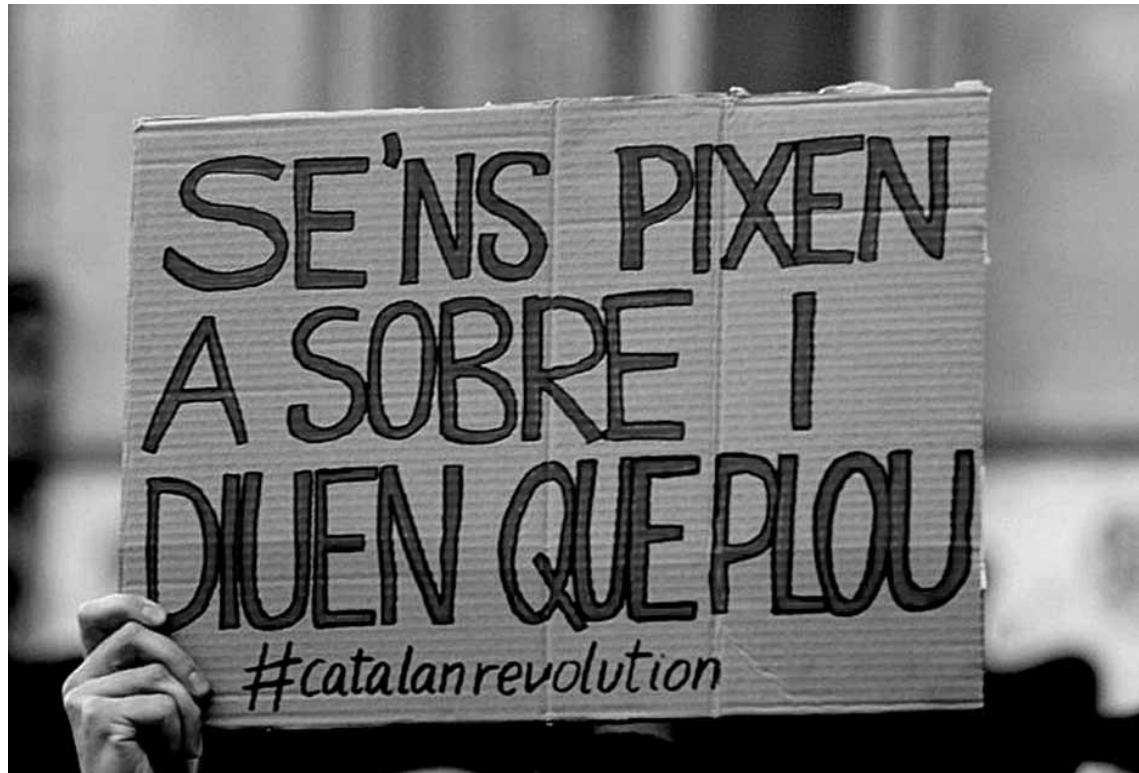
La reforma constitucional aprovada al Congrés dels Diputats i les noves mesures antisocials, constitueixen un veritable "autocop d'Estat" dels polítics.

La Reforma de la Constitució perquè es reculli el principi d'estabilitat pressupostària i que posa sostre a la despesa pública suposa la fi de l'estat del "benestar".

La Reforma de la Constitució que ha pactat el govern socialista amb l'oposició conservadora, pel seu contingut i pel seu procediment, representa el màxim atac que s'ha comès des de la dictadura franquista contra la societat civil i el model de democràcia que tenim.

Aquesta reforma perquè la Constitució reculli el nivell màxim de dèficit i d'endeutament públic, suposa la consagració i perpetuació de tota la política de reformes econòmiques, antisocials i neoliberals que el govern, polítics, patronal, banquers, especuladors i sindicats institucionals han anat aprovant sistemàtica i calculadament en aquests últims anys com solucions a la crisi sistèmica del capitalisme amb l'únic objectiu de satisfer les ànsies dels mercaders, d'incrementar el nivell d'explotació humana i de recursos en benefici d'una minoria de rics i poderosos.

Aquesta Reforma constitucional significa renunciar, de fet i de dret, a qualsevol possibilitat del polítiques econòmiques basades en el repartiment, en la justícia social, en el desenvolupament del sector públic, dels serveis socials i públics, de la recuperació dels drets socials i laborals perduts, podria fins i tot conduir a no poder garantir el pagament de les pen-

sions públiques en el futur, significa renunciar al que coneixem com "estat del benestar", significa accentuar i ratificar el model productivista, competitiu, consumista, creixentista que ha provocat l'actual crisi econòmica.

El canvi constitucional no contempla demanar responsabilitats a qui han provocat que l'Estat estigui "en fallida" i en la ruïna. Ens diuen i s'exculpen amb que l'estat està endeutat perquè no obté ingressos i té moltes despeses, però no ens diuen que les polítiques dels últims anys han estat qui han provocat aquest endeutament. No hi ha ingressos perquè s'ha legislat perquè la patronal i les empreses deixin de cotitzar a les arques públiques, deixin de contribuir, perquè s'han venut les empreses públiques rendibles, perquè s'ha pagat el deute

privat dels bancs, perquè s'estan privatitzant tots els serveis públics que produïen beneficis...

El canvi constitucional significa una autèntica renúncia a la sobirania popular, significa un veritable dèficit democràtic i la submissió als dictàmens dels països rics d'Europa. Es produeix per a calmar als mercats, en ple atac especulatiu contra les arques públiques, en plena crisi, seguint el dictat implacable dels grans bancs alemanys i francesos. La reforma constitucional és una imposició a la societat civil d'aquest país quan no se li han plantejat altres països amb endeutaments i dèficit públic semblants. El govern espanyol ha pactat amb l'oposició i resta de polítics de dretes i s'han convertit en els millors esclaus dels mercats, fent d'Espanya el màxim exponent de la política neo-

liberal.

Per altra banda, la reforma constitucional es fa a poques setmanes de la convocatòria de les eleccions polítiques, amb presses, amb un govern desacreditat, esgotat, provisional. Per què? Tot és una farsa. Quan ens han venut les enormes dificultats que suposen els canvis constitucionals, de la necessitat d'un debat públic per a assolir-lo, ara en un obrir i tancar d'ulls, en ple període estival, un govern desprestigi i provisional ens arrossega a aquesta reforma.

Amb aquest pacte dels polítics del govern i l'oposició de dretes, per a què serveixen les eleccions si aquest canvi constitucional ratifica tota la política econòmica i antisocial que es ve fent? Ara, potser més que mai, és intranscendent el procés electoral, donarà el mateix qui surti guanyador en les eleccions. Aquesta reforma constitucional lliga de peus i mans l'acció social de qualsevol govern. Tornem a la frase "tot lligat i ben lligat" i és que aquest país no sap desfer-se de "salvadors", que en el fons sotmeten als seus interessos partidistes els interessos generals. Per a la CGT és inadmissible, intolerable aquest "autocop d'estat" dels polítics contra la societat civil. Totes les mesures antisocials de reduir els drets laborals, les llibertats, de reduir els salaris, de reduir les pensions, les prestacions socials, de no garantir els serveis socials... totes aquestes polítiques s'han fet per a reduir el dèficit fins al 3% i per a controlar el nivell d'endeutament de les administracions públiques.

Aquest govern ha traït a tot el poble, a tota la societat. Ja ha reduït el dèficit, ara vol plasmar-lo en la Constitució imposant-nos que aquest dèficit s'ha reduït amb l'únic sacrifici de la classe treballadora i col·lectius populars.

Per a la CGT, demanar un referèndum per a la reforma constitucional és necessari però, és insuficient. El referèndum és sempre una mesura de partici-

ció directa, de democràcia directa i la CGT dona suport i practica l'acció directa, però entenem que el referèndum per si sol és insuficient. Cal lluitar i mobilitzar a la societat per a no permetre aquesta dictadura dels polítics, que des de la prepotència, provoquen canvis legals irreversibles i transcendents. Els capritxos de Zapatero, els seus impulsos, el seu legislar a cop de decretazos, amb traïdoria aprofitant l'estiu, ens recorda el vell estil més propi del caudillisme.

La CGT crida a la mobilització i la revolta social per a impedir aquest gravíssim atemptat a la societat d'aquest país. Farem quantes mesures estiguin en les nostres mans, assemblees, debats, mobilitzacions, aliances amb el màxim consens de totes aquelles organitzacions i moviments socials que encara no hagin perdut la seva dignitat per a parar aquest autocop d'estat.

A més de la reforma constitucional, s'ha donat a conèixer el pacte entre la patronal i el sindicalisme institucional per a mantenir la moderació salarial pactada el 2010 fins al 2014, perdent descaradament les i els treballadors poder adquisitiu, el govern ha dissenyat altres noves mesures anticrisi igualment perniciosos per als interessos de les i els treballadors i mantenir els beneficis dels poderosos i empresaris.

Les mesures a les que ens referim són:
- Contractes de Formació: es podrà realitzar aquesta forma de contractació a tots els menors de 30 anys. Aquests contractes estan exempts de tributar les assegurances socials de les i els contractats sota aquesta modalitat.

- Rebaixa de l'IVA en adquisició d'habitatge: es baixa el tipus impositiu a la meitat -del 8% al 4%- amb la conseqüent pèrdua d'ingressos a les arques públiques.

- Reforma del FOGASA: Es permetrà que el Fogasa pagui a terminis fins a 2012, vuit dies d'indemnització en els acomiadaments justificats.

- Prorroga dels contractes temporals: a partir d'ara no serà obligatori convertir els contractes temporals a indefinits i es pot prorrogar indefinidament la relació laboral inestable fins al 2013. Això suposa suspendre l'article 15.5 de l'estatut dels treballadors.

Aquestes mesures dretanes a cop de decret perpetrades pel PSOE comporten el manteniment d'una ocupació inestable i a l'arbitri de l'empresari de torn; espolien les arques públiques minvant els ingressos tant de la Seguretat Social com de l'Agència Tributària; són un cop a les classes treballadores que perden l'ocupació i veuen que la seva indemnització la cobriran en còmodes terminis (per a l'empresari i Fogasa); i es pretén reduir la taxa d'atur juvenil -del 45%- amb la perpetuació de la precarietat laboral fins als 30 anys.

La CGT crida a la mobilització i el referèndum per a impedir la reforma de la Constitució i per la derogació de totes les mesures econòmiques perpetrades contra la classe treballadora i col·lectius socials més desfavorits.

Rescat de Grècia i Reforma de les pensions

Les dues cares d'una moneda falsa per enganyar al Poble

SP Comitè Confederal CGT

La CGT continua treballant per a la mobilització social que impedeixi que la crisi la paguem la classe treballadora i els col·lectius socials desfavorits.

A finals de juliol, com a societat, hem assistit impassibles al circ de les institucions polítiques per aprovar, d'una banda, la reforma de les pensions al parlament espanyol i paral·lelament, el rescat del deute grec. En ambdós casos, sempre perd el poble perquè guanyi la banca, els fons d'inversió, la gran patronal.

La llei de reforma de les Pensions Públiques aprovada el 21 de juliol i l'ajuda pública de 182.000 milions d'euros per rescatar el deute grec, obeeixen als mateixos dictàmens ideològics del capital financer i ho fan amb total impunitat:

- Amb 5 milions de persones en atur, s'obliga a que tota la població treballi més temps (fins als 67 anys).

- Amb més del 70% de les persones pensionistes rebent pensions que no arriben al Salari Mínim i amb més d'11 milions de persones assalariades amb un salari que no arriba als 1.000 € al mes, s'obliga a reduir la quantia de la pensió pública al allargar el període de càlcul fins als 25 anys i s'obliga a cotitzar fins als 37 anys. En definitiva, es recapta per a la banca: treballarem més anys i cobrarem menys pensió en quantia i temps.

Per a la CGT, no podem resignar-nos que se segueixi degradant el públic en benefici de la lògica capitalista dels mercats financers especulatiu,

que se segueixi amb el robatori de les rendes socials cap a l'apropiació privada del capital, no podem acceptar el continu engany de xifres tècniques falsejades per crear un estat de terror i alarma social sobre la sostenibilitat del sistema de la seguretat social, no podem acceptar que les persones ens convertim i siguem tractats com un mer factor de despesa, induint a transferir les nostres escasses rendes als fons privats de pensions, condemnant-nos a treballar fins als 70 anys, endurant els requisits per a l'accessibilitat a ser pensionista o bé modificant la base de càlcul a tota la seva vida laboral.

Una vegada més, els "representants polítics", actuen amb criteris antisocials i antisolidaris, seguint únicament i exclusivament els criteris del capitalisme i neoliberalisme.

D'altra banda, les mesures aprovades pels caps de Govern de la UE el 21 de juliol per al rescat del deute grec, no persegueixen el benestar del poble sinó garantir els beneficis dels fons d'inversió, del capital, de l'especulació, de la usura.

El indignant d'aquestes polítiques es troba en dues grans mentides. La primera, que l'austeritat i les retallades socials no estan contenint la crisi sinó agravant. Els anomenats rescats en lloc de possibilitar que les economies dels països afectats generin recursos suficients per a tota la població, el que fan és garantir el transvasament de riquesa social, és a dir, garantir els beneficis i interessos del capital financer, bancs i asseguradores.

La segona mentida, és que les me-

sures adoptades sobre retallades salarials, les retribucions de les i els empleats públics, la revaloració de les pensions, les contrareformes de la legislació laboral, de les pensions, de la negociació, els anuncis de més contrareformes que afectin a la sanitat o la protecció per desocupació, només alimenten les ànsies dels "mercats" i fan crònic l'empobriment i pauperització de les persones, alhora que segueixen acorralant cada vegada més als països més febles de la UE.

En conclusió, no es tracta de "salvar els països i els seus pobles", es tracta de salvar els bancs i que les persones assalariades i les classes populars, paguem els seus excessos, els seus beneficis, el seu malbaratament, el seu model explotador.

Per a la CGT, s'ha acorralat a la classe treballadora, s'està estrangulant als col·lectius socials més precaritzats, s'ha tret el futur a la joventut, s'estan espletant els recursos naturals i, tot això, per beneficiar una minoria social enriquida, privilegiada,

a la qual hem d'exigir que rendeixi comptes davant la societat perquè torni a la societat el que està robant impunement.

La CGT treballa per la construcció d'un espai de mobilització i lluita integrat per tot el moviment sindical i social al marge dels signants del "pacte social" que sigui capaç de provocar una sortida social a la crisi. La Tardor de 2011 és un extraordinari moment per continuar amb la mobilització i la recuperació de la dignitat del poble.

La fam a l'Àfrica, la "intervenció" de Caixes i els "rescats", la lògica dels mercats

SP del Comitè Confederal de la CGT

La crisi a Somàlia, derivada de la pitjor sequera en seixanta anys, ha portat a Nacions Unides (ONU) a declarar oficialment l'estat de fam. Però aquesta crisi alimentària que condemnarà a una mort cruel a milers de persones, especialment infants, té un origen més enllà de les cíclics sequeres (cada vegada més intenses i freqüents per culpa de la degradació mediambiental).

Els mercats (aquests ens controlats per miserables), després de la caiguda de les assegurances i l'habitatge, han derivat els fluxos de capital cap a les inversions considerades com a segures (gra i altres aliments) generant una situació en què els especuladors controlen el mercat d'aliments, provocant escassetat fictícia d'alguns d'ells i incrementant el valor final dels productes. L'augment del preu

dels aliments impedeix que milions de persones al món puguin accedir-hi, encara que hi hagi un estoc capaç d'alimentar a totes.

També aquests mercats han provocat una ferotge guerra que impedeix que els pastors, que estudiaven el clima i recorrien Somàlia buscant les zones més fèrtils on instal·lar-se, es puguin moure lliurement a la recerca de pastures.

A la il·lògica irracionalitat del capitalisme tot té un preu. Els 12 milions de persones que estan en risc de morir hauran de pagar els interessos que van a heretar dels 348 milions d'euros que prestarà el Banc Mundial, fidel aliat dels mercats, després de la crida a la donació urgent de la FAO de 80 milions als 191 països que la componen. Menys de mig milió per país cerca la FAO, quan per assassinar libis l'OTAN es gasta 2 milions d'euros per cada míssil.

Mentre això succeeix a la banya d'Àfrica, la CAM (Caixa d'Estalvis

del Mediterrani) ha estat intervinguda pel Banc d'Espanya injectant a través del FROB (Fons de Reestructuració Ordenada Bancària) 2.800 milions d'euros de capital. És a dir, diners suficients per salvar la fam a Somàlia, Etiòpia i la resta del món diverses vegades. Però el Banc d'Espanya no posarà un sol cèntim d'euro per evitar que un infant es mori de fam a Somàlia, sanejarà la caixa pública amb els diners de tots i totes per tornar a privatitzar i malvendre a un banc que acabarà amb la seva obra social i amb centenars de llocs de treball.

I, és que els "rescats" financers, com el sofert per Grècia, serveixen per empitjorar la situació de la immensa majoria dels éssers humans. Això es deu al fet que les mesures d'austeritat amb les quals estan vinculats els "rescats" no fan més que intensificar la recessió de la economies de la majoria de les famílies. Després del primer "rescat grec" s'ha reduït l'estàndard de vida i el salari de la majoria de la població

grega de forma dramàtica sense perspectives de millora en el futur. Mentre que el PIB grec s'està reduint, la proporció tant del dèficit públic com el del deute s'incrementen. A més, l'especulació dels mercats contra els bons del govern grec no fa més que augmentar la taxa d'interès i per tant la càrrega del deute. El nou rescat de 182.000 milions d'euros aprovat per la Unió Europea empitjora encara més el problema.

Tot forma part de la mateixa lògica capitalista: des del treballador/a social acomiadat i els seus usuaris desatesos per la desaparició de l'obra social d'una caixa d'estalvis reconvertida en banc, l'italià/na que pagarà 25 euros cada vegada que vagi a urgències, el portuguès/a a qui li robaran la propera paga de cap d'any, el grec/ga que haurà de treballar a canvi d'una misèria per pagar els interessos del deute del seu país

a la banca i els mercats, fins el nen que morirà de fam en els braços de la seva mare desfeta per la desesperació de no poder alimentar-lo.

La CGT com organització anarcosindicalista convida a la reflexió i a l'acció contra aquesta barbàrie, treballant per la construcció d'un espai de mobilització i lluita integrat per tot el moviment sindical i social al marge dels signants del "pacte social" que sigui capaç de provocar un canvi radical en els paràmetres que regeixen l'economia i política actual.

L'ALTRA REALITAT

Coaccionar i intimidar

Pepe Berlanga

Una de les actuacions per les quals serà recordat, i que alhora més retrets va conjuminar el moviment del 15M, van ser les concentracions del 15 de juny en el Parc de la Ciutadella, per a bloquejar la sessió que el Parlament de Catalunya havia de celebrar per a persistir en les retallades socials i laborals. Aquell matí davant un gran desplegament de Mossos d'Esquadra els parlamentaris van imposar la seva presència. Uns a peu, altres en furgonetes policials i, qui formen part de la selecta elit política, en helicòpter. A pesar de l'oposició dels assistents, protestes i alguna que altra agressió, van aconseguir trencar la barrera humana que s'havia format des de la nit anterior.

Indiscutiblement els mitjans de comunicació, nodrits de plomes i estòmacs agraits amb els poderosos, no van dubtar a carregar contra un moviment que mai va comptar amb les seves simpaties. Això sí, en el recorregut s'oblidarien d'esmentar les sospitoses maniobres d'infiltrats policials que incitarien a la violència quan no la protagonitzarien, o fins i tot l'arrogància de les seves senyories.

Per si quedava el més remot dubte, una cosa eren les proclames a favor dels acampats de Tahrir, donar suport a les revoltes que van acabar amb els 23 anys de poder de Ben Alí, de la satisfacció per l'aixecament contra el tirà Gadafi, i una altra molt distinta que poguéssim actuar encoleritzadament contra els seus actes. Resultat, les acusacions per coacció i intimidació, davant la suposada violència pels successos viscuts aquest dia, pretenien enfonsar la credibilitat del moviment, quan el que no accepten, ja que no hi estan habituats, és que qüestionem les seves decisions ni ens conformem amb ser mers espectadors, conseqüentment, no escolten l'opinió de la ciutadania sobre les nostres necessitats, tenent automàticament que qualsevol oposició que els qüestionari és una conducta condemnable.

No van entendre ni volen entendre que estem més que farts de la impunitat de les estafes immobiliàries, del desvergonyit frau fiscal dels empresaris, de la rampant corrupció política, del desviament de fons públics, i la resposta utilitzada ha estat aixecada sobre la desobediència civil que, no obstant això, necessita aprofundir-se encara més. Per això, les acusacions d'antisocials i antisistema no deixen de ser una perogrullada, ja que és coneguda la nostra oposició a aquest model de societat individualista edificada sobre un sistema insolidari, l'espontània resposta d'indignació del dia 15 en el fons va ser exercida per anys amb pell de llop.

En tot cas, per si quedava el menor dubte que el moviment compta amb amplis suports, el 19 de juny vam tornar a recuperar el carrer i vam donar una lliçó als polítics que s'han de prendre seriosament les nostres reclamacions, en cas contrari, el conflicte social està servit.

Una reforma laboral encoberta que incentiva la temporalitat

Anàlisi de les noves mesures laborals aprovades pel govern espanyol

Redacció

La reforma laboral encoberta aprovada pel Consell de Ministres el 26 d'agost anima la temporalitat i permet que el treballador encadeni contractes temporals per fer la mateixa feina durant més de dos anys sense que l'empresari es vegi obligat a fer-lo fix.

L'abús dels contractes temporals va ser acotat en la reforma laboral del 2006. Per evitar que un obrer s'eternitzés a l'empresa amb contractes temporals es va fixar l'obligació que l'empresari convertís en fix qui, en el termini de 30 mesos, sumés 24 mesos amb un o més contractes temporals en una ocupació igual o diferent. L'escut es recollia a l'article 15 de l'Estatut dels treballadors. L'empresa havia de fer-lo fix o bé acomiadar-lo.

L'objectiu del govern és deixar en suspens fins al 2013 la prohibició d'encadenar contractes temporals i ho justifica dient que "prefereixen un treballador temporal a un aturat", que amb una taxa d'atur del 20% prefereixen un temporal precari abans que una nova fornada d'aturats que engreixin els números de l'antic Inem i generin dret a cobrar prestacions.

Amb les noves mesures aprovades, les empreses podran durant dos anys seguir fent contractes temporals als seus treballadors, a més aquest temps no computarà de cara al futur, és a dir, el comptador del temps que una persona porti com a treballadora temporal en una empresa no correrà durant aquest període i dins de dos anys tornarà al punt on es trobi ara.

Un exemple: una treballadora que actualment porti un any contractada com a temporal en una empresa podrà ser de nou contractada eventualment sense límit durant els pròxims dos anys sense que la tinguin que fer indefinida. Acabat aquest període extraordinari, i malgrat portar tres anys com a treballadora eventual, l'empresa podrà de nou fer-li un contracte precari, ja que només se li tindrà en compte el període d'un any que va estar com a treballadora eventual prèviament a aquests dos anys.

Per als sindicats aquests canvis suposen l'aposta directa per la temporalitat, la precarietat, la feina de mala qualitat i amb menys drets, i suposa situar les ETT com a règim general. L'executiu espanyol també a acordat eliminar el contracte de formació actual i crear-ne un de nou anomenat "de formació i aprenentatge". Inspirat en el model alemany, permet que els joves no qualificats combinin fei-

na i formació cobrant un sou que mai no podrà ser inferior al salari mínim interprofessional (actualment de 641 euros) en proporció al temps de treball efectiu.

El contracte serà de dos anys (ampliable a tres) i està ideat per a joves de 16 a 25 anys però, de forma excepcional, fins al 31 de desembre del 2013 podrà beneficiar els joves de fins a 30 anys que no tinguin el títol d'ESO, o que tenint-lo no tinguin un títol universitari o de formació professional. El temps de treball serà del 75% de la jornada ordinària, la resta es dedicarà a formació.

El fons austríac o de capitalització que cada treballador acumularà en la seva vida laboral, en canvi, s'ajorna al 2013.

Un altre punt controvertit és la fusió amb l'antic Inem (actual servei públic d'ocupació) del Fogasa, que travessa una greu crisi que ha portat el Ministeri de Treball a desviar-hi presos per poder atendre el creixent volum de feina. Pels sindicats, la fusió del Fogasa –guardiola d'aportació empresarial però de gestió pública que abona la nòmina a obrers d'empreses en fallida– i l'antic Inem es un despropòsit i alerten d'un col·lapse del pagament de prestacions i indemnitzacions.

L'únic punt valorat de forma positiva per les organitzacions sindicals és la pròrroga del pla Prepara, que abona 400 euros a l'aturat sense prestació i que passa a formar-se, i que va cobrir 126.000 desocupats entre el febrer i el juliol.

Resum: en què consisteixen les noves mesures laborals aprovades

- Què passa amb els contractes temporals?

El Govern ha suspès durant dos anys l'article 15.5 de l'Estatut dels Treballadors que posa límit a l'encadenament de contractes temporals. Fins a ara, els treballadors que en un període de 30 mesos haguessin estat contractats amb dos o més contractes durant més de 24 mesos (seguits o no) en la mateixa empresa o grup havien de passar a ser treballadors fixos. L'altra opció per a les empreses era acomiadar-los.

A partir d'ara i durant dos anys, aquests límits desapareixen, de manera que un mateix treballador podrà

encadenar contractes temporals sense límit. A més, aquest període de dos anys no computa de cara al futur, és a dir, el comptador del temps que un treballador duu com temporal en una empresa no correrà durant aquest període.

- Hi ha un nou contracte de formació per a joves

El Govern ha substituït l'anterior contracte de formació per un nou, per a la formació i l'aprenentatge. S'inspira en el model dual alemany, que combina estudis amb treball en empreses. Està dirigit als joves que no hagin acabat els seus estudis o que manquin de títol universitari, de formació professional o de certificació professional. Aquestes són les seves condicions: El nou contracte es podrà registrar amb joves de fins a 25 anys i, excepcionalment durant dos anys, fins a 30. La jornada de treball serà del 75% de la jornada laboral habitual en l'empresa. La resta del temps es dedicarà a activitats formatives en centres educatius reglats. Fins ara els contractes de formació tenien una durada mínima de 6 mesos i es dedicava el 85% del temps a la feina i el 15% a formació. El salari es fixarà en conveni i no podrà ser inferior al salari mínim interprofessional en proporció a la jornada laboral en l'empresa. És a dir, en els pròxims dos anys pot haver-hi joves de 30 anys que cobrin 480 euros mensuals. La durada mínima del contracte serà d'un any i la màxima, de tres, en cas que les necessitats formatives o de l'empresa així ho requereixin.

- Les empreses que facin aquests nous contractes de formació no pagaran les quotes a la Seguretat Social

Les empreses que formalitzin aquests contractes tindran una reducció del

100% de les cotitzacions a la Seguretat Social durant la vigència del contracte. Per a les empreses de més de 250 empleats, seran del 75%. Si els converteixen en contractes indefinits, tindran dret a una reducció de la cotització social de 1.500 euros anuals durant tres anys (1.800 euros si la contractada és dona).

- Hi haurà més incentius per a convertir temporals en indefinits

El període per a transformar contractes temporals en indefinits de foment de l'ocupació (amb 33 dies d'indemnització per any treballat) s'amplia. Fins al 31 de desembre d'aquest any es podran convertir els contractes celebrats abans de l'entrada en vigor d'aquest decret. Els registrats amb posterioritat podran transformar-se fins a final de 2012.

- Es prorroga l'ajut dels 400 euros

L'ajuda de 400 euros per a persones en atur i que hagin esgotat les seves prestacions es prorroga altres sis mesos. Aquesta prestació va lligada a la realització de cursos de formació o requalificació, l'anomenat programa 'Prepara', del que s'han beneficiat unes 128.000 persones.

- Hi haurà canvis en el Fons de Garantia Salarial

En sis mesos, el Fons de Garantia Salarial (Fogasa), encarregat de sufragar sous i indemnitzacions de treballadors les empreses dels quals es declaren insolvents o en concurs de creditors, es fusionarà amb el Servei Públic d'Ocupació. Paradoxalment, el govern subvenciona acomiadaments amb diners públics. Fins al 2013, el Fogasa pagarà 8 dels 20 dies d'indemnització en els acomiadaments procedents. Així, l'empresa paga els altres 12 dies si acomiada per causes econòmiques objectives

Les mútues o la salut dels treballadors

Àlex Tisminetzky

Les dades ho ratifiquen, ningú no discuteix, i els seus distingits representants se'ls veu ben orgullosos en difondre la notícia allà on arriben els seus molts recursos econòmics: les mútues d'accidents de treball aconsegueixen "importants reduccions de costos" en els processos de baixa mèdica laboral.

Sorprenentment, oh miracle, els treballadors que passen per les seves mans es recuperen molt abans que els que són seguits pel metge de la Seguretat Social. Bé ho sap el flamant president de la CEOE, Joan Rosell, que fa poques setmanes exigia el govern "introduir penalitzacions en la sanitat pública" als empleats per "reduir despesa en matèria de baixes", doncs el representant de la patronal considera que els metges públics són "massa lents" en donar unes altes laborals, que en contrast surten rapidíssimes des de les seues de les mútues patronals.

Un nou miracle de l'economia de mercat que transforma la malaltia en salut? tenen les mútues tecnologia punta en maquinària mèdica? potsen tenen en nòmina els millors especialistes? són els metges de la sanitat pública uns mers incompetents?, es pot preguntar un ingenu observador extern. Però la resposta no va per aquí, i la pot donar qualsevol treballador que hagi hagut de passar i viure les consultes d'aquests nous gestors patronals de la salut. La seva poció màgica és posar sempre i a ultrança per davant la "productivitat" i l'interès de l'empresari a la salut del pacient. Una pràctica que no respecta els processos de recuperació, però que importa aquest petit detall si aporta més i més beneficis.

La realitat ha superat la ficció, i en el

nou món que ens auguren les polítiques de la dreta triomfant, els metges ja no han de tenir com a objectiu curar el pacient, sinó augmentar la productivitat. El nou personal sanitari no serien els respectats agents de la salut i del progrés d'abans, sinó els nous col·laboradors de la sempre present competitivitat, pel bé de l'alça de les accions.

La Patronal s'esmerça en posar sobre la taula les seves propostes. Si aquestes mútues són tan "eficients" i miraculosament guareixen treballadors a ritme desenfrenat, no haurien de gestionar no només les baixes per accident de treball, sinó també les baixes laborals de malalties comunes? Els diferents governs no s'ho han pensat dos cops, i el resultat està al BOE des de 1994 i no para de créixer exponencialment. Actualment més de la meitat de la població laboral de l'Estat espanyol està cobert en malalties comunes per les mútues patronals,

xifra que ens auguren que no parará de créixer. Podran acabar les mútues amb els ganduls treballadors que no paren d'agafar-se baixes?, ara per una grip o la varicel·la, ara per trencar-se un peu i després per ves a saber què, es pregunten els tècnics del Ministeri. Des dels governs s'ha intentat tot contra aquests desagraïts empleats amb ànsies d'emmalaltir, a pesar de que les estadístiques oficials ens informen que els índex de baixes a l'Estat espanyol són inferiors als europeus: el 1980 es va reduir al 60% les prestacions de la baixa els 20 primers dies, i el 1992 es va fer pagar a l'empresari els 16 primers dies (pensant que potsen aquest si que posaria ordre), però els treballadors no aprenen, i continuen amb la dèria tan humana de posar-se malalts i voler recuperar-se. La darrera mesura, doncs, han estat les mútues, a veure si la plebs va aprenent a curar-se ben ràpid, pel bé del lliure mercat.

L'extensió de les competències de les mútues serà un pas més en la privatització de la sanitat pública. Les mútues han vingut per quedar-se, i ara se'ls reclama més "capacitat i poder" per "controlar" elles mateixes les baixes per malalties comunes, donar altes i vigilar els sempre sospitosos pacients, culpables sense cap presumpció d'innocència del greu del delictes d'emmalaltir. Les anunciades reformes legals en aquest àmbit augmentaran les seves competències. On hi havia servei de salut únic, públic i solidari entre tots els ciutadans, es proposa un de patronal, al servei dels interessos del mercat. Mentre l'esquerra va perdent terreny social, polític i sindical, la dreta avança a pas ferm. Els efectes: cada dia a tot arreu.

* Àlex Tisminetzky és advocat laborista del Col·lectiu Ronda. Article publicat a la revista L'Accent.

**01/09/11:
amb il·lusió,
"els millors"
terroristes
europeus
tanquen les
urgències de
46 CAP**

Jordi Martí, afiliat
CGT Tarragona

Ni un, ni dos, ni deu, ni vint...
Són 46 els CAP que a partir del dia 1 de setembre deixen de donar servei d'Urgències a milions de persones del Principat de Catalunya. Durant desenes d'anys, la sanitat universal gratuïta i de qualitat ha estat i és un dret inexcusable que teníem totes les persones d'aquest tros de país, tal com la majoria de les d'Europa. I aquest servei sanitari, que inclou les urgències, no l'ha creat cap mag, ni cap prestidigitador, ni cap polític, tot i que alguns n'han estat més defensors que altres. L'hem creat entre totes i tots.

Els temps estan canviant i el cop d'estat que la banca, els mercats o com vulgueu dir-los han donat amb l'excusa de la "crisi" toca ara aquest dret inexcusable.

A partir de l'1 de setembre, "el govern dels millors" (...lladres del món) ens roba 46 serveis d'urgències.

He utilitzat pocs cops el servei d'Urgències per a mi però molt per a mon pare i ma mare i sé perfectament que en la majoria de vegades que hi hem anat la seva rapidesa i excel·lència ha estat bàsica per continuar amb vida, per superar els problemes de salut que ens hi han portat.

No vull semblar dramàtic però és d'això del que estem parlant, de vides humanes que aquesta colla tracta amb tot el menyspreu que els donen les dades que fan anar. Unes dades que curiosament els porten a retallar serveis bàsics per a tots alhora que rebaixen impostos per a ells, els rics. Unes dades que els porten a retallar en tot menys en ajudes als culpables de la mal anomenada "crisi", la banca.

La mesura no afectarà els rics perquè aquests ja tenen sanitat privada, que és a on ens volen dirigir l'Artur Mas i el nefast Boi Ruiz, fins fa poc a sou de la patronal de la sanitat privada catalana i de qui ens en recordarem molt de temps. Amb la sanitat no s'hi juga perquè ens hi va la vida i fer negoci d'això és jugar a sembrar el terror, és ser un terrorista.

No ens rendirem ni ara ni mai. No deixarem que les aportacions dels nostres pares i mares, de les nostres iaies i iaies, que les aportacions que hem fet durant desenes d'anys, se les quedin ara aquesta colla de lladres. Ni ara ni mai.

Sortim al carrer, demà i tant com faci falta!!!

L'EPA, el Moviment Laboral, la Enquesta de Costos Laborals, els Beneficis Empresarials, la política miserable i la resposta sindical i social

Redacció

Nou estudi i anàlisi del Gabinet Jurídic Confederat de la CGT. L'Enquesta de Població Activa (EPA) relativa al segon trimestre 2011, posada en relació amb el Moviment Laboral corresponent a juliol 2011 del Ministeri de Treball, amb la Enquesta Anual de Costos Laboral corresponent al 2010 i alhora amb els Beneficis Empresarials de les Empreses que cotitzen a l'Ibex 35, ens mostren, d'una banda, el grau de misèria política de l'estructura de poder: UE, FMI, mercaders, partits polítics i sindicalisme institucionalitzat i, per altra, ens torna a demostrar la neces-

sitat imperiosa d'una transformació social que posi fi al model econòmic-polític del capitalisme.

Conclusions:

1. El capitalisme està en ple apogeu: explota més i millor, contribueix cada vegada menys i les seves taxes de guany creixen, encara que aquestes siguin fonamentalment en les grans empreses i corporacions financeres.
2. La classe treballadora i classes populars hem de trobar i donar la resposta contundent que posi fre al capitalisme.
3. En aquest context, el 15M ha emergit com a resposta político-social amb capacitat de mobilització, eviden-

ciant la indignació social existent al afegir milers de persones al conflicte social. Aquest Moviment es compon de persones assalariades, bàsicament sense experiència de lluites laborals, bé perquè es troben aturats/es (fins al 50% de taxa d'atur a la franja de joves entre els 19-29 anys), bé perquè quan van accedir o accedeixen a llocs de treball són precaris i temporals.

4. El moviment 15M resulta rupturista ja que no són lluites o moviments resistencialistes (mantenir llocs de treball, contra acomiadaments, mantenir rendes salarials, etc.), sinó lluites per un altre model productiu i polític que en el seu capacitat de síntesi (en consignes), són capaços de plasmar de què va això... "No és la crisi, és el sistema".

5. Des de la CGT, des d'altres organitzacions anarcosindicalistes, des d'altres organitzacions anticapitalistes, des del Moviment 15M, des de les Assemblees de Barri... es ve parlant de la necessitat de convocar Vaga General i/o Jornades de Lluita per a la tardor. Aquesta té vocació de ser no només local, sinó europea, i al carrer comença a fer-se realitat el Conflicte Social, sota el lema de... "S'acabarà la Pau Social".

6. La CGT està compareixent en aquest procés, sense protagonismes, aportant la seva militància, la seva experiència i la seva organització al servei de la transformació social.

Pots descarregar l'Estudi complet a: www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article5829

Als jardins de Barcelona hi falten mans

Secció Sindical de CGT
Parcs i Jardins

Estem contra el deteriorament i privatització dels parcs i jardins de Barcelona i per la contractació de personal.

Els jardins, els parcs i les zones verdes de Barcelona componen un patrimoni ciutadà irrenunciable, herència de diverses generacions de barcelonins i fruit de molts anys de reivindicacions veïnals i d'esforç en el manteniment d'aquests espais per part de les treballadores i treballadors públics de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins i són elements clau per mantenir una bona qualitat de vida a les ciutats i afavorir el benestar de les persones.

El I.M. de Parcs i Jardins de Barcelona ha estat històricament un servei públic que s'ha encarregat per tal de donar la cura necessària al verd de la ciutat. De fet som una de les poques ciutats europees que poden enorgullir-se del seu servei de jardineria. Tot i això hem patit l'intent de l'últim govern municipal, PSC i IC-EUA que ha degradat el servei intencionadament per vendre-ho als interessos privats, que miren més per omplir-se les butxaques que per la qualitat de les zones verdes o que pels drets dels seus treballadors.

Ara per ara estem voltant al 30% del nostre pressupost dedicat a privatitzar diferents serveis propis (poda d'arbrat, aplicacions fitosanitàries, obra nova, etc..) i renunciant fins i tot a exercir un control de qualitat de les privatitzacions, que també

s'externalitza.

Unes privatitzacions del servei amb unes contractacions com a mínim moltes vegades "estranyes". Serveixi com a exemple la privatització durant els mesos d'estiu del servei de reg amb tona per a l'arbrat viari adjudicat a Urbaser per un import de 71320€ i que encara no han començat a efectuar-ho. Estrany és que, havent gastat recentment més de 85000€ a arreglar dos camions tona d'11 anys d'antiguitat regalats per una empresa privada, es privatitzi ara el servei.

Utilitzant fins i tot hipòcritament la integració de persones amb disminució a Parcs i Jardins per privatitzar ja 7 zones verdes, les quals han passat a estar gestionades per empreses privades (fundacions). Però hem de dir que es difícil la integració amb un sou de 600 euros i sense les condicions laborals mínimes. Es per això que aquests treballadors amb discapacitat no poden aspirar a fer una vida independent i a integrar-se de manera normal al món laboral i a la societat. Per altre banda a Parcs ja tenim incorporats un gran número de persones amb discapacitat en les mateixes condicions que els treballadors que no les pateixen, i incorporats a brigades sense discriminació de cap mena.

Durant aquests anys hem constatat que d'algunes zones i parcs de la Barcelona s'han anat reduint el número de jardiners, deixant que es deterioressin fins al punt en que era necessària una gran remodelació, que han suposat milionàries inversions que han estat gestionades per empreses privades.

Malgrat els avenços dels últims anys

en creixement de zones verdes a Barcelona, que són fonamentals per al benestar integral de les persones, encara estem molt lluny -6,6m2 quadrats per habitant- del que recomana l'Organització Mundial de la Salut que són, com a mínim, d'entre 10 i 15 metres.

Les polítiques desenvolupades per l'anterior govern municipal, de les quals ja va ser extensament informat l'actual govern municipal de l'alcalde Sr. Trias i la receptivitat que ens varem mostrar com a oposició, hauria de transformar-se amb urgència en mesures de xoc que evitin l'augment del deteriorament del verd de la ciutat i la resta de problemes que relacionem a continuació:

* Transformació de Parcs i Jardins en una Entitat Pública Empresarial, l'any 2005, amb l'excusa de tenir més opcions per contractar treballs a tercers.

* Eliminació de la contractació de substitució d'estiu, per cobrir els torns de vacances del personal fix. Des de fa tres anys no es contracta a ningú, quan abans es contractava a més de 80 eventuais, amb el conseqüent deteriorament del verd públic.

* Incompliments dels acords de conveni i dels Estatuts de l'entitat:

* No es dota del personal i els mitjans materials necessaris per realitzar el manteniment de totes les zones verdes assignades, fomentant la seva degradació.

* No realitza ofertes públiques d'ocupació, obertes a tots els ciutadans, i mantenint pràctiques opaques en la contractació de personal, preferentment de tècnics.

* Nega el dret a treballar als in-

**CONTRA ELS ACOMIADAMENTS
A PARCS I JARDINS**

tegrants de la borsa de peons de l'Institut, fruit d'un procés selectiu legal, tot i la càrrega de treball existent i els acords signats.

* Aposta pel cobrament d'entrades per accedir a parcs de la ciutat. Un fet que des de fa anys es dona al Parc del Laberint d'Horta, pot continuar pròximament amb el Parc Güell, i ampliar-se a altres parcs si el criteri és l'ús turístic massiu, en lloc del dret dels ciutadans a l'accés lliure i gratuït i un manteniment adequat a

l'ús.

Fins ara l'única mesura que coneixem que ha pres l'actual govern municipal respecte a l'Institut, és la confirmació com a gerent de l'entitat a Jordi Campillo, que precisament ha gestionat la degradació de l'Institut durant els últims anys, i no és en absolut, "l'interlocutor vàlid" que varem demanar els representants del treballadors al Sr Trias per carta el dia del seu nomenament com a alcalde.

La indignació a l'Àrea Metropolitana de Barcelona

Secció Sindical CGT
Entitats Metropolitanas

La dignitat, o «qualitat de digne», deriva del adjectiu llatí dignus i es tradueix per «valuós». Indigne seria el contrari, sense valor.

I no és cert que les institucions metropolitanas no en tinguin de valor. Gràcies a elles durant més de 25 anys els ciutadans han rebut serveis mancomunats als diferents municipis com ara l'espai públic, la cartografia, el taxi o la gestió de residus. Serveis donats per treballadors que han hagut de presenciar com els diferents "entramats institucionals" que es succeïen vorejaven la legalitat i no facilitaven precisament la seva feina

Aquestes bastides institucionals amb convenis interinstitucionals, bases de mobilitat, plantilles funcionals i orgàniques i estranyes comissions de serveis, han estat una mostra de la rica imaginació jurídica dels polítics metropolitanas. Durant tots aquests anys, un munt de

"servidors" de la res pública han escalfat les cadires de la sala de plens en sessions elèctriques que duraven menys que un pare nostre i servien per després cobrar les dietes. Vox populi són els casos dels consellers que arribaven, signaven i marxaven sense entrar en la sala.

Despeses de protocol, viatges, imatge corporativa i de representació eren fins fa poc ben generoses. Quan el personal reivindicava alguna millora laboral havíem de sentir allò de "però aquí viviu molt bé, no?": és la imatge que ells tenen de la casa. Imatge donada pels bons emoluments i retribucions diverses que els polítics metropolitanas han anat proveint-se durant aquests anys. Aquesta casta política concep l'Àrea Metropolitana com la vaca on es ve a munyir diners o serveis pels ajuntaments propis, on empreses amigues aconsegueixen contractes i on s'obtenen llocs de treball per a individus del partit i un sobresou interessant.

Al caliu d'aquesta classe política viu una petulant classe dirigent

de gerents, directores de serveis, coordinadors i caps de tota mena - multiplicats per cadascuna de les diferents entitats del entramat institucional- que, comptant amb la incompetència de la classe política per a la gestió del dia a dia, han anat fent-se el seu espai "irreemplaçable" i augmentant alhora les seves prerrogatives i retribucions. Han aconseguit fer el ventall retributiu de la casa ampli i poc just, alhora que han après a obviar la legalitat en temes de personal amagant-se sota "l'interès comú" i amagant a la classe política la seva responsabilitat jurídica final.

Tots ells formen part del grup que podríem anomenar indignes, que no indignats, de l'Àrea Metropolitana. Un inspector de taxi que vigila el bon servei al ciutadà, una dona de la neteja que té cura de la salubritat de les instal·lacions o un tècnic que informa d'allò que coneix, per exemple, sí que fan una feina socialment productiva. Aquests

coneguts indignes metropolitanas no tenen valor afegit a la seva feina. I ells ho saben. No són treballadors, viuen dels diners de tots.

El que sí que provoca indignació és el Ple de Constitució del dia 21 de la nova Àrea Metropolitana de Barcelona en veure que després de tants anys de vergonya institucional,

es mantenen si fa no fa els mateixos actors de la comèdia i que les polítiques neoliberals de gestió avancen - ara amb consens dels diferents grups polítics -.

El que està clar és que aquesta gent té molt poca vergonya i ha aconseguit generar prou indignació entre els ciutadans metropolitanas.

Telefònica: 6500 treballadors al carrer

El govern accepta l'ERO i es converteix en còmplice de la destrucció d'ocupació

Sindicat Federal
CGT Telefònica

El passat 14 de Juliol va ser aprovat pel Ministeri de Treball l'expedient de Regulació d'Ocupació presentat per Telefònica, que afecta a 6500 treballadors en tot l'àmbit estatal. Té vigència de tres anys i es poden acollir a ell totes les persones que a data del 31 de desembre de 2013 hagin complert 53 anys. Des de la privatització de Telefònica fa ara 12 anys, s'han portat a terme tres expedients que han suposat l'eliminació de 45.000 llocs de treball. No obstant això, els llocs de treball indirectes relacionats amb les telecomunicacions s'han multiplicat, facilitant-se que amb la legislació actual es destrueixin llocs de treball estables que proporcionen riquesa al territori, substituint-los per llocs de treball precaris flexibles, insegurs i en molts casos irregulars.

La mateixa setmana que «sol·licitava» a la banca una participació activa en la creació d'ocupació, el govern, a través del Ministeri de Treball, acceptava l'ERO presentat per Telefònica, convertint-se en còmplice de la destrucció de 6.500 llocs de treball. L'expedient és el colofó a una seqüència negra de reformes: la laboral que afavoreix l'acomiadament, la de les pensions que ens retarda la jubilació després d'una vida cotitzant, o la recent de la negociació col·lectiva que retalla brutalment les llibertats sindicals a qui no passem per la pedra de la submissió.

I és que el govern, lluny de tancar la «ferida» dels expedients, augmenta l'hemorràgia aprovant exempcions fiscals per a empreses amb beneficis gràcies a la modificació del règim de lliure amortització amb el que qualsevol empresa pot deduir-se de manera anticipada les inversions realitzades sense el previ requisit de mantenir l'ocupació durant dos anys. Així, els expedients, en el primer trimestre de l'any, han augmentat un 15% en empreses amb més de 1.000 treballadors/es. El nostre és un exemple més. Per a major burla, en la resolució del Ministeri es destaca com fonaments de dret que el Pla Social conté un ampli programa d'ocupació que contempla el seu manteniment en les províncies, la creació d'ocupació, un pla especial de recol·locació, un programa de formació i una garantia d'ocupació durant la seva vigència.

Però a la CGT sabem que, lluny del que el govern assegura, el programa d'ocupació de l'expedient ni és real, ni creïble, ni efectiu. En les províncies on la reducció causada per l'ERO arribarà al 40%, ni amb tras-

llats incentivats, ni amb deslocalització local d'activitat, ni amb promocions s'assegurarà el manteniment d'ocupació. La creació d'ocupació, com hem vingut denunciant durant tot el procés de negociació, és insignificant, a pesar que l'enorme estalvi per la destrucció de tants llocs de treball i el barat que li resultarà la nova contractació li haguessin permès un major volum de contractació. El pla de recol·locació és de tot menys ambicions, ja que s'obliga a la persona afectada a sufragar el 50% de les despeses derivades de la recerca d'una nova ocupació. El programa de formació amb 72 hores per a totes les persones de nou ingrés és insuficient. Igual d'insuficient que la garantia d'ocupació que no elimina la possibilitat d'acomiadament per l'aplicació de la clàusula 52 del ET, no garanteix el reingrés voluntari en cas d'acomiadament improcedent, no contempla l'aplicació dels contractes de relleu, ni el compromís de no segregat més activitat.

Segons el ministeri, un altre dels fonaments per a aprovar aquesta destrucció d'ocupació és l'alt grau de compromís amb la societat de l'operadora que s'obliga a través de la Comissió de Seguiment de l'expedient, però cal recordar que aquesta decisió no va ser voluntària, sinó per la imminent aprovació de l'Avantprojecte de Llei presentat pel govern sobre l'actualització del sistema de la Seguretat Social, que recull aquest compromís per a empreses amb beneficis.

Convindria aclarir però, que aquest compromís és tan «volàtil» com el llenguatge que s'utilitza. En la millor de les interpretacions, l'empresa, d'assumir tots «els costos derivats de

l'atur» l'única cosa que resoldria és una cosa que en l'anterior expedient 2003/07 se li carregava al salari regulador del treballador/a, al que se li detraïa el que cobrava del subsidi d'atur sense que l'empresa ho repesés a l'estat.

El que no diu el ministeri és que l'expedient li suposarà a l'operadora un bon estalvi ja que l'aportació al Conveni Especial de la Seguretat Social serà, en la majoria dels casos, tan sols serà fins als 61 anys, en detriment de les arques de l'estat. A més, l'ERO arriba després de la signatura del nou Conveni Col·lectiu per part de CCOO, UGT i STC, per a nosaltres el pitjor conveni que recordem

Que no pretenguin enganyar a ningú: existeix una complicitat entre la patronal, el govern i els sindicats majoritaris per a, aprofitant la crisi, destruir ocupacions estables i precaritzar el mercat laboral.

CGT presenta Recurs d'Alçada contra l'aprovació ministerial de l'ERO de Telefònica

Atès que l'administració laboral no ha complert fidelment la seva obligació de revisar el frau o abús de dret en el resultat del període de consultes, la CGT de Telefònica va donar entrada, en el Ministeri de Treball i Immigració, al Recurs d'Alçada en el qual sol·licitem la nul·litat de ple dret de la resolució de 14 de juliol per la qual s'aprova l'ERO 2011 en la mercantil Telefònica d'Espanya SAU.

No es van atendre degudament les al·legacions detallades en l'Informe Contradictori que CGT va presentar

a l'Administració abans d'aprovar aquest ERO, en les quals argumentàvem que la nostra empresa no es troba en cap dels supòsits (causes organitzatives, tècniques, productives o econòmiques) previstes en l'article 51 de l'Estatut dels Treballadors per a la realització d'un acomiadament col·lectiu, ni ha aportat les dades entorn del conjunt del grup.

L'única pretensió de Telefònica és emparar-se en les previsions de l'article 51 de l'Estatut dels Treballadors per a substituir mà d'obra amb drets assentats per mà d'obra temporal i sense drets. Això suposa un frau social i jurídic sense precedents per a una empresa que, donada la seva indubtable posició de domini, porta anys acumulant beneficis molt significatius i que ni tan sols al·lega tenir previsions de pèrdues.

I ho van aconseguir gràcies a la complicitat de CCOO, UGT, STC i el govern d'Espanya, que no dubta a resoldre de forma creativa la falta de personal del FOGASA -especialment ara amb l'al·luvi d'ERO i liquidacions propiciat per la crisi- utilitzant a cinc presos com empleats gratuïts en lloc de fer noves contractacions. La CGT no pot donar per bona la destrucció d'ocupació en una empresa rendible, amb beneficis record i que es troba entre les poques amb capacitat per a crear-lo en un país amb una taxa d'atur del 21%.

CGT sap que el compromís amb la societat passa pel manteniment de llocs de treball estables i de qualitat, per la creació d'ocupació real en les mateixes condicions laborals, i la no segregació i externalització d'activitat, pràctiques aquestes que fomenten el treball en precari en el sector de les telecomunicacions.

La majoria sindical a Sharp avalen l'acomiadament de 87 treballadors

Carta de la Secció Sindical de CGT Sharp als treballadors/es

La majoria sindical a la factoria de Sharp a Sant Cugat del Vallès (UGT, CC.OO i FTC) signen l'acomiadament de 87 treballadors de Sharp - ERO d'extinció de contractes-, "curiosament" en la llista estan tots els afiliats/des de CGT a l'empresa.

La Secció Sindical de la CGT a Sharp, vol donar-vos les gràcies a tots aquells que en el seu moment ens va donar el vostre vot, i en els últims dies el vostre suport en aquesta lluita tan desigual que hem mantingut amb l'empresa i alguns dels sindicats aliats a aquesta, per intentar parar l'atropellament que ha suposat el tercer ERO temporal i aquest últim d'extinció de contractes. Hem estat l'únic sindicat de l'empresa que no ha signat cap dels dos.

Ens sentim orgullosos d'haver defensat els interessos dels treballadors/es fins a l'últim dia. Hem estat fidels en tot moment al nostre compromís amb els treballadors tal com deia el nostre lema "el nostre únic interès és la defensa dels treballadors", tal com vam dir en el seu moment hem estat transparents amb la plantilla i hem mantingut la nostra dignitat. Aquest compromís amb els treballadors ens ha portat a mantenir una dura lluita amb la direcció de l'empresa i alguns sindicats que feien d'aliats de la mateixa.

El no doblegar-nos als seus interessos ens ha fet pagar un preu molt car, doncs tots els membres de la Secció Sindical de la CGT a Sharp han estat inclosos en la llista del ERO d'extinció de contractes, deixant de costat la situació personal en la qual quedem cada membre de la CGT a Sharp; dir-vos que estem orgullosos que l'empresa no ens hagi posat de genolls en cap moment, com indica el preu que hem pagat. Potser si haguessim fet com les altres seccions sindicals, també ens hauriem salvat, però clar a costa de vendre als nostres companys. Dir-vos a tots adéu i que us vagi ben tant als companys que us quedeu a Sharp com als que us aneu a Nortia. Estem orgullosos d'haver-vos representat, doncs la gran majoria sou persones molt treballadores i molt dignes, per el que us desitgem la millor sort del món.

I per favor, no oblideu que molts (no tots) dels del Comitè que en el seu moment ens van vendre, continuaran amb vosaltres, us tornaran a demanar el vostre vot. Quan arribi aquest moment no oblideu, quin va ser el seu comportament en aquests últims anys. No oblideu que ens van vendre a 87 companys per salvar-se ells i que arribat el moment no dubtaran a tornar a fer-ho si és necessari. Gràcies companys/es.

Contra les retallades a la sanitat pública

Les mobilitzacions s'estenen per tota Catalunya i esdevenen un clam generalitzat

Redacció

El que està passant a la UE és que els financers i les grans empreses estan utilitzant la crisi que ells mateixos van crear per aconseguir el que sempre havien desitjat: la reducció i fins i tot l'eliminació dels drets socials i laborals de les classes populars en general.

A Catalunya, amb el govern de CiU, estem assistint a unes retallades sense precedents, especialment en sanitat, educació i serveis socials. La supressió de l'impost de successions, la llei Omnibus i els pressupostos antisocials aprovats pel Parlament, legalitzen les retallades socials, els privilegis dels sectors rics, i el frau socioeconòmic.

Al sector de la sanitat, de la mà del Conseller Boi Ruiz, que va ser president de la patronal catalana del sector sanitari, les retallades van a tot drap: 850 milions d'euros de retallada (el 10% en relació amb pressupost de 2010), tancar o retallar horaris de molts CAP, creixement i allargament de les llistes d'espera, reducció de personal a través d'ERO i acomiadaments, tancament de serveis i reducció de llits i plantes a nombrosos hospitals, reducció de la contractació de serveis als centres concertats, introduir conceptes de competitivitat entre hospitals, exigir més "productivitat" a metges i infermeres,...

El sector sanitari representa un bon negoci, i la pressió de les empreses privades està sent molt forta. La connivència d'aquestes empreses amb el poder polític és molt elevada. Boi Ruiz representa tot aquest sector empresarial. I si ara no insisteix en el tema del copagament (repagament, ja paguem la sanitat amb els impostos) és perquè té un objectiu més important des del punt de vista del negoci: vol aconseguir que la ciutadania pagui mútues privades. Per això necessita que el pagament a mútues (entitats privades amb ànim de lucre) desgravi fiscalment. El negoci és rodó per als bancs, les

mútues i la sanitat privada.

Boi Ruiz també vol fer negoci amb la sanitat pública. A més del desviament de més del 50% dels diners públics a la sanitat privada-concertada, hi ha altres formes de fer encara més negoci: retallar treballadores i treballadors del sector públic, contractes cada vegada més precaris, amortitzacions de llocs de treball, concertació amb centres sanitaris pagats amb diners públics, concessions de la gestió a empreses privades amb l'objectiu d'aconseguir beneficis, monopoli de la indústria farmacèutica, reducció dels medicaments genèrics, reducció de prestacions, allargament de les llistes d'espera per a obligar a la població a pagar una mútua, etc.

Les retallades sanitàries del govern català impliquen el tancament de llits d'hospitals, la reducció de serveis i diverses amenaces d'ERO

Les retallades que el Govern d'Artur Mas aplica en sanitat, sector en el qual la Generalitat pretén estalviar prop de 1.000 milions d'euros fins a final d'any, es perceben clarament en els vuit hospitals de referència que gestiona el Govern català a través de l'Institut Català de la Salut (ICS). Aquests van iniciar des de juny el tancament progressiu de llits, arribant a l'agost a prop del 25% del total, una mica més de 1.000 sobre 4.025 places, una clausura que s'estendrà almenys fins a octubre. La Generalitat a més no assegura la reobertura del total de les places després de l'estiu.

L'habitual descens d'activitat dels centres va suposar l'estiu de 2010 el tancament del 5% de llits en els vuit hospitals públics: unes 200 places mensuals, segons l'ICS. El 2011 la quantitat s'ha incrementat més del doble fins a arribar al 12% del total, uns 480 llits de mitjana men-

sual, segons dades facilitades per l'organisme, tot i que els sindicats eleven fins a 1.200 els llits tancats en els hospitals, pràcticament una de cada tres. Alguns hospitals funcionen prop del 50% de la seva capacitat.

Els més afectats són els centres barcelonins del Vall D'Hebron i el de Bellvitge, que perden uns 300 llits cadascun. L'Hospital de Viladecans tancava uns 50 llits i el Germans Trias i Pujol de Badalona altres 100. Els mateixos que el Doctor Trueta de Girona i que el lleidatà Arnau de Vilanova. L'hospital de Tortosa clausura fins a 74 places i 76 el Joan XXIII de Tarragona. Aquests tancaments amplien els pacients en una llista d'espera encara més llarga. Els centres, per la seva banda, preveuen estalviar reduint el temps d'hospitalització d'usuaris i eviten ingressar aquells no urgents. En alguns casos, fins i tot els deriven a hospitals concertats.

La retallada també inclou el tancament d'entre el 30% i el 50% de quiròfons i la suspensió d'altres serveis, el que provoca menor contractació de personal eventual, principalment d'infermeres suplents. L'hospital Doctor Trueta de Girona, per exemple, suspèn les guardies nocturnes de diverses especialitats, mentre el Trias i Pujol de Badalona, centre de referència per a unes 800.000 persones, tanca dues unitats de cures intensives.

Els sindicats queden desbordats per l'allau de demandes dels hospitals que tenen contractat un concert amb la Generalitat perquè els seus treballadors modifiquin a la baixa les condicions laborals. Hi ha uns 20 hospitals i consorcis (que poden englobar a més d'un hospital i fins i tot ambulatoris) que han amenaçat amb presentar un expedient de regulació d'ocupació (ERO) en cas que la seva

plantilla es negui a treballar més hores, a baixar-se el sou o bé a renunciar a complements. Els treballadors temporals d'alguns hospitals són el 40% de la plantilla i els primers que estan sent acomiadats. Els sindicats estimen que les retallades amenacen amb dur-se per davant entre 7.000 i 7.500 ocupacions del sector.

Hi ha hagut diversos ERO sobre la taula referents als hospitals de Sant Rafael, del Mar i Plató de Barcelona, la clínica privada Delfos, que ha presentat el concurs de creditors, el Consorci Sanitari de Terrassa, la Mútua de Terrassa, l'Hospital de Calella, el de Blanes, l'Hospital de Sant Pau de Barcelona,.... L'acceptació de la plantilla de pitjors condicions laborals o d'ERO temporalsha evitat acomiadaments en diversos centres, com l'Hospital Parc Taulí (Sabadell), els hospitals de Calella i Blanes, els de Parc Salut Mar de Barcelona i el Consorci Sanitari de Terrassa. Però els treballadors de Mútua de Terrassa rebutjaven en referèndum el precord per a aplicar l'ERO acceptat pels sindicats institucionals i la CGT va presentar un contenciós contra el CatSalut.

La mobilització de veïns de Gràcia i de les treballadores ha aconseguit que a l'Hospital de l'Esperança, a Barcelona, es mantingui el servei d'urgències d'atenció primària entre les 08.00 i les 20.00 hores, inclosos els dies festius. La mobilització però continua per reclamar també l'obertura de les urgències nocturnes.

Les retallades també afecten de ple els CAP

Per altra banda, la Generalitat de Catalunya finalment va decidir tancar aquest estiu 85 centres d'atenció primària, un de cada deu del total, deixant sense aquests serveis -que

inclouen visites mèdiques i urgències- a desenes de municipis catalans. La durada prevista d'aquests tancaments estacionals varia en funció del centre. L'onada de tancaments ha alarmat als veïns afectats, desenes de milers segons estimacions dels sindicats, que en alguns casos haurien de recórrer fins a 25 quilòmetres per a rebre atenció sanitària. Es tem a més que la clausura es prorrogui indefinidament davant la duresa dels ajustaments econòmics. El Departament de Salut mantenia un inquietant misteri entorn del futur dels centres afectats i si la situació es prorrogarà més enllà de l'estiu.

El departament va decidir a més fer reduccions d'atenció continuada en 57 CAP, fet que implica clausurar 33 centres en horari nocturn (de les deu de la nit a les vuit del matí), altres 13 durant el migdia (de les dotze a les tres de la tarda) i tancar 11 durant el cap de setmana. La reordenació també afecta 32 CAP on es feien guardies presencials i que passaven a tenir professionals "localitzables". La majoria dels centres afectats es troben en localitats de grandària mitjana o petita, els veïns del qual són derivats als centres de referència més pròxims dels 368 ambulatoris de Catalunya. Els empleats afectats eren derivats a uns altres o se'ls donaven vacances al mateix temps que es prescindia del personal eventual. La caiguda assistencial pròpia de cada estiu es traduïa en clausures parcials de les urgències, habitualment de nit o de migdia, mentre en alguna ocasió excepcional es decretava el tancament total del centre per a realitzar obres o remodelacions. Però tancar centres sanitaris de forma tan massiva suposa una mesura inèdita en la sanitat pública catalana. Dia sí i dia també en les principals ciutats catalanes hi ha hagut manifes-

tacions de treballadores i usuaris per a protestar contra les retallades. No solament perquè els professionals del sector considerin que les retallades són insostenibles, sinó perquè la reducció dels concerts sanitaris està portant a les entitats que gestionen hospitals i ambulatoris a reduir plantilles i ERO si no s'aprovaven canvis en les condicions laborals dels treballadors encara que, en la majoria de les ocasions, l'assumpció d'aquestes condicions per part dels treballadors tampoc no garanteix que l'entitat que gestiona l'hospital no acabi optant pels acomiadaments.

S'incrementen les protestes pel tancament de serveis d'urgències

L'arribada del mes d'agost no va aturar les protestes per les retallades a la sanitat que porta a terme el govern català. El tancament de 85 ambulatoris a tota Catalunya, entre CAPs i consultoris, que no obrien les portes durant el mes d'agost, ha provocat un seguit de protestes a diverses localitats per part d'usuàries i treballadors. Centenars de persones es rebel·len contra el tancament total o parcial de diversos CAP i fan tornos per mantenir-hi l'activitat malgrat les absències mèdiques. Encara que l'arribada de l'agost no ajuda habitualment a fer reivindicacions, els veïns i treballadors del sector han mantingut nombroses mobilitzacions i actes reivindicatius.

A partir de l'1 de setembre 46 CAP deixen de fer urgències nocturnes i uns 50 redueixen l'horari diürn.

Arriba el setembre i comencen a tancar les urgències nocturnes d'una vintena de centres d'atenció primària (CAP) que se sumen als 25 que des d'aquest estiu ja no obrien a la nit i això ha revifat les protestes ciutadanes contra les retallades. En total, dels 185 centres que fan atenció continuada durant tot el dia, 96 modifiquen el seu horari (46 tanquen a la nit i 50 redueixen l'horari diürn, la majoria durant el cap de setmana). Aquesta nova ordenació va començar a aplicar-se al juliol i està previst que acabi a l'octubre, pel que no es descartava que al llarg del mes s'incorporin més CAP.

A Tarragona, per exemple, tancaran la meitat dels serveis d'urgències nocturnes dels CAP. De 25 que n'hi ha, en tanquen 12. I a Girona en tanquen 11. Els veïns ja han organitzat mobilitzacions que se sumen a les tancades que s'han fet als CAP del Vallès durant aquest estiu.

Cronologia d'unes mobilitzacions que s'han estès pel territori contra les retallades a la sanitat pública

- Acampada i cassolades diàries a l'Hospital Dos de Maig de Barcelo-

na davant l'anunci del tancament de l'hospital a partir de setembre.

- A primers de juliol expedienten a dos sindicalistes de CGT de l'Hospital Clínic per informar als usuaris de les retallades. Els dos delegats muntaven una taula informativa en un passadís, que no interrompia el pas ni interferien en el treball normal de l'hospital, perquè usuaris i treballadors els fessin arribar la seva opinió sobre les reduccions de plantilles i de serveis que s'estan produint. L'Hospital Clínic està treballant amb menys del 50% dels seus auxiliars sanitaris, des del juliol, tant el torn de matí com el de tarda, té una mitjana de 4-5 treballadors sense cobrir, provocant una situació caòtica.

- Un miler de persones participen el 5 de juliol en la tercera gran manifestació que se celebra a Sabadell contra la política d'austeritat de la Generalitat, convocada per la Plataforma per la Sanitat Pública de Sabadell.

- 150 persones participen en una concentració el 6 juliol a Granollers convocada per l'Assemblea en Defensa dels Drets Socials i els Serveis Públics del Vallès Oriental.

- Es porta a terme una concentració contra les retallades el 8 de juliol a Manresa.

- Manifestació de treballadors del sector sanitari, usuàries i activistes el 13 de juliol a Terrassa i Viladecavalls contra les retallades en la sanitat pública. Més de 3.500 persones recorren el centre de Terrassa, a les quals es van unir unes 1.500 provinents del poble veí de Viladecavalls.

- La Plataforma Ciutadana per la Defensa dels Drets Públics de Tarragona i l'Acampada Tgn van organitzar un seguit d'accions reivindicatives com a mostra de protesta a la decisió del Departament de Salut de la Generalitat de tancar, en horari nocturn, el servei d'urgència dels CAP Murallades de Tarragona, Sant Salvador i Bonavista. Les accions es van organitzar els dies 21, 26 i 28 de juliol a les portes dels CAP.

- El 13 de juliol, convocat pel moviment 15M, més de cinc-cents ciutadans de Badia del Vallès i Barberà van prendre el CAP i després els carrers del municipi en protesta

per les retallades sanitàries. A partir d'aquella nit, i després de trenta anys de funcionament ininterromput, el servei d'urgències nocturn deixava de funcionar. Els veïns van decidir ocupar el CAP ininterrompudament. A Badia tenen la renda per càpita més baixa de Catalunya i una població de més de 65 anys del 30%. Tot plegat, dades que no lliguen amb l'absència d'un servei nocturn d'autobús o l'elevat preu dels taxis fins a Sabadell.

- Els dimarts i dijous de juliol, la CGT va instal·lar al costat de la porta principal de l'Hospital de Viladecans un punt de contacte amb la ciutadania, per proporcionar informació sobre la seva vulnerable situació en l'actual context dels voluminosos retallades sanitaris, apuntar les seves queixes pel que fa a l'atenció rebuda i recollir signatures per demanar que se li restitueixi l'autonomia de gestió a l'hospital i es dugui a terme la seva tan esperada ampliació.

- Acampada contra les Retallades i la Privatització de la Sanitat Pública el 19 de juliol a Lleida, als jardins de l'Hospital Arnau de Vilanova, després d'una cercavila reivindicativa convocada per l'Assemblea d'Indignats.

- Més de 20.000 persones es manifesten a Barcelona el 20 de juliol per protestar contra les retallades i contra l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat, després de accions i mobilitzacions descentralitzades als barris, que es van portar a terme per part de diversos grups d'activistes socials i sindicals, treballadors en lluita i membres de l'Acampada Bcn i de les assemblees de barris.

- Amb una participació discreta i enmig d'un gran control policial, es van portar a terme noves mobilitzacions a Barcelona el matí del 21 de juliol contra les retallades, amb talls a l'avinguda Diagonal i a l'avinguda Meridiana. Després es va fer una marxa des dels Jardins de Gràcia fins a l'Hospital del Mar on hi havia convocada una protesta contra l'ERO previst.

- Jornada de vaga parcial als hospitals del Mar i l'Esperança de Barcelona el 25 de juliol amb un seguiment del 70%, contra l'expedient de regulació d'ocupació que preveu

l'acomiadament de 194 treballadors.

- Concentració a Barcelona el 29 de juliol a la Conselleria de Treball, contra l'ERO de Parc Salut Mar (Hospital del Mar, Hospital de l'Esperança i Centre Fòrum), sota el lema "Un ERO a la sanitat pública? La salut no és negociable".

- Clam multitudinari contra les retallades en sanitat a Igualada el 26 de juliol, en una manifestació de 1.500 persones convocada per la Plataforma en Defensa de la Sanitat Pública a l'Anoia, reclamant que es replantegin els ajustos al Consorci Sanitari de l'Anoia. La marxa va començar a l'Hospital d'Igualada, on el Consorci Sanitari que el gestiona plantejava un ERO.

- A Molins de Rei, uns 500 veïns van fer una concentració i una marxa fins el CAP el dia 1 d'agost, ocupant-lo durant una hora per protestar pel tancament definitiu de les urgències nocturnes.

- Unes 60 persones es van concentrar el 2 d'agost al davant de l'Hospital Comarcal de la Selva, a Blanes, contra l'ERO previst.

- Marxa funerària a Reus contra les retallades a la sanitat el 4 d'agost. Una setantena de persones, entre membres de l'Acampada del 15M de Reus, treballadors del sector, sindicalistes i usuaris, van iniciar l'acció a l'Hospital de Sant Joan i van recórrer tres CAP de la ciutat -Fortuny, Sant Pere i Llibertat- amb un fèretre i unes grans tisores de paper.

- CGT convoca una concentració el 10 d'agost a les portes de l'Hospital Joan XXIII de Tarragona contra les retallades que pateix l'hospital. La CGT també va organitzar una encadenada al hall de l'hospital el 30 d'agost.

- Els Mossos, a petició del Departament de Salut de la Generalitat, desallotgen els CAP del Vallès Occidental, en concret Badia, Ca n'Oriac, Santa Perpètua i Castellar del Vallès, que estaven ocupats pels veïns en senyal de protesta per l'eliminació dels serveis nocturns d'urgències. El de Viladecavalls va ser l'únic que no van desallotjar. Al dia següent va tornar a ser reocupats. Tot un exemple de resistència popular.

- Concentracions a Tarragona el dia 1 de setembre per impedir la supressió

dels serveis d'urgències dels CAP de Bonavista, Sant Salvador i Murallades. Hi participen un miler de persones. Al mateix dia també es van portar a terme mobilitzacions als CAP de Montgat, Badalona (Nova Lloreda), El Morell, Cardona i l'Arboç.

- Un miler de persones es manifesten contra les retallades el 2 de setembre davant la seu del Departament de Salut a Barcelona, com a punt final de tres marxes que van sortir dels hospitals de Bellvitge, l'Esperança i el Dos de Maig, convocades per la PUHC (Plataforma de Usuaris i Hospitals Catalans). A Lleida, unes 500 persones es manifesten també per protestar contra les retallades a la sanitat, convocades per l'Assemblea del 15M, i acaben fent una acampada a l'Hospital Arnau de Vilanova.

- Es realitzen talls de carretera a tota Catalunya el 3 de setembre contra les retallades a la sanitat. Diversos centenars de persones tallen el trànsit a la zona del Vallès, al voltant de Tarragona i a diversos punts de les comarques gironines.

- Els treballadors de l'Hospital de Bellvitge porten 5 mesos lluitant en Defensa de la Sanitat Pública, i contra les desgavellades retallades que el Govern de CiU està imposant en tot el sector. Tots els dimecres es concentren treballadors i usuàries a les portes de l'hospital i tallen la Gran Via, en protesta pel tancament de quiròfans i unitats, i la disminució de la qualitat assistencial. L'acció del 7 de setembre era la 25a que es feia. Ni les pressions a les treballadores portades a terme des de fa unes setmanes per part de la Direcció, ni les altes temperatures que en plena autopista s'assoleixen a les 13h del migdia, han pogut amb la moral del personal de l'Hospital de Bellvitge,

- Periòdicament s'han fet mobilitzacions contra les retallades als CAP La Rambla de Sant Feliu de Llobregat, Sant Ildefons de Cornellà, Drasanes i Manso de Barcelona, Arbúcies, i als hospitals de Blanes i Sant Pau (Bcn).

Vaga de Transport Sanitari a Catalunya

Els sindicats del sector del transport sanitari de Catalunya, CC.OO, CGT, UGT, USOC i ASAC, van convocar quatre dies de vaga entre el 19 i el 22 de juliol, contra les retallades al sector i en protesta per l'incompliment del conveni col·lectiu per part de la patronal ACEA i la congelació salarial.

Les retallades afecten el transport sanitari urgent i no urgent, amb reduccions significatives de diversos serveis, horaris i nombre d'ambulàncies, comportant un deteriorament real de la qualitat assistencial, que repercutirà directament en els ciutadans que necessitin aquests serveis, de la mateixa manera que això provocarà acomiadaments de treballadors i treballadores.

Les mobilitzacions també es van fer presents el dilluns 1 d'agost. Deseñes de treballadors del sector es van concentrar a les portes de la Terminal T-1 del Prat per alertar als turistes que arribaven a Barcelona de la precarietat existent a la sanitat pública i, en concret, al transport sanitari, per culpa de les retallades.

Lluites laborals diverses

Valoració sobre l'acord a Derbi

Secció Sindical de CGT a Nacional Motor Derbi (Vallès Oriental)

L'acord assolit davant la inspecció de treball el 12 de juliol sobre l'ERO de tancament total de les empreses resultants de l'escissió de l'antiga Derbi, donava un gir total a la situació i contemplava:

Retirada de l'expedient de tancament total, canviant aquest per un altre expedient d'extinció de 25 contractes de majors de 55 anys per la via de les jubilacions. Garantia l'activitat fins al 31 de juliol de 2012. Es desisteix per part de l'empresa a l'aprovació d'aquest expedient a l'externalització de recanvis. Es busquen alternatives industrials, sense descartar la pròpia continuïtat tant en producció de motocicletes com de components adaptant la plantilla a les circumstàncies. A 31-07-2012, s'analitzarà la situació i si s'hagués d'adequar la plantilla sempre es farà sota els acords del 11 de desembre de 2009. De manera voluntària s'extingiran fins a 6 contractes de fixos discontinus que hagin treballat aquest any. En cas de subrogació es negociarà tenint en compte els acords de 11-12-2009. Es revisaran aquelles antiguitats que existeixi controvèrsia abans del 30-09-2011. Es crearà una comissió de seguiment d'aquest acord abans del 30-09-2011.

De tenir un tancament imminent, passem a tenir una altra oportunitat de seguir treballant. Sembla clar que en els temps que vivim, és la millor elecció. És per això que CGT i la resta del comitè hem signat aquest acord, tot i que el problema s'ajorna un any més. Esperem i així ho defensarem, que sigui per trobar alternatives de futur, però també ens envaeix la preocupació que Piaggio tingui alguna estratègia oculta, que ens porti als treballadors a la mateixa situació, però en pitjors circumstàncies. Qualsevol desenllaç és possible i l'any que ve serà un any difícil de treball i lluita.

Berguedà Actual no paga les seves treballadores

CGT Berga

Iniciatives Berguedanes de Comunicació SL, empresa gestionada per Jordi Simon Perayre, va acomiadar a primers de juliol dues treballadores afiliades a la CGT. L'acomiadament d'aquestes dues treballadores del Berguedà Actual és improcedent: d'una banda perquè el periòdic segueix sortint i per tant no hi ha hagut un tancament de l'empresa i, d'altra banda, perquè la difícil situació econòmica que travessa l'empresa és fruit d'una mala gestió de la gerència. Sabem que preten seguir amb el projecte del Berguedà Actual, des d'una altra empresa i sense saldar els deu-

tes que té pendents amb les nostres companyes, per això vam denunciar l'empresa per reclamar: la quitança, les indemnitzacions per acomiades i diferències de sou fruit d'estar contractades en frau de llei (aplicant un conveni i una categoria no corresponent a l'activitat econòmica de l'empresa i, fins i tot, incomplint el conveni que aplicava incorrectament).

Després de provar d'arribar a un acord mínimament acceptable amb l'empresari, no vam obtenir cap resposta satisfactòria. Per això el 24 de juliol a la plaça Viladomat de Berga es van concentrar 25 persones convocades per la CGT amb l'objectiu de visibilitzar el conflicte que aquest sindicat manté amb l'empresa.

Readmès el delegat acomiadat a Proyecto Fontanellas y Martí

Federació Comarcal de la CGT a l'Anoia.

El passat mes de març l'empresa Proyecto Fontanellas y Martí d'Igualada, actuant de manera indiscriminada i selectivament, va acomiadar a diversos companys que anaven a formar part de les diferents candidatures, entre elles a dos companys de la secció sindical de CGT. El company José Antonio López Hernández va prendre la decisió de lluitar pel seu lloc de treball. Ha hagut de comparèixer

a un judici de faltes, acusant-lo a ell i a la CGT d'amenaques al departament de personal, per acció directa sindical, l'han subornat amb quantitats superiors per l'acomiadament improcedent, suspent-se el primer judici fins al 18 de juliol.

Finalment, el jutge, estimant la demanda interposada per José Antonio López Hernández declarava nul l'acomiadament, condemnant a l'empresa a readmetre'l en el seu lloc de treball en les mateixes condicions que abans de l'acomiadament i en tot cas a abonar-li els salaris deixats de percebre des del seu acomiadament produït el 24 de març de 2011 fins a la data de la seva efectiva readmissió.

Noves aturades dels treballadores d'Estacions Adif

SFF-CGT

EL SFF-CGT va convocar noves aturades el 15 i 16 de juliol, ja que en ple procés de negociacions del II Conveni Col·lectiu d'Adif, i transcorreguts diversos mesos, encara no s'han abordat amb compromisos temes com els problemes econòmics, reclassificació, mobilitat (...), ni es concreta ni es decideix res, només que no hi ha un duro per a ningú. Els treballadors d'estacions, com tots els d'ADIF, ens sentim abandonats. Una vegada i una altra, han estat donant llargues, mentre altres sindicats

es dediquen a defensar interessos "particulars" abans que els interessos generals, en uns moments en que d'una forma mesquina i descarada, ens encaminen cap a la descomposició de la venda en les estacions ADIF. L'últim que ens ha arribat és l'experiment de oferir opcionalment i voluntàriament el pas a Renfe Operadora de forma individual, o fins i tot plantejar-se la possibilitat de traspàs del personal d'algunes residències, cosa que no creiem que sigui molt factible donades les dificultats econòmiques de RENFE Operadora.

Des CGT estem en contra d'aquestes maniobres, el futur del canal de venda a ADIF, ha de ser igual per a tothom. Tant si és amb plans d'ocupabilitat en la mateixa empresa, com si s'estudien altres opcions, necessàriament han de recollir les nostres reivindicacions que des fa més de 3 anys venim reclamant. Mai amb processos de mobilitat forçosos, amb una ferma i per escrit garantia d'ocupació i millores econòmiques que ens portin a superar els problemes de menyscapte de diners, torns i treball en caps de setmana i festius, així com un sistema de primes que millori substancialment l'actual.

L'única forma que al personal d'estacions se'l tingui en compte en la negociació del conveni és mobilitzant-nos.

Si estacions ha tingut presència en l'anterior conveni va ser per les mobilitzacions, en aquest no podem quedar-nos fora de joc.

Resultat eleccions Ajuntament de Sant Celoni: La raó d'un perquè

Secció Sindical CGT Ajuntament Sant Celoni

La manca d'informació i transparència per part del Comitè Unitari de Personal i la inflexibilitat "suposada" per part del govern municipal va provocar un constant malestar entre la plantilla de treballadors municipals. Aquest descontent va desembocar en diferents trobades per analitzar la situació i reflexionar sobre les accions que es podien prendre. Com a conseqüència immediata de les reunions, a l'abril del 2011 es va crear un bloc, Belluguem-nos, en el que ens presentàvem als companys

i companyes sota el títol "La raó d'un perquè". Proposàvem una acurada enquesta en la que els demanàvem la opinió de com voldrien que fos el CUP i quines eren les principals inquietuds que es tenien.

Els resultats no van decebre; es volia un CUP comunicador, participatiu, treballador, proper i transparent.

Tal i com els dèiem en la presentació, els resultats d'aquesta enquesta ens havien de servir per fixar el pla d'acció per poder presentar una candidatura al CUP amb el recolzament de la CGT.

El segon pas va ser presentar davant del Departament de Treball de la Generalitat la constitució de la Secció

sindical de la CGT a l'Ajuntament de Sant Celoni el 18 de maig.

Obert el procés electoral i després de presentar llistes als tres col·legis; funcionaris, laborals tècnics i administratius, i laborals especialistes i no qualificats, al llarg del període de propaganda mitjançant correus electrònics corporatius, personalment a cadascun dels edificis municipals i en els diferents taulells d'anuncis, presentàvem als companys i companyes:

- una declaració d'intencions,
- els candidats a cadascun del col·legis
- i en el que creiem, què volíem fer i com ho volem fer

Finalment el 21 de juny a la Sala de Plens de l'Ajuntament de Sant Celoni, els treballadors i treballadores de l'Ajuntament van escollir els seus representants.

Amb una participació del 68% del cens, les meses dels tres col·legis (funcionaris, laborals tècnics i administratius, i laborals especialistes i no qualificats) els treballadors de l'Ajuntament es van decantar per les llistes avalades per la CGT - "Belluguem-nos".

Dels catorze membres que representaran als treballadors i treballadores els propers quatre anys, deu han sortit elegits de les llistes de CGT - "Belluguem-nos", tres de la UGT (UGT) i

un del SFP.

Podeu seguir tot el procés en el nostre bloc <http://belluguemnos.blogspot.com/>

Realitzada una primera valoració, felicitem a tots els treballadors i treballadores de les candidatures presentades per CGT-"Belluguem-nos" per la feina ben feta, l'excel·lent resultat obtingut tot recordant-los que hem assumit una gran responsabilitat i que no podem perdre de vista els compromisos assumits, que han de ser dogma de fe i que si no s'aconsegueixen els objectius fixats que no sigui per falta de dedicació, transparència, honradesa i sentit de justícia social.

La fundació privada Barcelona Graduate School, vinculada al Conseller Andreu Mas-Colell, ha rebut 8.858.000€ a càrrec de diners públics

Secretaria de Comunicació CGT Catalunya

Mentre les universitats públiques catalanes estan sotmeses a l'aplicació d'un Pla d'Ajust per fer front a una retallada d'uns 150 milions d'euros que, en el cas de la UAB, s'aproxima als 40 milions, la fundació privada "Barcelona Gra-

duate School", vinculada al Conseller d'Economia i Coneixement de la Generalitat de Catalunya Andreu Mas-Colell, ha rebut, des de 2009 fins enguany, 8.858.000€ a càrrec dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya i de l'Estat.

Una de les principals activitats de la "Barcelona Graduate School" és impartir cursos "a preus privats" en els campus d'universitats públiques; entre ells, el de la UAB. Aquesta ac-

tivitat contrasta amb la cancel·lació i supressió de mestratges i cursos oficials a les universitats públiques que s'acompanya amb l'amenaça de retallades de professorat, mentre el nombre de mestratges amb finalitats lucratives creix exponencialment (serveixi com a indicador que la Fundació "Barcelona Graduate School" cobra a cada estudiant que s'hi matricula en algun dels cursos que imparteix 12.000€).

Amb la cancel·lació i supressió de

mestratges i cursos "a preus públics", la Fundació es troba amb el camí expedit per garantir l'èxit d'un negoci privat. I si no fos suficient amb el benefici que obté del suport de l'Administració autonòmica i estatal compta, a més a més, amb la complicitat dels responsables que, actualment, governen la universitat pública, afanyats en abdicar de qualsevol compromís social que comporta estar al davant d'aquesta institució.

Per a més informació s'ha elaborat un document amb el desglossament de subvencions i aportacions a càrrec de pressupostos de l'Estat i la Generalitat rebudes per la Barcelona Graduate School (documentats 8.858.000€ en el període 2009-2011), així com la relació de documentació addicional, document que us podeu descarregar al web: www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article5724

Tema del mes

Les treballadores de la llar podran cotitzar

S'integraran en el Règim General de la Seguretat Social i tindran dret a baixa laboral, però no a l'atur

Joana García Grenzner -
Redacció Diagonal

El pacte del Govern amb els sindicats de concertació és el primer pas cap a la fi del règim de semiesclavitud que viuen moltes empleades de la llar. Les treballadores de la llar tindran un contracte que estipuli horari, salari, condicions i dret a baixa des del quart dia de malaltia. 26 anys després de la creació

del Règim Especial d'Empleats de la Llar, la plena equiparació de drets de les treballadores domèstiques amb la resta de persones assalariades de l'Estat espanyol sembla més a prop.

El 26 de juny, CCOO i UGT acordaven amb el Govern la integració de l'ocupació de llar en el Règim General de la Seguretat Social dintre del Projecte de Reforma de la Seguretat Social. L'acord entrarà en vigor al gener del pròxim any 2012 amb un període de sis mesos naturals perquè

les llars s'adaptin a la norma, i es preveu que el 2019 les cotitzacions de les treballadores domèstiques s'equipararan plenament als salaris reals.

Les empleades de llar tindran dret a generar prestacions com les pensions i a baixa per incapacitat temporal des del quart dia. La Seguretat Social passarà a cobrir la baixa des del novè dia (abans ho farà la persona titular de la llar que les contracti), en comptes de fer-ho des del dia 25 com fins a ara. No obstant això, no

tindran dret a atur i la indemnització per acomiadament està encara en discussió.

700.000 beneficiades

Aquest és un gran pas en la lluita de les treballadores domèstiques, ja que brinda drets a un sector que es regia per condicions d'arbitrarietat i semiesclavitud, com han vingut denunciant diverses organitzacions.

L'acord beneficiarà a més de 700.000 persones a l'Estat espanyol, en la seva gran majoria dones immigrants. Segons l'Enquesta de Població Activa, un 91% de les 294.279 persones donades d'alta en el Règim Especial al març d'aquest any eren dones, el 61% d'elles estrangeres. La realitat supera amb escreix aquestes xifres: l'ocupació domèstica segueix sent el nínxol de l'economia submergida que permet a moltes immigrants mantenir a les seves famílies aquí i en els seus llocs d'origen, i més en l'actual context de crisi econòmica.

Economistes com Amaia Pérez Orozco han documentat la transferència del treball domèstic, reproductiu i de cures de les dones autòctones a les immigrades a causa de la "irresponsabilitat social davant la cura de la vida". De fet, un estudi de 2008 del col·lectiu loé encarregat per la Fundació de les Caixes d'Estalvi va constatar que "per cada 1% que creix la taxa d'immigrants en la població espanyola, augmenta un 0,6% la taxa d'activitat femenina" i "dels 12 punts que va augmentar l'activitat femenina de 1996 a 2005, almenys quatre es deuen a la immigració".

Pérez Orozco es pregunta "amb quins mecanismes d'inspecció laboral es complirà

l'acord". Considera "una discriminació indirecta per sexe i una deficiència gravíssima el no accés a atur" i recorda que segueix pendent "una compensació per acomiadament en cas de desistiment de l'empleador". En tot cas, apunta, "el Govern estava obligat a fer desaparèixer els règims especials" a causa del Pacte de Toledo.

Punts vermells de la reforma:

Cotitzacions

La quota mensual mínima de cotització serà de 19,84 euros per unes 20h. setmanals de treball, 16,51 a càrrec de l'empleador.

Contractes

El contracte contemplarà les hores de treball setmanals de les empleades, el seu salari mensual, les pernoctacions i la seva retribució i qualsevol pagament en espècie.

Pagaments

El pagament es domiciliarà en un compte bancari de la persona titular de la llar que empi a les treballadores. No està clar si suposarà deducció fiscal per a la llar.

Baixa laboral

La Seguretat Social cobrirà la baixa laboral des del novè dia, en comptes del vint-i-cinquè com venia fent, i la llar empleadora des del quart.

* Article publicat al núm. 154 de la revista Diagonal

Fre a la discriminació legal de les empleades de la llar

Isabel Otxoa, professora
de Dret del Treball de la
Universitat del País Basc

La OIT accelera els canvis en la normativa espanyola. El pacte de CCOO i UGT amb el govern espanyol per a la integració de les treballadores de llar en el Règim General de la Seguretat Social formarà part de la Llei de Reforma de les Pensions i servirà de contrapès a altres acords que suposen una retallada de drets socials per al conjunt de la ciutadania. Segons els plans, la reforma entrarà en vigor el 1 de gener de 2012, no serà de plena aplicació fins al mes de juliol, i a partir de llavors les seves millores s'implantaràn gradualment. La plena equiparació no arribarà fins a l'any 2019. A més, el Govern es compromet a reformar el règim laboral de l'ocupació de llar també amb efectes a 1 de gener de 2012. Les reformes es realitzen sota la pressió del Conveni i la Recomanació sobre ocupació domèstica aprovats en l'Organització Internacional del Treball (OIT) el passat 16 de juny, els estan-

dards del qual de drets estan molt por sobre dels de la legislació espanyola. La discriminació legal de les empleades de llar en l'Estat espanyol ha tingut perfecte acomodatament en les normes de la Unió Europea. La UE defineix l'objectiu de la igualtat de dones i homes com un dels seus senyals d'identitat i parla de lluita contra l'economia submergida, però deixa l'ocupació domèstica fora de directives com la que obliga a l'empresari a comunicar per escrit les condicions del contracte, la d'ordenació del temps de treball, o la de salut laboral. També ho exclou de les enquestes que permetrien conèixer realitats com el cost laboral, el temps de treball i l'estructura salarial.

Ara, complir el Conveni i la Recomanació de la OIT exigeix molts canvis, com l'existència d'un contracte escrit en el qual es detallin horari, tasques, fórmula de pagament de les hores extres; l'expressió detallada dels descomptes, que han d'acceptar-se per la treballadora i ser acords a allò que rep; la nòmina, pagament de totes les hores a la disposició de l'empleador (amb el que desapareix el temps de presència no retribuït); sa-

lari mínim igual que el de la resta, és a dir, catorze pagues i no tretze, com ara; mesures de salut laboral, que evitarien accidents i obligarien a registrar els que succeïen; recopilació de les dades de situació del sector, que exigiria incloure-les en les estadístiques del treball de les quals avui estan absents.

El Conveni imposa també més inspecció del treball i control dels abusos de les agències privades de col·locació. El projecte que va arribar a la Conferència preveia la divulgació de les agències infractores, mecanisme que hagués dificultat que una mateixa agència, o uns mateixos gestors sota altre nom, continuessin violant drets laborals. Al final, la mesura es va retirar en nom del consens necessari en un òrgan tripartit com la OIT.

Costos i beneficis

La situació actual de falta de drets no és ni casual ni producte de l'oblit del sector, sinó un càlcul de cost i beneficis. Quan el 2007 el Ministeri de Treball va donar a conèixer un projecte de reforma que millorava les condicions de l'ocupació de

llar, en la CEOE es van encendre llums d'alarma i va exigir públicament al Govern prudència, no fora a realitzar canvis que obliguessin a moltes dones que treballen fora a retornar a la llar per no poder delegar "les seves" tasques domèstiques. En la mateixa línia, podrien haver recordat que si l'hora de servei d'ajuda a domicili de la Llei de Dependència costa quatre o cinc vegades més que la d'una treballadora de llar, mantenir la seva situació de discriminació és imprescindible perquè els comptes quadrin.

Anys de lleis i plans per a la igualtat de dones i homes no han servit per a encarar la reorganització de les cures en tota la seva extensió, que és una de les condicions per a construir la igualtat. Repensar els criteris de qualitat de vida, despesa social en serveis, organització de l'ocupació i també dels espais que habitem, etc., no resulta urgent quan l'accés al servei domèstic privat està a l'abast per una banda important de la població pel seu baix cost.

Gran part del treball de cura en règim intern està en l'economia submergida i ho fan dones que paguen el peatge que exigeix la Llei d'Estrangeria: internes du-

rant tres anys amb salaris que rondan els 900 euros i de vegades menys per una jornada per terme mitjà de 14 hores, sense dret a sortir de l'habitatge si no és per a tasques del treball, i descans setmanal que no arriba al dia i mig. Complerts els tres anys, el procediment per a la regularització exigeix la col·laboració de l'empleador, que de vegades es nega a complir la seva part i acomiada a la treballadora o l'obliga a acceptar condicions il·legals a canvi de formalitzar el contracte i l'alta en la Seguretat Social.

A l'endemà d'aprovar-se els textos de la OIT, cent organitzacions molt diferents entre si (treballadores de llar, immigrants, religioses, feministes, ONG...) van signar un manifest reclamant la seva ràpida aplicació a l'Estat espanyol. La seguretat social per al treball de llar es va anunciar el 1944 i es va dur a la pràctica el 1969; la regulació laboral estava prevista des de 1976 i es va portar a terme el 1985. Al desembre de 2010 es va reconèixer l'accident de treball en l'ocupació de llar, però no és efectiu perquè encara no s'ha fet el reglament. L'equiparació de drets no té perquè seguir esperant.

Parlem

Noam Chomsky, lingüista, filòsof

"Les llavors de la llibertat conti

Àngel Ferrero

Avram Noam Chomsky (Filadèlfia, Estats Units, 7 de desembre de 1928) és un lingüista, filòsof i activista nord-americà. És professor emèrit de Lingüística en el MIT (Institut Tecnològic de Massachusetts) i una de les figures més destacades de la lingüística del segle XX, gràcies als seus treballs en teoria lingüística i ciència cognitiva. Al llarg de la seva vida, ha guanyat popularitat també pel seu activisme polític, caracteritzat per una visió fortament crítica de les societats capitalistes i socialistes, havent-se definit políticament a si mateix com un anarquista o socialista llibertari.

Aquesta entrevista, l'element central de la qual és el 75è aniversari de la Revolució espanyola, es va publicar originalment a Sin Permiso, número 9, juliol de 2011.

- Professor Chomsky, a "Manufacturing Consent: Noam Chomsky and the Media" (Mark Achbar, Peter Wintonick), vostè recorda que el primer article que va escriure va ser el 1938, quan estudiava a Oak Lane Day School, un petit assaig sobre l'amenaça de l'extensió del feixisme. Quins records conserva d'aquella època? El seu pare era a més membre de l'International Workers of the World (IWW), un sindicat amb una destacada presència anarcosindicalista. Què li va influir més a l'hora de declarar-se anarquista i afiliar-se a l'IWW?

- Era febrer de 1939, just després de la caiguda de Barcelona. Les meves preocupacions a aquella època eren sobre l'expansió del flagell del feixisme. En aquella època no sabia gaire sobre la Revolució espanyola. Uns quants anys després vaig aprendre molt d'ella, sobre tot de refugiats anarquistes espanyols que dirigien llibreries de segona mà al centre de la ciutat de Nova York i de la gent de les oficines de la Freie Arbeiter Stimme [1] que hi havia a prop, on també vaig accedir a molta literatura. Més tard, a la biblioteca pública de Filadèlfia, que tenia una rica col·lecció de revistes i clàssics d'esquerra. A la meua joventut estava convençut de que aquesta era la manera correcta de veure el món i la humanitat. Afiliar-me a l'IWW va venir després, gairebé de manera rutinària. Tot i que el meu pare era tècnicament membre del sindicat, fou de manera gairebé accidental. Era immigrant, sabia poc anglès, tenia un treball extenuant a una fàbrica i, com em

va explicar més tard, un dia va aparèixer un organitzador que semblava "estar pels treballadors", així que es va afiliar sense saber realment de què es tractava. Després no va mantenir la seva afiliació.

- Què fa la Revolució espanyola tan diferent a la resta de revolucions?

- De manera general, les revolucions modernes han vingut acompanyades per iniciatives d'autogestió obrera i organització i acció col·lectives. Sembla ser gairebé instintiu. Però l'escala i el caràcter a Espanya van ser únics, el resultat de molts anys d'educació, organització, intents que van ser esclafats i experimentació. La revolució estava "al cap" dels obrers i camperols, en un ampli espectre d'ells.

- L'any 1969 va publicar un assaig amb el títol "La objectivitat del pensament lliberal" en que va dissecar "La República espanyola i la Guerra Civil" de Gabriel Jackson i va recordar la posició dels intel·lectuals d'esquerra front a la Guerra civil espanyola. Recorda com va cobrir la premsa nord-americana la Guerra civil i la Revolució espanyola?

- Tenia set anys quan va esclatar la revolució i no tinc records directes. Després vaig saber que els mitjans de comunicació i el govern eren aferrissadament

hostils a la Revolució, fins al punt de que la van cobrir des d'aquesta perspectiva gairebé per complet. La cobertura de la guerra civil fou ambivalent. El recolzament crucial dels Estats Units a Franco va ser completament esborrat, més enllà de la premsa d'esquerres marginal, i es va descobrir molt després, com vaig descobrir a aquell article. [2]

- En diversos escrits i entrevistes heu mencionat l'obra de Diego Abad de Santillán, qui, inspirat probablement per Antoni Pannekoek, va escriure "El organismo económico de la revolución". Per què considera important l'obra d'Abad de Santillán? Què opina d'altres destacats anarcosindicalistes espanyols?

- Estava interessat a la crítica de Santillán de la revolució i en el seu detallat esbós d'una societat futura –del que pensava, i continuo pensant, que és útil, però massa detallat, a l'anar més enllà del que podríem raonablement esbrinar sobre l'estructura d'una societat més lliure i justa–. Moltes coses s'hauran d'aprendre per experimentació, en la meua opinió. Entre altres escriptors, a més dels informes directes sobre els assoliments de la revolució, m'inspirà particularment Camillo Berneri, incloent els seus consells estratègics per a una guerra revolucionària, probablement l'única manera en que la

revolució va tenir una oportunitat per sobreviure.

- Permeteu-me recuperar la pregunta que li va fer Kevin Doyle fa ja quinze anys: no mentiríem si diguéssim que les seves idees i crítiques son ara més conegudes que mai. També hauríem de dir que les seves opinions son àmpliament respectades. Com es rep, en la teua opinió, i en aquest context, el teu recolzament a l'anarquisme? Sorpren el teu recolzament a l'anarquisme en la mesura en que es associat a petits grups proclius a l'acció directa? Ha notat canvis en els últims quinze anys?

- Hi ha un canvi, però no és fàcil estar segur del que significa. Entre els joves, des de la dècada dels seixanta, molts es consideren més propers a l'anarquisme en molts aspectes, o fins i tot es consideren a sí mateixos directament anarquistes. Però "anarquisme" pot ser una definició massa ampla. Crec que és just dir que les preocupacions llibertàries estan àmpliament esteses, adoptant diferents formes: en el context nord-americà en particular, en ocasions profundament reaccionàries.

- Vostè és un reconegut defensor dels valors de la

Il·lustració, tant a la ciència com a la política. Ha reivindicat, per exemple, el potencial revolucionari del dret natural, el "Discurs sobre la desigualtat" de Rousseau, "Els límits de l'acció de l'Estat" de Humboldt o a Immanuel Kant, recordant la seva oblidada defensa de la democràcia robesperriana. No obstant, l'anarquisme històric no ha mancat de corrents irracionalistes, des de la influència de Georges Sorel –influint, com molts autors postmoderns, per Henri Bergson– en el sindicalisme revolucionari de la primera meitat del segle XX fins arribar a John Zerzan i els anomenats "anarcoprimitivistes", que defensen que la tecnologia que va permetre el capitalisme és tan destructiva que deuríem destruir-la i retrocedir –o, segons ells, progressar– cap a un món natural carent de tecnologia. Quina opinió li mereixen aquests autors?

- Francament, no puc trobar cap sentit a aquestes idees. La Il·lustració fou un període històric, amb els seus errors, que són aspectes inevitables de la concreció històrica. La seva contribució en conjunt, però, és massa valuosa com per a ser abandonada, i no és clar per a mi què se suggereix per a sis mil milions de perso-

amb...

f i activista llibertari nord-americà

"nuen florint a llocs inesperats"

nes en el "món natural".

- A "Llenguatge i llibertat" (1970) vostè va escriure que el socialisme llibertari podria construir-se a partir d'alguns elements constitutius de les democràcies parlamentàries occidentals, dels kibbutzim israelians, dels consells obrers de Iugoslàvia i de les lluites anti-imperialistes del Tercer Món. No obstant, els moviments d'alliberament nacional al Tercer Món han degenerat avui dia en la seva majoria en burocràcies corruptes; Iugoslàvia, com la Unió Soviètica i la resta de països del camp socialista a Europa, es va desintegrar; i els kibbutzim van declinar socialment i econòmicament als vuitanta, sent abandonats per l'Estat. La socialdemocràcia, que havia estat el baluard de les democràcies parlamentàries a Europa occidental, està experimentant una de les seves pitjors crisis en dècades. A partir de quins elements actuals podria construir-se el projecte socialista llibertari?

- Aquells experiments, per desgràcia, van fracassar o van declinar, però a la vegada molts altres han anat sorgint: les fàbriques autogestionades a l'Argentina, una onada de democràcia camperola a Bolívia i molts altres. Les llavors de la llibertat són difícils de matar i continuen fent flor a llocs inesperats. Abans o després, la magnitud i la inspiració poden ser suficients per inclinar la balança i obrir nous camins. No té cap sentit especular. Al llarg de la història sempre ha estat una sorpresa i siguin quines siguin les nostres estimacions subjectives, les tasques són les mateixes.

- En el que es refereix a la teoria del socialisme llibertari, vostè ha insistit en els punts de contacte que manté amb el marxisme d'esquerres representat per autors com Rosa Luxemburg, Anton Pannekoek, Karl Korsch, Amadeo Bordiga o fins i tot el Trotsky anterior a la Revolució de 1917. Què és el que més li interessa d'aquests autors?

- El que em resulta més interessant d'ells és com cerquen estructures llibertàries i mitjans per portar-les a la seva existència, i la seva crítica a la tirania, incloent l'aguda crítica a la "burocràcia roja", que Bakunin va predir astutament.

- En aquest mateix text escrivia que "l'única justificació d'unes institucions repressives és l'escassetat material i cultural" i que "en determinades fases de la història, tals institucions

perpetuen i produeixen aquesta mateixa escassetat." Quaranta anys després ens trobem en la cruïlla d'una de les pitjors crisis mediambientals de la humanitat si creuem determinats límits ecològics. Segons alguns autors és probable que aquests límits ja hagin estat creuats. A "Comunismo sin crecimiento" (1975), Wolfgang Harich alertava seriosament de que, si sobrepassàvem aquest límit, no ens quedaria més opció que oblidar-nos dels plantejaments llibertaris del socialisme –basats en l'abundància material– i plantejar un "comunisme sense creixement" que en certs aspectes seria molt semblant a un comunisme de guerra, ja que imposaria necessàriament certes limitacions a les persones. Han de revisar els socialistes llibertaris les seves teories seriosament a la llum de la crisi ecològica i estar disposats a abandonar si és necessari alguns dels seus pilars tradicionals?

- És certament un greu error, si no un crim, ignorar les enormement greus crisis mediambientals que s'aproximen. Això pot requerir repensar allò que s'ha donat en anomenar "abundància material", i això pot ser una bona cosa. La ideologia capitalista l'identifica toscament amb la quantitat de mercaderies que un consumeix o gasta. Amb tota seguretat, hi ha mesures de benestar més civilitzades i humanes.

- En una entrevista amb Ziga Vodovnik vostè ha criticat el moviment anarquista en la seva vessant, diguem-ne, més insurreccionalista, per la seva freqüent "rigidesa en la doctrina, sense preocupar-se de les conseqüències humanes". A "Powers and Prospects: Reflections on Human Nature and the Social Order" [traducció castellana: "Objetivos y perspectivas"] va escriure que "els anarquistes compromesos [...] haurien de defensar algunes institucions de l'Estat dels atacs llençats contra elles" i obrir-les a una participació pública més significativa. Fins i tot, en contra d'altres dogmes, ha reconegut participar a les eleccions si l'efecte del vot té repercussió. No creu que aquesta posició dona la raó a les crítiques dels marxistes –ja des d'Engels– sobre les inconsistències teòriques de l'anarquisme, com l'absència d'una teoria de l'estat consistent o una sobredimensió de

la vaga general com a tabla de salvament?

- Un rebuig rígid a participar a l'acció política hauria de ser, en la meua opinió, objecte de crítica. Però no crec que res d'això tingui que veure amb "una teoria consistent de l'Estat", sigui el que sigui aquesta, o amb "inconsistències de les teories anarquistes". Més aviat és una forma de dogmatisme que no té en compte les conseqüències humanes, i no veig cap mèrit en això.

- Permeti'm enllaçar aquesta pregunta amb l'anterior: el 24 d'agost de 2009 va visitar Caracas i fou rebut pel president Hugo Chávez, que tot sovint ha citat la seva obra. Aquesta visita no va motivar queixes únicament als Estats Units, com era de preveure, sinó també en alguns col·lectius anarquistes que recelen de determinades vies de transició al socialisme. Un anarquista com Octavio Alberola va escriure fins i tot un dur article, ple de grolleres desqualificacions, on fins i tot era titllat de "bufó" de Chávez. L'article venia acompanyat d'una il·lustració on s'insinuava que vostè havia recolzat prèviament a Fidel Castro, Mao Tsé-Tung, Pol Pot i Ho Chi Minh. Què opina de l'anomenat socialisme del segle XXI que s'estén per Amèrica Llatina? Què respondria a aquests anarquistes que el van criticar tan durament?

- El model de Chávez per a Veneçuela, en la mesura en que tot això és evident, és un model mixt. Hi ha elements positius, incloent-hi una forta reducció de la pobresa, malgrat condicions molt difícils (cop d'estat, lock out, subversió) i el creixement de comunitats i centres de treball autogestionats. A Bolívia i Equador la participació de majories indígenes en l'acció política constructiva i la defensa dels seus drets i recursos naturals és un desenvolupament molt benvingut. Pel que fa a la meua visita a Veneçuela, desconec la crítica que vostè menciona als Estats Units, i francament dubto que més d'un grapat de persones fins i tot sabessin que jo estava allà. Per què haurien de saber-ho, o si ho sabien, per què hauria d'importar-los si vaig passar unes hores a Veneçuela acompanyant al meu amic Michael Albert, que dirigeix Znet, amb l'objectiu de facilitar alguns dels seus objectius llibertaris a llarg termini? Quant als denominats anarquistes, si tenen crítiques importants, per descomptat estaré encantat d'escoltar-les. El que vostè descriu, no obstant, a penes arriba a aquest nivell.

- En el seu pròleg a "Antologija anarhizma" de Rudolf Rizman

escriu que "hem de valorar i preservar les fites de les idees anarquistes –i més encara, de les lluites exemplars d'aquells que van tractar d'alliberar-se de l'opressió i la dominació–, no com a mitjà per mantenir congelat el pensament i els conceptes dintre d'un nou recipient, sinó com a fonament per entendre la realitat social i la tasca compromesa d'aquells qui van intentar canviar-la." Hi ha qui diu que l'anarquisme no va sobreviure al seu pols a l'Estat a la meitat del segle XX. Quina és la vigència de l'anarquisme en el segle XXI?

- L'actualitat serà allò que fem amb ell. Les oportunitats existeixen. Si s'aprofitaran i es desenvoluparan o no, és una qüestió de voluntat, elecció i compromís.

- El veurem aviat per Espanya, professor Chomsky?

- Això espero, tot i que és difícil dir quan. Les tasques i les demandes són aclaparadores i, per desgràcia, a penes puc lidiar amb una fracció d'elles.

Notes:

[1] Freie Arbeiter Stimme (La veu dels treballadors lliures) fou un periòdic anarquista nord-americà publicat en llengua jiddish. Inspirant en l'Arbeter Freynd de Rudolf Rocker que es publicava a Londres, el Freie Arbeiter Stimme fou la publicació que més va durar de les seves característiques: des de la seva fundació el 1890 es va publicar de manera ininterrompuda durant 87 anys, quan al 1987 va cessar la seva activitat editorial degut a l'avançada edat dels seus redactors i el declivi del jiddish als Estats Units.

[2] Generalment enfosquida pel recolzament de les potències feixistes a Franco, l'ajuda nord-americana –per acció o per inacció– fou decisiva per a la victòria de les tropes faccioses. Malgrat que el Secretari d'Estat Cordell Hull –que guanyà el premi Nobel de la Pau en 1945– prohibí la venda d'armes al govern del Front Popular, les empreses nord-americanes es van alinear clarament i des de bon començament amb els generals colpistes. La Texas Oil Company, per exemple, va desviar els seus vaixells petrolers amb destinació a la República espanyola cap a Tenerife, controlada pels rebels, i va proporcionar gasolina a crèdit a les tropes de Franco fins al final de la guerra. Tanmateix, els fabricants d'automòbils Ford, Studebaker i General Motors van proporcionar 12.000 camions a les tropes nacionals. El diplomàtic José Maria Doussinague, llavors subsecretari del Ministre d'Exteriors franquista, va declarar al final del conflicte que "sense el petroli americà i els camions americans i el crèdit americà, mai hauríem guanyat la guerra civil".

> LES FRASES...

"De manera general, les revolucions modernes han vingut acompanyades per iniciatives d'autogestió obrera i organització i acció col·lectives"

"L'actualitat de l'anarquisme serà allò que fem amb ell. Les oportunitats existeixen"

Situació actual de la II Flota de la Llibertat

Rumb a Gaza

Des de mitjans d'agost, el Gernika, el vaixell de Rumb a Gaza, està atracat en un port grec segur, estable i econòmicament assequible, fora de perill i de la fustigació burocràtica del Govern grec a què estava sent sotmès i amb totes les mesures necessàries de vigilància i manteniment garantides. Finalitza de moment el períple d'una embarcació que s'ha convertit en un símbol de la resistència de la societat civil enfront de les arbitrietats dels poders polítics, militars i econòmics. La fotografia del Gernika assetjat per patrulleres gregues va donar la volta al món i el va fer pujar a la categoria d'icona de la solidaritat i de l'activisme militant per la llibertat del poble palestí.

Pel que fa a l'ajuda humanitària donada per milers de persones de l'Estat espanyol durant el transcurs de la campanya i que està valorada en uns 600.000 euros, informem que es troba en contenidors del port grec del Pireu juntament amb el material de la resta d'organitzacions que componen la coalició internacional de la Segona Flota de la Llibertat. L'ajuda humanitària-principalment materials de construcció, sanitaris i educatius- està degudament custodiada i amb la seva situació administrativa en ordre.

Rumb a Gaza disposa ara d'un temps prou prolongat per abordar, de forma assossegada, un procés de reflexió i avaluació de la campanya des dels seus

iniciis el juny de 2010 fins el seu tram final aquest estiu, i per analitzar propostes de futur, perspectives en el suport a la lluita pel poble palestí i qualsevol altra qüestió que sorgeixi en aquest diàleg.

De moment, i a l'espera que s'iniciï aquest procés, podem afirmar que hem aconseguit trencar el silenci mediàtic al voltant del bloqueig il·legal al qual l'Estat d'Israel sotmet al milió i mig d'habitants de la Franja. La campanya ha portat aquesta realitat a la ciutadania de tot l'Estat espanyol, institucions polítiques, partits polítics, organitzacions sindicals, associacions, mitjans de comunicació estatals i internacionals, el món cultural i intel·lectual... Davant del silenci que Israel i els seus aliats busquen imposar, hem impulsat la informació, el debat i la paraula. Rumb a Gaza i la Segona Flota de la Llibertat també han evidenciat la complicitat amb l'Estat d'Israel de les autodenominades democràcies avançades, garants en última instància del bloqueig a Gaza i de l'ocupació del poble palestí. L'ordre il·legal del Govern grec d'immobilitzar els vaixells de la Flota i el silenci de tots els governs -inclòs l'espanyol- davant la vulneració dels més elementals drets dels seus ciu-

dadans i ciutadanes van demostrar clarament l'alineament de les elits polítiques amb l'estratègia sionista. També hem contribuït a enfortir la xarxa de solidaritat amb el poble palestí a l'Estat espanyol, posant en contacte a activistes i organit-

zacions, ampliant els marcs d'actuació i cooperació i sumant noves persones al moviment. En aquest sentit, la campanya ha actuat com un potent element de dinamització i coordinació. Aquests i altres punts seran analitzats en profunditat

en el procés que ara comença. Animem a continuar en la lluita per la llibertat del poble palestí, en la lluita per la justícia i els drets humans i en la lluita per un altre món, que no és només possible sinó necessari.

Carta oberta a Felip de Borbó en la seva visita a Seat

Seccions Sindicals CGT Seat

Ha estat vostè convidat a inaugurar el 13 de juliol la línia de producció d'un model Audi a la fàbrica de Martorell, en representació de l'aristocràcia espanyola. Potser pensi vostè que aquesta inau-

guració es limita a un acte protocolari que surt a les notícies com un espectacle més de la televisió. Però darrere d'aquesta inauguració hi ha unes "bambolines" que, de ben segur, ningú de l'empresa o del seu seguici gosarà ensenyar.

La CGT havíem estat convidats a participar en aquest acte com a part de la Representació Sindical majoritària a Seat.

No obstant això, davant l'ambient de repressió, fins i tot del dret constitucional a la lliure expressió, que hem patit en el dia d'avui, des de l'organització anarcosindicalista de la CGT hem rebutjat la invitació a assistir als actes d'inauguració i volem fer-li arribar el següent:

- L'adjudicació del model Q3 a Seat-Martorell ha significat un acte de xan-

atge contra tota la plantilla de Seat per part de la multinacional VW, pel qual s'han congelat els salaris amb l'amenaça d'eliminar centenars de llocs de treball.

- Seat ha realitzat, en els últims cinc anys, dos processos d'acomiadaments massius i salvatges que han tingut l'objectiu de portar a la plantilla la política de la por i la repressió.

- Seat porta 2 anys i mig vulnerant, de facto, el principi constitucional a la negociació col·lectiva i obligant a la plantilla a ritmes de treball cada vegada més inhumans en aquestes línies de muntatge. El maquilatge que aquestes línies de treball han tingut per la seva visita, amaga unes conseqüències cada vegada més perniciosos, per a la salut de les persones que hi treballen.

- Degut a la seva visita, s'ha canviat el torn a més de 500 persones durant tres dies, amb negatives conseqüències en la conciliació de la vida familiar, per a tots ells i elles.

- En el dia d'avui la fàbrica de Martorell s'ha convertit en un Estat de Setge, vulnerant principis democràtics i donant-se situacions de vassallatge pròpies d'un estat feudal i no d'un país democràtic. Per això, li manifestem el nostre rebuig a la seva visita i a aquest tipus d'actes que amaguen realitats molt negatives per a la majoria dels ciutadans d'aquest país i que només ajuden a generar un món virtual per vendre en els mitjans de comunicació.

Suggerim que per conèixer en realitat el que significa una fàbrica de muntatge de cotxes i una línia de producció en cadena, renunciï als seus privilegis i demani un lloc de treball en les cadenes de SEAT. Amb això, no només coneixeria vostè la veritable cara de la fabricació de vehicles, i en especial la del model que avui ajuda a inaugurar, també ajudaria vostè a sortir de la crisi al conjunt de la societat espanyola que ha de sufragar les despeses de tota la cort reial. Martorell, 13 de juliol de 2011.

Milers de persones es manifesten de nou a Barcelona el 20J contra les retallades

Redacció

El 20 de juliol vam tornar a sortir al carrer, en la manifestació unitària "Aturem les Retallades!", que va sortir des de Plaça Catalunya a les 19 h. per acabar a les portes del Parlament, on es donava l'aprovació definitiva a les retallades proposades pel govern de la Generalitat. Fins a les 19h. estaven previstes accions i mobilitzacions descentralitzades arreu de Barcelona i de la resta de Catalunya, que es van portar a terme per part de diversos grups d'activistes socials i sindicals, treballadors en lluita i membres de l'Acampada Bcn i de les assemblees de barris. Una de les accions es va portar a terme davant del local de CCOO, per

recordar-los que ells i l'altre sindicat del sistema, la UGT, tampoc no ens representen. Altres accions es van fer a la Borsa de Barcelona i a Foment de Treball.

El dia que el Parlament de Catalunya va aprovar els pressupostos que consagren la retallada en despesa social, uns 30.000 manifestants van sortir de nou al carrer al crit d'"aturem les retallades".

Les primeres columnes de manifestants van arrencar a caminar des dels barris cap a les 17 h, dues hores abans de la cita a la plaça de Catalunya. Molts van conèixer ja congregats la notícia de la dimissió del president de la Generalitat Valenciana i es van felicitar per la decisió de Francisco Camps, al temps que s'animaven a demanar que el conseller Felip Puig sigui el proper a dimitir.

CGT Roca Gavà visita a la UMT Roca Marroc

Secció Sindical CGT Roca Gavà

Una delegació de la Secció Sindical de CGT a l'empresa Roca Sanitaris de Gavà-Viladecans, va visitar el Marroc entre el 24 i el 27 de juny de 2011 invitada pels companys de la Secció Sindical del sindicat UMT en la factoria de Roca Marroc situada a la ciutat de Settat (al sud de Casablanca).

En la trobada es van intercanviar informacions de les realitats existents en les dues factories i les lluites i activitats sindicals que porten a terme ambdues seccions sindicals, i es va signar un acord de col·laboració subscrit entre ambdues parts.

L'objectiu principal d'aquest viatge consistia a donar suport als companys marroquins en la campanya contra l'assetjament que estan sofrint per

part de Roca Marroc i per a establir vincles de treball unitari en l'Acció Sindical i fomentar la creació d'un Comitè Internacional de treballadors de Roca.

Els companys de Roca Marroc necessiten tot el suport possible contra els atacs que estan sofrint per part de l'empresa, per això des de la secció de CGT a Roca Gavà es potenciarà una campanya a nivell nacional i internacional, en col·laboració amb la Secretaria de Relacions Internacionals de la CGT.

L'informe sobre la trobada elaborat per la Secció Sindical de CGT Roca Gavà-Viladecans, així com l'acord signat amb la Secció Sindical UMT Roca Marroc els podeu descarregar en el web:

www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article5718

SENSE FRONTERES

Les lluites estudiantils evidencien l'esgotament del neoliberalisme en el bastió més dogmàtic d'aquest model, revelant les contradiccions evidents al mal anomenat "miracle xilè"

Hi ha un creixent espectre polític llibertari

"Estem davant un salt qualitatiu en la lluita per un nou model social per a Xile"

Entrevista a Felipe Ramírez, militant del Frente de Estudiantes Libertarios

[www.anarkismo.net/
article/20330](http://www.anarkismo.net/article/20330)

Les lluites estudiantils que sacsegen a Xile fa més de dos mesos, enmig d'un clima d'agudització del mal-estar social amb el model social implementat a sang i foc des de la dictadura, i aprofundit en "democràcia", i enmig de les creixents lluites d'altres sectors (ambientals, treballadors, pobles originaris), són sense cap dubte un dels fets més importants que ha viscut el país en les últimes dues dècades. El seu significat té abast continental, evidenciant l'esgotament del neoliberalisme en el bastió més dogmàtic i ortodox d'aquest model, revelant les contradiccions evidents al mal anomenat "miracle xilè".

Dins de la joventut, hi ha un creixent espectre polític llibertari i el Front d'Estudiants Llibertaris és l'expressió organitzada més significativa d'aquest corrent a nivell nacional. En aquestes mobilitzacions, el FEL ha mantingut una presència activa en els centres on té presència, aportant des de la nostra òptica al desenvolupament del moviment. Compartim una interessant entrevista amb Felipe Ramírez militant del FEL a Santiago i president del Centre d'Estudiants de Comunicacions de la Universitat de Xile, on aborda el significat de les actuals mobilitzacions i el rol que juguen el FEL i els llibertaris en l'actual període de lluita.

1. Per què s'estan mobilitzant els estudiants a Xile? Qui animen i participen de les protestes?

La gènesi de la mobilització està en els problemes de l'educació pública xilena, de manera que els objectius centrals són la construcció d'un sistema nacional públic gratuït i de qualitat que entengui l'educació com a dret social a tots els seus nivells pre-bàsic, bàsic, mitjà i universitari. Tanmateix, la mobilització no s'ha limitat als estudiants d'establiments estatals, sinó que ha inclòs a estudiants d'institucions privades, que lluiten en contra del fort endeutament que pateixen a causa de les altes taxes d'interès dels crèdits que han de prendre per poder estudiar. Pel mateix, els que mantenen aturades i ocupacions són en general estudiants de planters "tradicionals" (siguin privats o estatals), però a les marxades o grans convocatòries s'adhereixen gran quantitat d'estudiants de Uni-

versitats privades no tradicionals, Centres de Formació Tècnica i Instituts Professionals.

2. Hi ha altres lluites sindicals i ambientals desenvolupant-se en aquests mateixos moments? Quins són els factors que han portat a aquesta concurrència de les protestes? Hi ha molt contacte entre els diferents sectors en lluita? Hi ha coordinacions permanents o esporàdiques?

En general el que tenen en comú tant les mobilitzacions estudiantils, sindicals i ambientals és que apunten a criticar punts estructurals del sistema neoliberal imposat per la dictadura en els anys 80. En aquest sentit, tant la matriu energètica com el model educatiu, les condicions econòmiques i laborals compten amb un mateix eix, el neoliberalisme, i crec que és en gran mesura l'esgotament d'aquest model al costat de la consolidació d'un procés de rearticulació del moviment social en general, el que ha permès que es desenvolupi aquesta conjuntura. En general a nivell d'estructures dels contactes més fluids que hi ha són entre la Confederació d'Estudiants de Xile (Confech), dirigents dels estudiants secundaris, la directiva del Col.legi de Professors i altres gremis de l'educació, tots actors que van convergir en l'anomenat "Acord Social per l'Educació". No obstant això, a nivell de base aquesta unitat encara no s'ha traduït en espais concrets de treball, encara que en diverses comunes de Santiago ja s'estan aixecant assemblees territorials que busquen aquest objectiu. A nivell de

coordinació, el més estable és el ja esmentat acord, però, organitzacions com el Sindicat Interempreses Nacional de Treballadors de la Construcció i la Unió Portuària del Bio-Bio així com altres organitzacions com ara sindicats del coure han realitzat paralitzacions i mobilitzacions en suport de les demandes estudiantils

3. Les recents mobilitzacions estudiantils a Xile han posat en escac al govern de Piñera, Creuen que s'evidencia una crisi de legitimitat del model de transició post-dictadura, anunciat amb bombos i platerets des de fa dues dècades com la història més reeixida de transició democràtica del hemisferi?

Efectivament crec que hi ha una crisi de legitimitat, no sé si del model pròpiament tal, en la mesura que no podria assegurar que les persones efectivament l'hi plantegen d'aquesta manera, però si del com s'ha exercit la política durant els últims anys. En aquest sentit, és important tenir en compte que encara que el govern ha baixat continuament la seva popularitat, arribant a un 26% sent el més baix des de 1990, la Concertació, avui aliança opositora, manté un nivell de rebuig molt similar, és possible dir que hi ha un esgotament de les lògiques sota les quals els partits polítics tradicionals van pactar la fi de la dictadura i sobretot una gran crítica a com funcionen aquests mateixos partits, en contrast amb el rol cada vegada més important que les organitzacions socials estan adoptant, ja sigui en forma de sindicat, centre d'estudiants o federació, grup

ambientalista, etc.

4. Quin rol juguen els llibertaris en aquesta conjuntura? Quin és el rol que està jugant específicament el FEL?

Bé, a nivell nacional el FEL manté presència efectiva en gran part del país des d'Arica a la zona de Concepció i Valdivia i ha estat bastant actiu durant aquestes mobilitzacions. A més, si bé la seva principal inserció és a nivell universitari, hi ha un interessant treball a nivell nacional entre els secundaris, en el marc de la qual s'ha estat desenvolupant l'experiència del Liceu Barros Borgoño, on s'ha aixecat un espai d'aprenentatge amb l'establiment ocupat, apostant a generar experiències d'autogestió en conjunt amb la comunitat. Com deia, estem des d'Arica a Valdivia, passant per Iquique, Antofagasta, Copiapó,

Valparaíso, Santiago, Concepció, i Valdivia, amb forta presència a les universitats del consell de rectors i de mica en mica s'està entrant tant a Instituts Professionals com Universitats privades no tradicionals. A nivell secundari diverses seccions (regions) estan desenvolupant interessants insercions, i és cosa de temps que puguem estructurar completament el FEL secundari a nivell nacional. Així, si bé la nostra presència és essencialment en els sectors tradicionals del moviment estudiantil, el nostre objectiu és justament entrar amb força en tots els sectors que aquest any s'han incorporat poc a poc però amb força, en el moviment estudiantil com són els privats no tradicionals i els tècnics. Aquest serà un dels nostres focus de treball per als nostres propers sis mesos.

5. Com veieu, a mitjà termini, que es desenvoluparà la crisi? ¿Creieu que aquesta significa un salt qualitatiu en la lluita per un nou model social per a Xile?

No sabria dir-te com es desenvoluparà la crisi d'ara endavant, el govern ha mantingut un nivell d'intransigència enfront del moviment estudiantil i social molt alt, a més que aquest procés representa recentment l'inici d'un nou cicle de lluites a nivell nacional. En aquesta línia em sembla molt que estem davant un salt qualitatiu en la lluita per un nou model social per a Xile, en què és indispensable que els llibertaris prenguem un rol actiu i protagonista en les lluites del nostre poble.

Els resultats de l'aturada nacional estudiantil del 18 d'agost i la jornada de lluita de la CUT del 24 i 25 d'agost, definiran en gran mesura la relació amb el govern i els passos a seguir pel moviment social.

SOCIAL

Tanquem les Nuclears fa una crida a la resistència per a que l'octubre de 2011 no renovin el permís d'explotació a la nuclear d'Ascó: vella, perillosa i innecessària

Cal un canvi de les polítiques agràries i alimentàries

El nou reglament d'estrangeria:

Ens acostem al tancament total de portes per als immigrants

Revista Diagonal

Nino Trillo i Pablo Rodríguez, membres de la xarxa Ferrocarril Clandestino, analitzen els canvis introduïts en el Reglament que desenvoluparà de forma restrictiva la Llei d'Estrangeria. L'aposta del govern espanyol és clara: restringir les vies de regularització més comuns i reforçar les vies residuals. "El nou reglament pretén ordenar la immigració, quan diem ordenar volem dir relacionar-la amb el mercat de treball, aquest és l'objectiu fonamental". Així ho exposava Alfredo Pérez Rubalcaba, en aquells moments Vicepresident primer del govern espanyol, referint-se a l'esperit del nou Reglament d'Estrangeria i als principis que regiran la pràctica administrativa en matèria d'estrangeria a partir d'ara. El que sense dubte suposarà la consolidació del cadenet administratiu que des del començament de la crisi hem estat denunciant, i el creixement de la borsa d'immigració il·legal. La vinculació en la majoria dels procediments regularitzadors a la situació de l'ocupació a l'Estat espanyol (art. 64.3 i 65 del Reglament) inclòs l'arrelament social (art. 124.4), i la focalització de la política migratòria vers una immigració "altament qualificada" semblen ser les notes essencials del Reglament. Aquestes mesures, amb el suport dels sindicats institucionals CCOO i UGT en l'àmbit de la Mesa de Diàleg Social, suposen una visió merament mercantilista del treballador o treballadora immigrant, que diferencia el treballador amb nacionalitat espanyola del treballador estranger, i que ignora el principal impuls que avui en dia regula els fluxos migratoris: l'oportunitat de sortir de la pobresa. Les altres notes definitòries que destaquen són l'aposta per "l'esforç"

d'integració, exigit tant en determinats supòsits de renovacions (art. 71.6) com per a concedir l'informe acreditatiu de l'arrelament social (art. 124.2.c), així com la persecució i repressió de la immigració irregular, en sintonia amb les directrius marcades per les directives de la Unió Europea i pel Pacte Europeu per la Immigració i l'Asil que, no ho oblidem, va ser impulsat pels governs de Sarkozy i Zapatero. A més, la possibilitat establerta per l'article 124.4 del Reglament de determinar per ordre ministerial l'aplicació de la situació nacional de l'ocupació a les sol·licituds d'arrelament social, permetrà als ministeris d'Interior i Treball tancar o obrir al seu antull la possibilitat de regularitzar a aquells immigrants que estiguin en situació d'irregularitat, prèvia o sobrevinguda, després de més de tres anys de residència a Espanya.

L'exigència del contracte de treball signat per treballador i empresari que es contempla per a l'autorització de residència de treballadors i treballadores contractades en origen (art. 64.3.c) -abans s'exigia una oferta de treball signada només per l'empresari o persona que contractava des d'Espanya- dificultarà considerablement aquesta via de contractació, sobretot a la petita i mitjana empresa d'un costat i als treballadors estrangers no qualificats de l'altre, que veuran frustrada la possibilitat d'emigrar "legalment".

S'ha de dir ben clar que tant l'arrelament social com la contractació en origen del règim general han estat fins ara les dues principals vies regularitzadores, i les mesures aprovades, en paraules de la pròpia Secretaria d'Estat d'Immigració, Anna Terron, convertiran aquestes vies en cada cop més extraor-

dinàries.

L'aposta és clara, restringir aquestes vies i millorar altres procediments d'obtenció de residència residuals com l'arrelament laboral o familiar o de víctimes de determinats delictes, tot i sabent que el nombre d'estrangers beneficiats serà molt reduït.

En l'arrelament laboral es redueix d'un any a sis mesos l'acreditació de relació laboral per part de l'autoritat judicial o la Inspecció de Treball. Pel que fa a l'arrelament familiar caldrà veure quins seran els requisits exigits per a acreditar que l'estranger en situació irregular té als menors espanyols al seu càrrec, doncs no podrà ser evidentment amb ni nòmines, ni amb la declaració del IRPF (excepte en el cas de suposada irregularitat sobrevinguda del pare o la mare). Qüestió que ja venia sent establerta per la doctrina comunitària en virtut del reconegut dret a la intimitat familiar. Però són millores que s'han de reconèixer.

Donarà seguretat jurídica l'objectivació dels requisits establerts per a determinar la capacitat econòmica tant dels qui vulguin contractar com d'aquelles persones que vulguin reagrupar els seus familiars (arts. 54 i 66), fins ara sotmesos a la discrecionalitat de cada subdelegació de Govern. Malgrat això, s'exigeix però a les persones reagrupades que en cas de canvi de domicili, al renovar presentin un nou informe d'habitabilitat.

També semblen condicions discrecionals el demostrar "indubtablement" que existeix una perspectiva de continuïtat laboral del reagrupant en l'any següent a la presentació d'una sol·licitud, i la valoració de les quantitats enviades al reagrupat, d'acord amb el percentatge que representin del PIB anual del país d'origen.

Butlletí Informatiu nº 133: "Reglamento de Extranjería (RD 557/2010)"

Continguts:
Introducció
Tramitació del reglament
Estructura del reglament i anàlisi

L'objectiu del butlletí és analitzar el Reial Decret 557/2010, de 20 d'abril, pel qual s'aprova el Reglament de la Llei Orgànica 4 / 2000, sobre drets i llibertats dels estrangers a Espanya, conegut comunament com Reglament d'Estrangeria. En el butlletí s'examina el nou Reglament així com el procés de tramitació, i s'analitzen els diferents articles, de forma especial aquells que segueixen els passos de la última reforma de la Llei d'Estrangeria i que vulnereu drets fonamentals, creant noves formes de discriminació i racisme institucional.

Redacció: Gabinet Jurídic Confederal de la CGT

Us el podeu descarregar a:
www.cgt.org.es/spip.php?article2187

Contra l'allargament del permís de funcionament de la nuclear d'Ascó

Secretaria d'Acció Social
CGT Catalunya

Des de la Coordinadora Tanquem les Nuclears, de la qual la CGT de Catalunya en formem part, s'està portant a terme una campanya contra l'allargament del permís de funcionament de la central nuclear d'Ascó. La campanya és molt similar a la promoguda en contra un allargament similar

del funcionament de la central nuclear de Garoña (Burgos), on la CGT es va implicar de forma clara i contundent. Les persones i entitats que formem Tanquem les Nuclears fem una crida a la resistència per a que no renovin el permís d'explotació d'una nuclear vella, perillosa i innecessària. Volem que des del teixit associatiu, tant de Catalunya com de fora de Catalunya, es desautoritzi als que juguen irresponsablement amb la nostra salut i el medi ambient.

El proper 1 d'octubre el govern de l'Estat ha de decidir si renova o no el permís de funcionament de la central nuclear d'Ascó, a la Ribera d'Ebre, Tarragona.

A més, Ascó està construïda sobre un terreny inestable, el que augmenta el perill.

La catàstrofe de Fukushima, al Japó ha suposat una nova demostració de fins a quin punt un accident nuclear esdevé una catàstrofe permanent: durant dècades la vida resulta afectada,

la població ha de ser desplaçada, i la contaminació es dispersa a milers de quilòmetres, afectant l'aire, l'aigua i els aliments. A Catalunya ja vam tenir un seriós advertiment l'octubre de 1989, amb l'accident nuclear de Vandellòs 1. Ascó porta funcionant 29 anys, i deixarà com a llegat un mínim de 1300 tones de residus radioactius que s'hauran de mantenir en un lloc segur, ja que emetran radiació durant milers d'anys. Cada any que funciona, la central afegeix unes 50 tones més d'aquests residus

els que ja existeixen.

L'electricitat que produeix Ascó pot ser substituïda per la que generen altres tecnologies que no són tan perilloses: centrals de cogeneració amb gas, hidràuliques, eòliques, solars o geotèrmiques. De fet, les nombroses vegades que la central ha estat aturada no s'ha notat en el subministrament elèctric. Per tot això demanem que no es concedeixi la renovació del permís de funcionament d'Ascó, l'1 d'octubre de 2011.

Qui necessita la MAT?

Pasqual Aguilar, membre de la Plataforma No a la MAT

La polèmica interconnexió Elèctrica Sentmenat-Bescanó-Baixàs avança a poc a poc, amb una petjada que deixa ben clarament palès com ha fragmentat i continua degradant el territori. Alhora, mostra com els governs han volgut legitimar una infraestructura com la línia de Molt Alta Tensió àmpliament qüestionada.

La inauguració quasi-secreta de la subestació de Bescanó (encara sense data real de connexió a la xarxa) és, de moment, el darrer acte d'una farsa que interpreta el govern de torn per a major benefici de Red Eléctrica de España (REE) i el lobby elèctric. La festa privada entre l'alcalde de Bescanó, el president Mas i el cap de REE s'escenificà amb la premsa com a convidada de pedra i sense cap xiulet ni queixa ciutadana. Que el govern fés una convocatòria restringida i selecta no vol dir que no existeixi una sòlida discrepància ciutadana, però malgrat això els mitjans de comunicació van fer d'altaveu dels fets consumats i l'esdeveniment no va tenir cap matís ni contrapunt informatiu. Ara bé, les advertències del president de la Generalitat als alcaldes afectats sobre com havien d'acatar la MAT, tal i com vol REE, sí que van gaudir del ressò adequat per escampar l'amenaça pel territori, cosa que afebleix encara més el

poder municipalista en aquests moments en què la població precisament reclama que se l'escolti.

Quan, sense cap avís, van aparèixer les primeres estacques que senyalitzaven el projecte d'autopista elèctrica Penyalba-Isona, el govern, escaldat per l'argumentari de l'oposició a la MAT, ràpidament va alligonar els consistoris implicats: el debat no es podia centrar en la necessitat o no de la infraestructura. Aquest aspecte qüestiona el fonament de la suposada utilitat pública de la MAT i mostra les fal·làcies que han difós els diferents agents implicats en el negoci de la seva construcció i explotació. Des de la Plataforma No a la MAT continuem dient que aquest nou corredor elèctric no és necessari. Des del Vallès fins al Rosselló els ciutadans, les empreses i el TGV disposem d'una infraestructura totalment sobredimensionada que no respon a les expectatives més optimistes de consum de la població

ni de l'economia productiva. Amb arguments de mal pagador el govern amaga l'interès que mou les grans empreses del sector elèctric a exigir insistentment la ràpida construcció de la MAT, una infraestructura que augmenta exponencialment la seva capacitat de mercadeig i especulació, entenent l'energia elèctrica com un recurs immens de lucre privat.

La falta d'un procés participatiu real i vinculant que hagi complert les condicions adequades d'accés a tota la informació sobre la MAT, i la inexistència de mediadors neutrals, de processos de discussió i de tècnics independents, juntament

amb els últims episodis informatius, evidencien que tothom pot dir el que vulgui, però només una petita minoria privilegiada disposa dels mecanismes per imposar-se i maquillar la situació gràcies a la repetició constant d'allò que vol. Aquesta reiteració incessant de la necessitat de la MAT –i d'altres situacions pretesament imprescindibles, com les retallades en sanitat, educació i benestar social– amaga la realitat i eclipsa qualsevol discurs opositor, abocant una part significativa de l'opinió pública a la marginalitat i assenyalant els límits d'una democràcia tutelada pels poders econòmics.

SALUT I ANARQUISMES

Ils existent...les anarquistes!

Josep Cara Rincón (Berga)
www.berguedallibertari.org/pepcara

Durant les vacances (sóc dels "privilegiats" que encara tinc feina i encara tinc vacances pagades) he anat a molts llocs. Segurament massa. Tot i que el Victor Alba afirmava que: "Dolça Catalunya/ pàtira del meu cor/ qui de tu s'allunya/ recollons quina sort!" El primer viatge vaig anar cap a Normandia a veure l'amic i company Joan Busquets. El viatge no el vaig fer sol, vam anar cinc persones. Un grup d'amics i companys als quals m'estimo molt. Moltes converses i sobretaules interessants, amb amics que van prendre les armes quan va fer falta com el mateix Joan o el Txema i altres que només hem pres la ploma, de moment. Hi han hagut moltes sobretaules perquè hi van haver moltes taules. Vam voler fer valer aquell tòpic hedonista sobre els anarquistes que diu que els agrada menjar molt, beure en abundància i xerrar pels colzes. Vam tornar com vam poder i la resta d'aventures ja us les explico un altre dia.

Tornant a terres catalanes vaig anar al petit homenatge que des de fa nou anys convoquem des de la Marxa-homenatge als Maquis, cada trenta d'agost, allà on van matar el company Facerias. La sorpresa va ser que enguany convocava el mateix acte un partit polític.

Malgrat que el text del cartell que convocava no era confusionista envers la figura de Facerias (que ja és molt) la presència de les sigles del partit que res té a veure amb el guerriller i l'oportunisme de convocar un acte que ja es convocava cada any va provocar l'afluència de moltes companyes a l'acte, on va quedar clar que ningú no sobrava allà, únicament les sigles de partits i l'oportunisme.

En fi, aviat ens endinsarem en una tardor calenta. Les privatitzacions que hi ha darrera les "retallades" i els acomiadaments junt amb les reformes hagudes i les que vénen presenten un panorama bastant dur. Es d'esperar, per tant, que totes sortim al carrer i que, a més, organitzem alternatives vitals autogestionades al marge d'aquest sistema que no ens interessa i que a més ens condemna a la misèria.

Per acabar només recordar que el proper 14 de setembre començarà el judici contra la nostra companya Tamara, la volen empersonar 16 anys, acusada d'intentar assassinar el cap dels serveis penitenciaris de la Generalitat Albert Batlle. Un "susto" més simbòlic que real que va rebre en el marc de la campanya d'alliberament de l'Amadeu Casellas. Cal que ens solidaritzem totes. Salut i anarquia!

Es porta a terme el primer Fòrum Europeu per la Sobirania Alimentària

Fòrum Europeu per la Sobirania Alimentària

Més de 600 camperols i camperoles, ecologistes, consumidors i activistes de tota Europa participen en el primer Fòrum Europeu per la Sobirania Alimentària que s'ha realitzat a Krems, Àustria, del 16 al 21 d'Agost, una trobada clau per a promoure la transformació del sistema agrari i alimentari.

Els participants han debatut sobre les polítiques agràries europees, incloent la seva responsabilitat en les crisis alimentàries, i sobre el foment d'alternatives social, ambiental i econòmicament sostenibles al model agrari i alimentari.

El concepte de sobirania alimentària suposa una crítica a l'actual sistema neoliberal i una alternativa per al canvi de les polítiques agràries i alimentàries a nivell local, regional i internacional. Va ser proposat per l'organització internacional Via Camperola [1] el 1996 durant la Cimera Mundial de l'Alimentació de la FAO.

La sobirania alimentària posa a les

persones que produeixen i consumeixen aliments en el centre de les polítiques agràries, i dona suport al dret dels pobles a produir els seus propis aliments de formes culturalment adequades, amb independència de les condicions dels mercats internacionals, reforçant el control local sobre el sistema alimentari.

En un moment important en el debat sobre les polítiques agràries europees i les causes de les successives crisis alimentàries globals, els més de 600 participants, al costat de convidats d'Amèrica, Àsia i Àfrica, debateran sobre els diferents models de producció d'aliments, els mercats i l'organització de la cadena alimentària, les condicions socials del treball agrari, l'accés a la terra i altres recursos naturals o sobre les polítiques públiques agràries, pesqueres, comercials, de desenvolupament rural...

Amb l'objectiu de posar en comú propostes que facin viables models d'agricultura de petita escala, que mantinguin un món rural viu i dinàmic a Europa, i que eviti els impactes sobre tercers països de l'actual model.

Reivindicant que els models

d'agricultura basats en la sobirania alimentària formen part de la solució a grans reptes globals com el canvi climàtic, la pèrdua de biodiversitat o la lluita contra la fam.

Per part de l'Estat Espanyol, participen en el Fòrum 22 representants d'organitzacions agràries, ecologistes, de consumidors i de cooperació agrupades en la Plataforma Rural [2]. La declaració final proclama el convenciment que « un canvi en el sistema alimentari és un primer pas cap a un canvi més ampli en les nostres societats ». Les persones delegades del fòrum es van comprometre amb una activa i definitiva participació en el sistema alimentari mitjançant:

1) El treball dirigit a un model de sistema alimentari sustentable ecològicament i socialment just, basat en petites explotacions i models de transformació i distribució alternatiu d'aliments no industrials.

2) A través de la localització del sistema de distribució d'aliments, la creació de circuits curts i l'enfortiment de la relació entre productors i productores i la ciutadania en general.

3) A través de la millora de les condicions socials i laborals, en particular en el camp de l'alimentació i de

l'agricultura.

4) A través de la democratització de la presa de decisions sobre l'accés als béns comuns (la terra, l'aigua, l'aire, les llavors, la biodiversitat, el coneixement tradicional i les races ramaderes).

5) Assegurant que les polítiques públiques garanteixin a tots els nivells la vitalitat del mitjà rural, preus justs i estables per a les persones que produeixen aliments i en general una alimentació sana i lliure d'organismes modificats genèticament per a tota la ciutadania.

En aquesta època de dèficit democràtic i de crisi econòmica i social, les delegades i els delegats del fòrum de Nyeleni van reafirmar la seva visió d'unitat que emfatitza els drets de les persones a definir els seus propis sistemes i polítiques agrícoles i alimentàries, sense perjudicar a les persones o als nostres béns comuns preuats, segons els principis de la Sobirania Alimentària.

[1] <http://www.viacampesina.org/sp/>
[2] <http://www.nodo50.org/plataformarural/>

Web del fòrum: www.nyelenieurope.net

Anglada i Breivik: idees compartides

David Karvala, membre d'Unitat Contra el Feixisme i el Racisme

El líder de Plataforma per Catalunya (PxC), Josep Anglada, igual que altres dirigents de l'extrema dreta europea, fa grans esforços per marcar distàncies respecte l'assassí confès d'Oslo, Anders Behring Breivik, el fonamentalista cristià d'extrema dreta que va portar a terme 77 assassinats. El 25/07/2011, quan la confessió i les simpaties xenòfobes de Breivik ja eren conegudes, el web de PxC va dir de l'assassí: "les informacions que arriben sobre ell són confuses i contradictòries... en qualsevol cas estem davant d'un terrible psicòpata de les criminals accions del qual... només [ell és] culpable i responsable." (1)

Anglada fins i tot profereix amenaces contra qualsevol persona que relacioni PxC amb Breivik. Segons el web de PxC: "Anglada ha advertit que 'aquests luctuosos successos poden ser aprofitats per determinats mitjans de comunicació per intentar criminalitzar als partits i formacions identitàries, el creixement de les quals i l'expansió en tot Europa tant espanten als governs i a la gran banca'. I ha assenyalat que 'la nostra formació activarà els seus serveis d'informació i propaganda per contrarestar qualsevol manipulació en aquest sentit i anuncia la presa de mesures legals contra qualsevol mitjà o persona que s'atreveixi a relacionar els crims de Noruega amb la nostra formació política'."

Ningú suggereix que PxC hagi ajudat directament a dur a terme els actes violents a Oslo (en part, perquè bastants dels seus militants estan massa ocupats duent a terme actes violents a Catalunya). Però la similitud ideològica entre Anglada i Breivik és xocant. Unes cites, organitzades per temes, ho demostraran. És important destacar que aquestes no són paraules tretes de context; només cal mirar el "manifest"

de Breivik per veure la seva semblança amb les declaracions fetes per Anglada al llarg dels últims anys.

És clar que hi ha moltes diferències entre l'assassí d'Oslo, Anders Breivik, i el polític franquista, Josep Anglada. Segons la nostra informació, Anglada només insulta i fomenta l'odi racista en castellà i català, no en noruec. Breivik és a la presó, mentre, ara per ara, Anglada no.

I per descomptat, no és igual dur a terme una terrible matança inspirant-se en idees d'extrema dreta, com ho ha fet Breivik, que fomentar idees d'extrema dreta, sense traduir-les personalment a violència activa (exceptuant algun que altre incident, pel qual ja ha passat pels tribunals), com és el cas de l'Anglada. Dit tot això, és xocant la similitud ideològica entre els dos, com es veu clarament en el gràfic que acompanya aquest article.

Dues ànimes, un sol pensament

Multiculturalisme

Aquesta és una de les principals obsesses de Breivik, així com de l'Anglada. "El multiculturalisme és un carreró sense sortida, és l'enemic d'Europa i l'enemic del món." (3)

"Molts europeus reconeixen que el multiculturalisme està portant les seves societats al desastre." (4)

"Plataforma per Catalunya es manté en la seva línia de... fer front al multiculturalisme que està fent desaparèixer la nostra cultura mil·lenària autòctona... Anglada va manifestar que 'el model d'una Catalunya multicultural basat en la immigració ha fracassat', i va afegir 'és hora d'aixecar el mur de contenció davant el tsunami migratori i organitzar la resistència contra la islamització a tot Catalunya.'" (5)

L'islam i la gent

musulmana

Aquesta és una altra obsessió dels dos xenòfobs (i tristament de molts altres polítics i tertulian(e)s, que haurien de canviar de xip, vistos els resultats d'aquest discurs).

"Hem de crear un ambient que dificulti la pràctica de l'islam. Els ciutadans musulmans han de ser obligats a acceptar els nostres costums laics o marxar." (6)

"Els immigrants, per obtenir els papers, haurien de superar un examen de coneixements de la cultura i costums catalans." "PxC... s'oposa... a la instal·lació d'immigrants musulmans al nostre país, fenomen que pot suposar a llarg termini una clara amenaça per a la nostra cultura... PxC proposa... una alternativa a l'actual política d'immigració que fixi quotes de procedència i redueixi a zero el contingent islàmic." (7)

"Els polítics no feixistes són traïdors"

No cal estar d'acord amb els partits institucionals per veure com aquesta acusació de traïció, dirigida principalment contra els partits progressistes, va ser un motiu clau per a la matança contra la joventut laborista noruega. La mateixa acusació apareix als discursos de l'Anglada.

"Quan una organització fa cas omís dels interessos del seu propi poble però impulsa els interessos dels enemics de la gent, aquesta organització s'ha convertit en una entitat activament hostil a càrrec d'una classe de traïdors corruptes i subjecta. Això és el que la UE és avui en dia. La UE està destruint deliberadament les tradicions culturals dels Estats membres." (8)

"La casta política europea no és millor que l'espanyola ni la catalana, tots ells són uns traïdors als seus pobles, a la seva història i als seus votants, el mateix afany autodestructiu el veiem a

Brussel·les, a Madrid o a Barcelona". (9)

"Ni de dretes ni d'esquerres"

Aquesta idea no la va inventar ni Breivik ni l'Anglada, ni tan sols Jean Marie Le Pen. De fet, el Jose Antonio Primo de Rivera va declarar que la Falange Española "no es de derechas ni de izquierdas". (10)

"La línia divisòria a la lluita interna a occident no és tant entre esquerra i dreta, com entre aquells que valoren la sobirania nacional i la cultura occidental i els que no." (11)

"PxC no és de dretes ni d'esquerres... s'inspira en els humanismes cristià i il·lustrat, en el catalanisme polític... i, en general, en la tradició... que caracteritza a la civilització occidental davant d'altres cultures..." (12)

Les grans corporacions i la banca

És destacable que, avui, un sector cada vegada més important del feixisme europeu modern ataca la gran banca, les grans empreses i la globalització neoliberal en nom d'un nacionalisme excloent (de fet, com hem vist, l'Anglada atribueix a "la gran banca" les pressions actuals contra l'extrema dreta).

Aquesta condemna a la gran banca (se sobreentén, la gran banca jueva) va ser un element central del discurs "radical" i "anticapitalista" que van fer servir els nazis per guanyar suport entre la gent aturada i desesperada abans de 1933. Aquells nazis que es van creure les declaracions radicals van ser massacrats, durant la "nit dels ganivets llargs", a finals de juny de 1934. Amb Hitler, les grans empreses alemanyes van fer enormes beneficis a costa de la ma d'obra esclava. No hi ha motiu per pensar que les declaracions contràries a les grans empreses siguin més genuïnes avui.

"Tota l'ètica de la globalització després de la guerra freda, de fet, és profundament anti-nacional... Ras i curt, les empreses multinacionals són els vehicles del cosmopolitisme... A la gran empresa li agrada la immigració perquè els immigrants fan baixar els salaris..." (13)

Cal "denunciar els efectes desastrosos que la immigració té sobre la nostra societat i els efectes destructius de la deslocalització industrial i l'ultraliberalisme sobre la nostra economia productiva, en aquest sentit es denunciarà obertament a la casta de polítics professionals que ens explota en benefici del gran capitalisme financer internacional. Tots dos fenòmens tenen el seu origen en el que avui es diu la Globalització. Com la resta de formacions identitàries europees, PxC incorporarà cada vegada més una crítica al procés deslocalitzador i advocarà per una defensa contundent dels drets socials dels sectors més desfavorits de la societat catalana: les principals víctimes de la immigració, la deslocalització i de l'ultraliberalisme mundia-

lista." (14)

Trapitxeos

Els dos han demostrat que a la vegada de condemnar la suposada criminalitat de les persones immigrades, estan disposats a saltar-se les normes per finançar-se.

"Si l'activitat delictiva és l'única manera que tens per aconseguir finançament, has de saber que és política i estratègicament justificable 'expropiar' recursos." (15)

"El jutjat de primera instància de Vic està tramitant una demanada per impagament presentada per l'empresa Rotobig contra Josep Anglada... el partit ultra va encomanar dos milions de pamflets amb el programa electoral d'Anglada i les seves consignes antiimmigració i no han satisfet l'import de la comanda que ascendeix a 7.717 euros". (16)

"Un jutjat de Barcelona ha dictat l'ordre de desnonar la Plataforma per Catalunya de la seva seu central per impagament del lloguer. Segons han denunciat els propietaris al Jutjat de Primera Instància núm. 39, d'ençà que el coordinador del partit a les comarques del Garraf, Gerard Bellalta, va signar el contracte d'arrendament a l'abril passat, no s'ha pagat cap de les mensualitats. En total, el deute per impagament s'eleva a 6.817,86 euros." (17)

"Los Mossos d'Esquadra detuvieron anoche al concejal electo de Plataforma per Catalunya (PxC) en Badia del Vallès, Raül Ortiz, y al número seis de la lista local, José Manuel Belmonte, acusados de robar cheques restaurante por valor de 70.000 euros." (18) (Aquest últim cas potser no entra a la "justificació" presentada per Breivik; sembla que aquests dos candidats de PxC eren simples criminals.)

Mentides

Aquest és potser un dels punts més importants de confluència. Tant Breivik com Anglada han vist la importància de disfressar el projecte feixista darrera de lemes capaços de guanyar-se el suport de sectors més enllà de la dreta feixista convençuda. De fet, les declaracions de l'Anglada sobre Breivik semblen sortir directament dels escrits de l'assassí.

"Sempre emmascara els teus objectius reals, utilitzant l'ardit d'un objectiu fals que tothom accepti, fins que s'hagi aconseguit el veritable objectiu." (19)

"La gravetat de la nostra operació sovint ens obliga a ser cínic, manipuladors i pragmàtics." (20)

"— Jo si convé seré més catalanista que Jordi Pujol... I quan siguem a dalt ja anirem canviant, però és que si no ets al poder, si no toques poder, difícilment ho canviarem... Jo quan m'enfronto als mitjans de comunicació haig de ser el primer demòcrata que hi ha en aquest país, per guanyar-me la gent. M'entens?"

— T'has de disfressar?"

— Ara m'has entès!" (21)

"El suport obert a la resistència armada... és contraproduent... Sempre

has de detestar i condemnar, en públic, aquest tipus d'activitat, mentre ens trobem en desavantatge."22 "Plataforma per Catalunya (PxC) i el seu president, Josep Anglada, volen manifestar la seva més profunda repulsa..." (23)

Pels seus amics els coneixeràs

Així que, en públic, l'Anglada i PxC condemnen Breivik i diuen que no hi tenen res a veure. Altres de l'extrema dreta, com Umberto Bossi, de Liga Norte, o el Partit de la llibertat (PVV) de l'holandès Geert Wilders, també es van desmarcar de l'assassinat i van suggerir que Breivik no anava amb ells. (24) Potser comparteixen l'opinió de Breivik, que el suport obert als atacs és "contra-productiu" per a ells en aquest moment. Però alguns integrants d'aquests partits no s'han cuidat tant en distanciar-se.

Un membre del Front Nacional francès, Jacques Coustel, va declarar la seva admiració per Breivik, descrivint-lo com un "resistent" de dimensions històriques, una "icona" i "principal defensor d'Occident". En Mario Borghezio, eurodiputat de la Lega Nord, va declarar que "algunes de les idees" de Breivik eren "bones i fins i tot òptimes". Va afegir que "per culpa de la invasió dels immigrants, aquestes idees han acabat en violència". (25) Què te a veure això amb l'Anglada? Doncs el FN francès ha estat el referent principal de PxC; de fet, es pot dir que PxC intenta ser una petita còpia del partit francès. De Mario Borghezio, es pot dir més. Només el dia abans de l'atemptat, l'Anglada, entrevistat per un grup nazi, l'MSR, va parlar de "Mario Borghezio, el eurodiputado de la Lega Nord, con el que me una buena amistad política y personal." (26) Potser les recents paraules de Borghezio faran que l'Anglada canviï de parer. Si és així, caldria preguntar-se per què aquesta "bona amistat" no s'havia vist afectada per l'atemptat contra immigrants protagonitzat pel mateix Borghezio l'any 2005: va ser condemnat per haver incendiat les tarimes dels immigrants que dormien sota un pont a Turín. (27)

I de fet, no cal anar tant lluny per trobar admiradors de Breivik; UCFR de L'Hospitalet va revelar que el número 7 de PxC a la seva ciutat havia declarat a Facebook la seva amistat amb l'assassí poc després de l'atemptat. Segons ACN, Anglada va dir que "l'expulsaran si es demostra que hi simpatitza". (28) Però això planteja un dubte. Si diu que expulsaran algú per fer una amistat a Facebook amb un terrorista, com és possible que PxC hagi presentat com a cap de llista de Badalona el "Carles Francisoud, condemnat a vuit anys i sis mesos de presó a finals de la dècada de 1980 per les accions terroristes de Milícia Catalana contra locals independentistes, clíniques mèdiques que permetien l'avortament o establiments de gent homosexual"? (29)

I es veu que l'admiració és mútua. Breivik fa esment de PxC al seu "manifest", comentant els regidors que va guanyar l'any 2007; segurament s'hauria animat en veure la pujada de PxC a les últimes eleccions municipals. Breivik també menciona España 2000, el grup feixista amb el que, segons s'ha informat recentment, PxC està preparant una plataforma conjunta de cara a les properes eleccions legislatives. (30)

Un fatxa sempre serà un fatxa

Setembre de 2011

Breivik diu que està en contra del nazisme i el racisme. Diu que la seva política és de "identitat" (el terme apareix unes 150 vegades al seu totxo). Tot això ho comparteix amb l'Anglada i PxC.

Ara veiem cap a on porta aquesta "política identitària"; a la illa de Utoya. Les agressions dutes a terme per militants de PxC són, per sort, de menys abast, però són agressions feixistes igualment.

I la història demostra que les agressions massives venen precedides per agressions menors, no contestades.

Per molts vestits i corbates que es posin, aquest fet no canvia: el feixisme és el feixisme.

Els terribles esdeveniments d'Oslo són una advertència.

Arreu d'Europa està creixent una extrema dreta que pensa igual que Breivik. No és gens impossible que apareguin més individus que actuïn com ell. I costa imaginar-ho, però Catalunya no està immune davant aquesta amenaça. Ara mateix, PxC fomenta les mateixes idees que van impulsar Breivik a cometre la matança.

Els hem d'aturar abans que sigui massa tard.

Notes

- 1 Web de PxC, 25/07/2011.
- 2 Manifest de Breivik, pàg. 322. Aquest document, 2083: Una declaració europea d'independència, és un totxo de 1.500 planes, penjat a internet. Gran part del text és de "corte y pega": són extractes de blogs i articles d'opinió que, amb alguna excepció que ell assenyala, Breivik inclou amb aprovació. Les paraules citades les podem prendre com representatives de la visió de l'assassí.
- 3 Anglada, en un acte d'un partit d'extrema dreta a Colònia, 17/01/2010.
- 4 Manifest de Breivik, pàg. 286.
- 5 Acte de Plataforma per Catalunya, Cervera, 30/05/2011.
- 6 Manifest de Breivik, pàg. 320.
- 7 Declaració Programàtica, PxC.
- 8 Manifest de Breivik, pp. 303-304.
- 9 Anglada, 19/02/2011.
- 10 Discurs fet a la fundació de la Falange Española 29/10/1933.
- 11 Manifest de Breivik, pàg. 322.
- 12 Declaració Programàtica, PxC.
- 13 Manifest de Breivik, pàg. 396.
- 14 Anglada, Vic, 13/02/2011.
- 15 Manifest de Breivik, pàg. 829.

- 16 Aragirona.cat, 24/11/10.
- 17 El Triangle, 10/12/10.
- 18 El Mundo, 27/05/11.
- 19 Manifest de Breivik, pàg. 907.
- 20 Manifest de Breivik, pàg. 832.
- 21 Anglada, entrevistat davant de càmera oculta, 2002; en YouTube, "Qui és Josep Anglada?".
- 22 Manifest de Breivik, pàg. 1251.
- 23 Web de PxC, 25/07/2011
- 24 Alerta Digital, 23/7/2011.
- 25 ABC, 29/07/2011.
- 26 Anglada, entrevistat a Tribuna de Europa, web associat amb l'MSR, 21/07/11.
- 27 AP, 28/07/11, <http://www.vanguardia.com.mx/derechistascoincidencoidesdeasesino-1055645.html>.
- 28 ACN, 25/07/11.
- 29 Directe.cat 26/10/10
- 30 Manifest de Breivik, pàg. 1236. Normalment l'Anglada, àvid per rebre cobertura als mitjans, penja al web de PxC gairebé qualsevol referència que se li fa. Sembla que les paraules de Breivik no hi apareixeran.

<http://davidkarvala.blogspot.com/2011/08/anglada-i-breivik-idees-compartides.html>

La PDE reactiva la lluita contra el transvasament

Redacció

La Plataforma en Defensa de l'Ebre es prepara per a una tardor calenta i ja està activant la maquinària per reprendre les mobilitzacions davant la sentència del Tribunal Suprem que força el govern de l'Estat a pronunciar-se sobre la petició d'aigua de l'Ebre que el 2007 va fer la Diputació de Castelló i que es va denegar per silenci administratiu. La resposta de l'Estat a un possible transvasament de 90 hectòmetres cúbics anuals cap a Castelló s'hauria de donar abans de les eleccions del 20 de novembre.

Tot i que el govern va derogar el transvasament i no té per què aprovar aquesta petició, davant el fet que ningú s'ha pronunciat, si el Consell de Ministres ho aprovés va a la PDE entrariem en una dinàmica de confrontació com l'any 2000. Va ser el setembre del 2000 quan el govern del PP va presentar el polèmic transvasament de 1.050 hectòmetres cúbics anuals de l'Ebre. Ara, la PDE està convençuda que l'estratègia serà planificar transvasaments de menor quantitat i per separat, com el que es planteja cap a Castelló, per això la PDE reclama a l'Estat i la Generalitat que rebutgin la petició d'aigua de l'Ebre que ha fet la Diputació de Castelló.

En una assemblea de la PDE realitzada el 31 d'agost a Tortosa, es va començar a dissenyar les accions contra un possible transvasament, fent una crida tota la gent de la PDE que es pensava que la lluita s'havia acabat a que es torni a mobilitzar. També reclamen al govern de la Generalitat i als polítics ebrenes que siguin coherents i es manifestin clarament contra un transvasament de l'Ebre a Castelló.

A més, la PDE insisteix que la infraestructura per transvasar l'aigua cap a Castelló ja s'està construint: el canal Xerta-Sènia. Segons la PDE tècnicament es pot utilitzar la infraestructura i el govern valencià ja està fent reserves de terreny per connectar-se a aquest canal.

Mentre la Diputació de Castelló insisteix en reclamar l'aigua de l'Ebre, el govern de l'Estat encara no ha fixat el cabal ambiental del riu. Un cabal que hauria de garantir la supervivència del Delta i que ha de concretar-se en el pla hidrològic de la conca de l'Ebre. De fet, la Comissió Europea ha denunciat l'Estat al Tribunal de Luxemburg pel retard que acumula l'aprovació del pla de conca, que s'hauria d'haver aprovat el 2009.

ON SÓN LES DIFERÈNCIES ?

Anders Behring Breivik
assassí confés de la matança d'Utoya

Josep Anglada
líder de Plataforma per Catalunya

El multiculturalisme és un carreró sense sortida, és l'enemic d'Europa i l'enemic del món.

Els ciutadans musulmans han de ser obligats a acceptar els nostres costums laics o marxar.

La UE està destruint deliberadament les tradicions culturals dels Estats membres

La línia divisòria a la lluita interna a occident no és tant entre esquerra i dreta, com entre aquells que valoren la sobirania nacional i la cultura occidental i els que no.

Tota l'ètica de la globalització després de la guerra freda, de fet, és profundament anti-nacional ... A la gran empresa li agrada la immigració perquè els immigrants fan baixar els salaris...

Plataforma per Catalunya es manté en la seva línia de... fer front al multiculturalisme que està fent desaparèixer la nostra cultura mil·lenària autòctona

Els immigrants, per obtenir els papers, haurien de superar un examen de coneixements de la cultura i costums catalans.

PxC proposa ... una alternativa a l'actual política d'immigració que fixi quotes de procedència i redueixi a zero el contingent islàmic.

La casta política europea no és millor que l'espanyola ni la catalana, tots ells són uns traïdors als seus pobles, a la seva història i als seus votants

PxC no és de dretes ni d'esquerres... s'inspira en els humanismes cristià i il·lustrat, en el catalanisme polític... i, en general, en la tradició... que caracteritza a la civilització occidental davant d'altres cultures...

[...] els efectes desastrosos que la immigració té sobre la nostra societat i els efectes destructius de la deslocalització industrial i l'ultraliberalisme [...] Tots dos fenòmens tenen el seu origen en el que avui es diu la Globalització. Com la resta de formacions identitàries europees, PxC incorporarà cada vegada més una crítica al procés deslocalitzador i advocarà per una defensa contundent [...] dels sectors més desfavorits de la societat catalana: les principals víctimes de la immigració, la deslocalització i de l'ultraliberalisme mundialista

Dades extretes del Manifest de Breivik

Dades extretes del web de PxC

Dinamita de cervell

Londres, esclata la ràbia...

Tres visions sobre els disturbis produïts a primers d'agost a diverses ciutats del Regne Unit

A Londres, el passat 4 d'agost, la policia britànica va matar a trets a Mark Duggan, un home negre de 29 anys, a punt de casar-se amb la mare dels seus tres fills. La policia va dir que ell els havia disparat; després es va demostrar que era mentida. No van donar cap informació a la família sobre l'incident. Familiars i amics es van manifestar fins a la comissaria de Tottenham el 6 d'agost, exigint explicacions, però sense obtenir resultats. Aquella nit, Tottenham va explotar i es va desfermar una ona massiva de disturbis. A diversos barris de Londres i diverses ciutats del Regne Unit es produeixen manifestacions, saquejos, disturbis, incendis,... mentre la policia amb prou feines podia controlar la situació. Totes les tensions socials latents esclaten, els joves dels barris més desfavorits, els més exclosos, els marginats extrems de la societat de consum i d'aquest estat del benestar cada dia més retallat, alliberen totes les tensions i esclata la ràbia. Una metàfora més de la situació que s'està coent a nivell europeu, a qualsevol ciutat es pot encendre la metxa. Feia només dues setmanes, el capitalisme es menjava una altra creació contracultural quan assumia públicament que les Olimpíades que s'hi faran tindran com a himne oficial "London Calling" de The Clash. Si no fos casualitat, diria que algú els ha jugat una mala passada.

Mentrestant, els pobres del paradís, sense perspectives i de tots els colors de pell possibles, cremen els seus barris: centres comercials i edificis de l'Administració però també cotxes i botigues; de bancs no n'hi ha i els pocs que hi havia ja han cremat. Botigues i magatzems són assaltats per munts de persones que prenen tot el que hi troben, preferentment televisors de plasma i altres objectes icona de la societat de consum que mai podrien tenir comprant-los i que també es poden vendre fàcilment per aconseguir diners per subsistir una temporada. Davant seu, tenen la policia que pren forma d'exèrcit. No són anarquistes, ni delinqüents, són persones empobrides enrabades perquè tot el que els havien promès i proposat, a l'escola o des de la televisió, era mentida i les retallades de tot tipus els roben el poc horitzó que tenien. Res pitjor que la frustració... Tres articles, el d'una activista resident a una de les zones afectades pels incidents, el d'un cantant valencià de rap i estudiant de comunicació audiovisual, i el comunicat de la secció anglesa de l'AIT, que ens poden ajudar a reflexionar sobre el tema i a entendre millor els disturbis produïts al Regne Unit aquest mes d'agost en un context social que és un veritable polvorí. Només cal que salti una espurna...

Pànic en els carrers de Londres. Un relat en primera persona

Laurie Penny

Estic arraulida en la sala d'estar amb alguns amics en estat de xoc per la guerra, veient la meua ciutat cremar. La BBC va intercanviant seqüències de cotxes cremant i batalles rondaires a la carrera a Hackney, de cavalls de la policia posant-se en fila a Lewisham, d'infernals en ebullició que alguna vegada van ser cases o botigues a Croydon i a Peckham. La passada nit, Enfield, Walthamstow, Brixton i Wood Green van ser saquejats; hi ha hagut centenars d'arrestats i dotzenes de ferits greus, i serà un miracle si ningú mor aquesta nit.

Aquesta és la tercera nit consecutiva de disturbis a Londres, i ara el desordre s'ha expandit a Leeds, Liverpool, Bristol i Birmingham. Polítics i policies que fa solament unes hores estaven fent declaracions amb gest dur sobre la criminalitat, estan ara simplement suplicant a la joventut de les principals ciutats que tornin a casa. Gran Bretanya és una caixa de llumins i el divendres, algú va encendre'n una d'elles. Com diables va passar això? I què anem a fer ara?

En la confusió per comprendre els disturbis, tots i cadascun dels reporters han obert els seus reportatges amb una condemna ritual de la violència, com si haguessin algun dubte que els incendis, atracaments i saquejos són males ocurrences. Tot això hauria de ser obvi per a tot aquell que està ara mateix veient Croydon cremar en la BBC. David Lammy, diputat per Tottenham, va qualificar el desordre "d'absurd". Nick Clegg va denunciar que era "innecessari, violència i robatoris oportunistes". Parlant des de la seva vila de vacances en la Toscana, el Primer Ministre David Cameron – qui finalment ha decidit retornar a casa per a posar-se al comandament – simplement va declarar que els disturbis virals que estan abrasant els barris més pobres del país són "completament inacceptables". La violència en els carrers està sent rebutjada com "pura criminalitat", com el treball d'una "minoria violenta", com "oportunisme". Això és descaradament insuficient. No és manera de parlar d'uns disturbis amb caràcter viric. Gent jove

empipada amb res que fer i poc que perdre s'estan tornant en contra de les seves pròpies comunitats, i no poden ser parats, i ho saben. Aquesta nit, en una de les majors ciutats del món, la societat s'està rebentant a si mateixa. La violència és poques vegades absurda. La política d'un edifici en flames, d'una botiga destruïda o d'un home jove disparat per la policia pot romandre oculta fins i tot per a aquell que va començar l'incendi o va disparar la pistola, però la política està aquí. Inqüestionablement hi ha molt, molt més darrere d'aquests disturbis que la mort de Mark Duggan, el tiroteig del qual va deslligar el descontentament el dissabte, quan dos cotxes de policia van ser cremats després d'una vigilància de cinc hores enfront de la comissaria de Tottenham. Una protesta pacífica contra la mort d'un home a les mans de la policia, en una comunitat on als seus membres se'ls han donat tot tipus de raons per a desconfiar de les forces de la llei i l'ordre, és una espècie de declaració política. Assaltar botigues per a aconseguir tecnologia i sabates esportives que costen deu vegades el que el subsidi d'atur que t'acaben

de prendre és una altra. Una coordinada i vírica ona de disturbis al voltant dels barris més pobres de Gran Bretanya, amb gent jove venint de tota la capital i el país per a enfrontar-se amb la policia, és una altra més. Mesos de conjectures seguiran als disturbis. Ja en aquest moment Internet bull amb virulència racista i especulacions eixelebrades. La realitat és que molt poca gent sap el que de debò està passant. No ho saben, perquè no estaven observant aquestes comunitats. Ningú ha mirat a Tottenham des que les càmeres de televisió van sortir d'allí després dels disturbis de Broadwater Farm en 1985. La majoria de la gent que estarà escrivint, parlant i pontificant sobre el caos aquest cap de setmana no té la més mínima idea del que és créixer en una comunitat en la qual no hi ha treball, no hi ha espai per a viure o moure's, i la policia està en els carrers parant-te i escorcollant-te quan tornes a casa després de classe. La gent d'aquestes comunitats desparatarà aquesta setmana en la seguretat i la convicció que després de dècades de ser ignorats, marginats i hostigats per la policia, després de mesos veient qualse-

vol esperança plausible d'un futur millor sent confiscada, surt finalment en les notícies. En un reportatge de la NBC, li van preguntar a un jove de Tottenham si els disturbis realment perseguen alguna cosa: "Sí", va dir el jove, "Tu no estaries parlant amb mi si no causéssim disturbis. Ho faries?". "Fa dos mesos vam marxar fins a Scotland Yard, més de 2.000 de nosaltres, tots negres, i va ser pacífic i tranquil. I saps què? Ni una paraula en

la premsa. La passada nit, un grapat de disturbis i saquejos i mira al teu voltant". Mirant entre els espectadors, vaig mirar al voltant. Una dotzena d'equips de televisió i reporters de premsa entrevistant al jove des de tots els angles.

Hi ha comunitats per tot el país a les quals ningú para esment tret que hi hagi disturbis o un assassinat. Bé, estan parant esment ara. Aquesta nit a Londres, l'ordre social i l'imperi de la llei s'han esquarterat per complet. La ciutat ha estat paralizada; no és segur sortir al carrer i a Holloway, on joestic, la violència s'està acostant. Mentre escric, els saquejos i incendis s'han espargit en almenys cinquanta àrees de Gran Bretanya, incloent dotzenes a Londres, i les comunitats s'estan tornant les unes en contra de les altres, amb el Guardian parlant de bandes rivals formant línies de batalla.

La població jove sense dret a vot a Anglaterra, qui senten que no tenen participació alguna en la societat ni res que perdre, ha pres consciència que poden fer el que els doni la gana aquesta nit i la policia és completament incapaç de detenir-los. Això és del que van els disturbis. Els disturbis són sobre poder, i tenen a veure amb la catarsi. No tenen a veure amb l'escassa educació impartida pels pares, o amb els serveis juvenils que estan sent retallats, o amb cap de les altres explicacions fàcils que els experts dels mitjans de comunicació han estat cantant-te: les desigualtats estructurals, com un amic meu va assenyalar

avui, no es resolen amb unes quantes taules de billar. La gent participa en disturbis perquè els fan sentir poderosos, encara que sigui tan sols per una nit. La gent participa en disturbis perquè porten tota la seva vida escoltant que no valen per res, i s'adonen que junts són capaços de qualsevol cosa –literalment, de qualsevol cosa. Gent a la qual mai se li ha mostrat cap respecte participa en disturbis perquè senten que tenen una petita raó per a mostrar-se respecte a si mateixos, i

això s'expandeix com el foc en una calurosa nit d'estiu. I ara la gent ha perdut les seves cases, i el país està destrossat. Ningú esperava això. Els així anomenats líders que han trigat tres dies a tornar de les seves vacances en l'estranger a un país en flames no van anticipar això. La gent que governa Gran Bretanya no té ni la més mínima d'idea de com de desesperada s'ha tornat la situació. Van pensar que després de trenta anys de aprofundir en la desigualtat, enmig d'una recessió, podrien endur-se les po-

ques coses que encara oferien una mica d'esperança a la població, els subsidis d'atur, els treballs, la possibilitat d'una educació superior, les estructures de suport als desfavorits, i no passaria res. Estaven equivocats. I ara la meua ciutat està cremant. I seguirà fent-lo fins que deixem de costat les condemnes globals i les conjectures cegues i intentem entendre que ha portat està ona de disturbis virals a Gran Bretanya. Deixeu-me donar-vos una pista: no és Twitter. Ara estic atrapada a casa, amb

els disturbis ocorrent just al final del carrer a Chalk Farm. Ealing, Clapham i Dalston estan sent destrossats. Els periodistes estan sent assaltats i copejats en els carrers, i els policies antidisturbis estan en retirada en aquells llocs en els quals s'han presentat. Les comissaries estan sent incendiades de llarg a llarg del país. Demà al matí, quan el fum comenci a esvaïr-se, aquells de nosaltres que puguem dormir ens despertarem en un país en estat de caos. Ens despertarem

amb por, amb racisme, amb condemnes des de l'esquerra i la dreta, cap de les quals evitarà que això passi de nou, mentre les possibilitats d'un segon crash en el mercat de valors es comenten de manera atterridora al final dels telediars. Ara és el moment de posicionar-nos. Ara és el moment de decidir si ens llancem a l'odi o posem els prejudicis de costat i treballem junts. Ara és el moment de decidir que tipus de país volem viure. Seguiu el hashtag #riotcleanup en Twitter. I cuideu els uns dels altres.

Posicionament de la SF-AIT davant els disturbis de Londres

North London
Solidarity Federation

Amb els mitjans de comunicació culpant a la "anarquia" de la violència que es desenvolupa a Anglaterra, Solidarity Federation de Londres Nord ha llançat la següent declaració com resposta d'una organització anarquista activa en la capital anglesa:

En els últims dies, els disturbis han causat danys significatius a diferents parts de Londres, en vidrieres, cases i automòbils. Des de l'esquerra política, vam escoltar el crit sempre present que la pobresa ha provocat això. Des de la dreta, que gánsters i elements antisocials s'estan aprofitant de la tragèdia. Ambdues coses són certes. Els saquejos i disturbis vistos en els dies passats són un fenomen complex i conté moltes dinàmiques.

No és una casualitat que els disturbis estiguin ocorrent ara, quan les xarxes de suport als desfavorits a Gran Bretanya s'enfonsen, i les persones són abandonades en un abisme, copejades al caure per les porres de la policia. Però no ha d'haver excuses per a la crema de cases, per a terroritzar a la gent de la classe treballadora. Qualsevol que hagin fet tals coses, no han de rebre suport de cap manera.

La fúria dels Estats és la que és: lleija i sense control. Però no imprevisible. Gran Bretanya ha amagat els seus problemes socials des de fa dècades, acorralats amb un piquet brutal d'homes armats. Creïxer dintre dels barris anomenats estats sovint significa que mai s'escaparà d'ells, tret que sigui en la part del darrere d'una camioneta de la policia. En la dècada de 1980, aquests mateixos problemes van passar a Toxteth –disturbis ocorreguts en Liverpool per part de la comunitat de color i la policia-. En els anys 90, va contribuir als disturbis Poll Tax. I ara els tenim de nou, perquè els problemes no només segueixen aquí: estan empitjorant.

L'assetjament policial i la brutalitat són part de la vida quotidiana en tot el Regne Unit. Els sistemes de beneficis socials s'han deteriorat i eliminat. Les rendes privades augmenten, i els llocs de treball patrocinats per l'Estat utilitzats per a portar els diners al veïnat s'estan reduint en nom de la transformació cap a una "gran societat de rols". La gent que sempre ha tingut molt poc ara no té res. Res que perde.

I el propi paper dels mitjans de comunicació no ha de ser disminuït. En tots els discursos sobre la "protesta pacífica" que va precedir als esdeveniments de Tottenham, els mitjans de comunicació no haguessin tocat la història, si tot el que va succeir s'hagués quedat en una vigília enfront d'una comissaria de policia. La violència policial i les protestes

en contra d'ella ocorren constantment. Només quan l'altra part respon amb la violència (contra blancs legítims o no), és quan els mitjans de comunicació senten la necessitat de donar algun tipus de cobertura.

Així que ningú hauria de sorprendre's que persones que viuen una vida de pobresa i violència hagin arribat, per fi, a la guerra. Igual que no és cap sorpresa que les persones saquegin televisors amb pantalla de plasma que són els que els serviran per a pagar un parell de mesos de lloguer, i no obstant això deixen en els prestatges llibres que no poden vendre. Per a molts, aquesta és l'única forma de redistribució econòmica que veuran en els pròxims anys, mentre continuen en una infructuosa recerca d'ocupació.

Molt s'ha parlat del fet que els manifestants estaven atacant "les seves pròpies comunitats." Però els disturbis no passen en un buit social. Els disturbis en els anys vuitanta van tendir a ser dirigits d'una manera més específica, evitant innocents i centrant-se en objectius més representatius de l'opressió de classe i raça: policia, comissaries i botigues. Què ha ocorregut des dels anys vuitanta? Els successius governs han fet tot el possible per a destruir qualsevol concepte de solidaritat de classe treballadora i identitat. No és d'estranyar, llavors, que aquests manifestants combatin al seu torn a altres membres de la seva pròpia classe.

Solidarity Federation es basa en la resistència posada en pràctica a través de la lluita laboral. Nosaltres no estem involucrats en el saqueig, i a diferència de les reaccions de la dreta, o fins i tot dels comentaristes amb simpatia-però-condemna de l'esquerra, no anem a condemnar o condonar a qui no saben com retornar-se a si mateixos la justa part de la riquesa que se'ls ha negat durant tota la seva vida.

No obstant això, com revolucionaris, no podem permetre els atacs a les persones que treballen, als innocents. Cremar les botigues amb habitatges damunt d'elles o els vehicles de les persones, assaltar i realitzar altres actes similars constitueix un atac a la nostra pròpia classe, i cal resistir-lo amb tanta força com qualsevol tipus de política d'austeritat imposada pel govern, com les alces de preus pels propietaris, com la intenció dels caps de robar-nos el fruit del nostre treball. Aquesta nit i durant tot el temps que sigui necessari, la gent ha d'unir-se per a defensar-se quan aquest tipus de violència comença a amenaçar llars i comunitats.

Creiem que la ira legítima dels manifestants pot ser molt més potent si es dirigeix de manera col·lectiva, democràtica i no busca victimitzar a altres treballadors, sinó per a crear un món lliure de l'explotació i la desigualtat inherent al capitalisme.

Contraanuncis

London's Burning o la venjança de Joe Strummer

Nega

"Dios salve a la Reina, y yo con estos pelos".

Ha esclatat el Regne Unit, i tenen raó els grans mitjans quan afirmen que no es deu a les retallades socials perpetrades per Cameron, aquestes retallades estan destinades a empobrir a la classe mitja. Als joves que han fet cremar els carrers britànics poc els importa la triplicació del preu de les taxes universitàries: ni tan sols somien amb anar a la universitat algun dia, estan descartats d'aquest privilegi de classe i ho saben, potser d'aquí la seva ira descontrolada. Es troben tan baix en la piràmide social que les noves retallades ni els afecten, les seves vides són una retallada en si mateixa i quan estàs en el fons, més no es pot caure. Només són POBRES, dels que no tenen res que perdre, ni un pis, ni un treball, ni un cotxe... només les seves cadenes que diria aquell boig alemany.

L'estat del benestar us ha explotat en la cara i encara us esteu lleplant les ferides, amb la flor en una mà i el cartell de tots els camins conduïxen a Islàndia en l'altra, oblidant que clar, Islàndia és un país amb menys habitants que la ciutat de Múrcia, sense tot just població immigrant ni conflictes racials, que manca d'un exèrcit en el qual descansi la unitat de la pàtria en última instància i sense una legislació feixista heretada d'un règim totalitari, tot això sense comptar amb la posició geogràfica. Però aquest és un altre debat que segons sembla caldrà abordar en una altra ocasió ja que el sentit comú no és tan comú com poguéu semblar en primera instància. I sense pobres.

POBRES, concepte oblidat entre tanta elucubració teòrica de neomarxista caducat... que si precariat intel·lectual, que si classes subalternes... Als joves britànics de la revolta no els importa en absolut la llei Sínde, Anonymous o si la llei electoral és justa i proporcional, molts ni tan sols tenen edat per a exercir el vot i els que poden exercir aquest sagrat dret no es plantegen ni en les seves borratxeres més sonades que mitjançant les urnes la seva vida pugui millorar tèbiament. Tampoc escriuran eslògans enginyosos ni regalaran flors a la policia després de ser apallissats, no estudiaran periodisme, història o comunicació audiovisual. No demanaran la dació de la hipoteca perquè no se'ls

passa pel cap tenir una casa en propietat o demanar un préstec al banc, són coses que escapen a la seva realitat. I òbviament no han rebut mai classes de yoga o de batucada: això cal pagar-lo i bastant tenen amb sobreviure un dia més i un altre.

P O B R E S, amb majúscules o pensàveu que havien desaparegut? Què ara només hi havia joves amb tres carreres i tres idiomes en l'atur o treballant de cambrer? Això ha volgut vendre el 15-M a l'unison i de connivència amb els mitjans d'incomunicació massiva. Els joves britànics no són la generació millor preparada de la història, no tenen ni mig màster i no es tinten el pèl i escolten a Manu Chao, tampoc fan malabars. Són els de sempre: els que fabriquen televisors de plasma però mai en podran comprar un, els que trepitgen el terra de la universitat però només per a fregar-lo, els que entren en un restaurant únicament per a rentar els plats.

I mentre això succeeix la ciutadania cívica, la burgesia o com vostès tinguin a bé cridar a la gent que pot pa-

gar un televisor de plasma però no el fabrica, alçant les seves escombres i donant suport a les forces de l'ordre. Una escombra està carregada de simbolisme: cal escombrar, netejar els carrers d'escombraries, d'escòria, de... pobres? No hi ha pobres hi ha loosers; dropos, mandrosos, paràsits, delinqüents, vándals, inadaptats. En el telediari d'Antena 3 preguntaven als televidents si el govern britànic havia d'endurir la repressió contra els saquejadors. La resposta (òbviament seleccionada per un redactor servil) via facebook no es va fer esperar: Cameron hauria de declarar l'estat de setge, la propietat privada és inviolable. Tot això a les tres de la tarda d'un dimarts i amb certa ressaca.

El veritablement indignant és veure com els PROGRES espanyols (escandalitzats i airats) titllen als POBRES britànics de delinqüents, assumint el discurs de l'oficialitat, purgant així la seva culpa, la seva part de culpa en un sistema que continua sent de classes socials encara que alguns s'obstinin a que en

la lluita hi ha lloc per a tots i cal aglutinar costi el que costi. En un telediari van arribar a afirmar que la culpa de la revolta responia a un video-joc violent, per descomptat molt més rendible que parlar de barris-rusc, d'habitatges insalubres, d'atur programat i endèmic, de racisme i violència policial, de sous de fam... i entre tota aquesta voràgine d'abusos, la bellesa del foc. Potser és que em vaig criar en un barri amb un 85% de fracàs escolar i aquestes coses em fan sentir viu o potser no suporto la hipocresia dels que s'esquincen les vestidures pels atacs a la propietat privada però guarden silenci mentre a la mateixa hora, aquesta organització terrorista anomenada OTAN assassina a Líbia a 85 civils, 33 d'ells nens, també dels que, d'haver arribat a adults, haguessin fabricat televisors de plasma però mai podrien haver-ne comprat un. Els veritables inadaptats, vándalos i delinqüents no duen caputxa, duen corbata i presideixen els nostres parlaments. La venjança és un plat que se serveix fred i Joe Strummer allà on estigui, se

sentirà reconfortat i recompensat per la revolta després del ultratge que va suposar triar London Calling com tema oficial dels Jocs Olímpics, la infàmia ha estat reparada pels nois de la caputxa, Strummer se sentiria orgullós. El veritablement gratificant és que la terrorista i ex primer ministra Margaret Thatcher encara viu per a retorçar-se en la seva agonia, potser els disturbis siguin l'empenta que necessita per a reunir-se amb el seu estimat Reagan i el seu cornut consentit Pinochet.

No demanaran perdó aquests joves per no tenir estudis i per tant mancar d'uns objectius polítics concrets, no demanaran perdó pel que són: les sobres del sistema, i recorda això company i companya, el dia que es polititzin que tremolin tots aquests imbècils que aixequen les seves escombres. Mentre, alguns continuen sense entendre que la propietat privada és el més terrible dels robatoris i que parafrasejant a Kase O: "davant d'una revolució de debò et mareges".

A mi em representen.

El capitalisme senil

Miren Etxezarreta,
Catedràtica d'Economia
Aplicada de la UAB

Els mitjans de comunicació ens inunden amb temes financers: deutes, avaluacions d'agències, tipus d'interès, primes de risc, les probables conseqüències de tot això, etcètera. Intentem mirar més enllà d'aquestes aparences i provem a detectar alguns aspectes del que realment significa el sistema econòmic en el qual vivim. Fonaments que són iguals des de la consolidació del capitalisme, però que ara es mostren en tota la seva cruïsa.

En primer lloc, apareix amb força la idea que el sistema és totalment tributari del crèdit. No s'ha d'oblidar que el crèdit suposa que es gastin en el present els recursos del futur. El capitalisme actual no pot subsistir, no té capacitat de reproduir-se a si mateix més que utilitzant més i més recursos del futur, donant salts endavant cap al buit. És també un sistema dirigit per uns agents que controlen el que anomenen mercats, l'únic objectiu dels quals és obtenir el màxim benefici per a ells. Això sempre ha estat així en el capitalisme, però ara es fa explícit i adquireix la màxima legitimitat. No els preocupa el creixement, la producció o l'ocupació. El major o menor benestar per a la població que el sistema pogués generar subsidiàriament ha d'estar totalment subordinat a les finalitats d'aquests agents.

Qui dominen els mercats –uns pocs agents financers d'enorme poder–, i qui treballen per a ells –unes agències d'avaluació el caràcter arbitrari de les quals i especulatiu està àmpliament demostrat– semblen ser qui controlen el món. Tres grans agències oligopolístiques dictaminen les decisions del capital, estructurat en molt pocs però imponents conglomerats financers. La resta de poders estan difuminats, afeblits, incapaços de controlar a aquests grans operadors mundials. En tots els casos, els mercats i els seus agents dictaran la política que considerin adequada, que consisteix essencialment a donar totes les facilitats al capital global. Molt poques persones amb immens poder sotmeten al món.

Les estructures polítiques que anomenem democràtiques i per les quals els països més rics es regeixen des de fa 200 anys estan sent cada vegada més marginades. Aquesta crisi està desvet-

llant amb claredat el paper instrumentalitzat i subordinat de la política. El poder econòmic dictamina la política. Els poders polítics es troben impotents per a dominar aquests poderosos agents, per a regular la vida econòmica, molt més per a dirigir-la. Els mercats imposen l'orientació econòmica i la vida política està cada vegada més supeditada a les seves indicacions. És cada vegada més dictatorial i està allunyada de qualsevol objectiu relacionat amb el bé comú.

Les contradiccions entre diferents tipus de capital augmenten. El capital financer cada vegada deixa menys espais per a l'àmbit del real. La producció de riquesa real, la capacitat de produir béns i serveis, té cada vegada menys importància en els objectius de qui prenen les decisions, s'ha convertit en mer instrument de l'acumulació financer. No importa si complir els objectius financers suposa deteriorar greu i permanentment la capacitat de produir riquesa. L'únic objectiu és el d'augmentar la riquesa financer, els diners dels que es poden apoderar, encara que aquesta impressionant acumulació de riquesa consisteixi en poc més que en complicadíssimes anotacions comptables de capitals ficticis. El capital financer fagocita a les fonts reals de producció de riquesa i en el procés es devora a si mateix, doncs només es produeix riquesa en l'esfera del real.

Aquest capitalisme és cada vegada menys capaç de distribuir la riquesa que es genera de manera que proporcioni uns nivells de vida adequats. L'exploació de molts per molt pocs és cada vegada major i al seu torn genera contradiccions que dificulten el manteniment del sistema. La població cada vegada pot esperar menys que l'ocupació li proporcioni nivells de vida adequats,

no pot fer un projecte per a la seva vida: viurà cada vegada pitjor i més subordinada a la riquesa d'uns pocs. Ni econòmica ni ideològicament es legitima el sistema, i per aquest motiu intensifiquen el recurs a la repressió.

És la dinàmica d'un sistema insaciable que necessita devorar més i nous recursos –humans, naturals, financers– cada dia. Totes les mesures són insuficients.

Controlades les perifèries, tracten ara d'apoderar-se del centre del sistema: s'enfonsa la perifèria europea més feble, després van a per Espanya i Itàlia, es comença a esmentar a Bèlgica i fins i tot a la potent França. Per primera vegada es posa en qüestió la fortalesa d'Estats Units. Alguns afirmen que són els símptomes d'un important canvi de poder: la decadència del poder del fins a ara centre a la consolidació del poder dels països emergents. En qualsevol cas, el sistema és cada vegada més inestable, qualsevol canvi ho altera, les turbulències són creixents i no cessen. Les crisis, més freqüents.

Pot mantenir-se, sobreviure, un sistema d'aquestes característiques?, o assistim més aviat a la inviabilitat del capitalisme, fagocitat el poder per les seves mateixes forces? És Saturn devorant als seus fills de por de perdre el poder? El que està molt clar és que tota està dinàmica és molt perjudicial per a les poblacions i els països. Portem anys assistint a una enorme reestructuració del poder que ha conduït a l'última crisi, de la qual no està gens clar que s'estigui aconseguint sortir. Res podem esperar del capitalisme senil que està disposat a les majors crueltats per a mantenir-se. Estem en la coberta del Titanic plenament conscients de l'enfonsament. L'única posició lògica és treballar per a assolir com més aviat un sistema alternatiu. Molt poques persones amb immens poder controlen el món.

Per què li dieu "crisi" si són cops d'estat

Jordi Martí, afiliat
CGT Tarragona

Els primers sis mesos de l'any 2011, tres "empreses" han destinat 1,76 milions d'euros a influir en decisions polítiques del Congrés dels Estats Units. És una informació que dona el diari "Público/Público" en la seva edició del 16 d'agost, signada per Pere Rusiñol. Ara ja ho podem dir: cap altra publicació diària de paper, que es pugui trobar al quiosc, permet entendre aquest cop d'estat anomenat "crisi" com aquest plec de papers. No dic res d'altres seccions, però la d'economia de "Público/Público" és l'única que apunta i assenyala responsables mirant cap a dalt, cap als amos, cap als poderosos... i

s'agraeix molt en moments com aquests. Les empreses són tres agències de qualificació de deute, això que heu degut sentir tan freqüentment en els darrers mesos per televisió i que sembla no se sap ben bé què. Els noms ja se'ns han fet familiars: Moody's, Standard & Poor's i Fitch Ratings. Els homes que estan protagonitzant aquest assalt programat al que és de tots també tenen nom tot i que s'amaguin darrere d'aquestes tres "empreses de rating" o fins i tot alguns els diguin "els mercats". Són, seguint un cop més informacions de Pere Rusiñol, Ray McDaniel, màxim executiu de Moody's; Deven Sharma, cap de Standard&Poors; Stephen Joynt, director de Fitch Ratings; Bart Oosterveld, analista de deute sobirà de Moody's; David Beers, analista de deute sobirà de S&P; i David Riley, ana-

lista de deute sobirà de Fitch. Tots ells, com a mínim i sense excepció, estarien en una presó si els seus cops d'estat els haguessin protagonitzat amb uniformes militars, però estem al segle XXI i tot ha canviat per continuar igual, tal com escrigué l'onze príncep de Lampedusa Giuseppe Tomasi.

Per què "la crisi" és -o ha servit- per tirar endavant diversos cops d'estat ara? Doncs perquè, a banda dels actors, que han canviat perquè som al segle XXI i els militars no són a primera fila però sí vigilant, el que està passant arreu del món capitalista (arreu del món, doncs) és "la usurpació del poder vigent i la vulneració de la legalitat institucional per part d'un grup de persones amb l'objectiu d'aconseguir el poder absolut i governar mitjançant una dictadura". Si cap govern

del món pot triar les seves polítiques socials (sanitàries, educatives, d'assistència social...), ni econòmiques, ni laborals... perquè "els mercats" marquen quines han de ser... Si cap programa electoral enlloc incloïa això que anomenen "retallades" -i que només és una destrucció calculada i ordenada dels estats del benestar creats després de la segona Guerra Mundial per tal que les classes obreres nacionals no caiguessin en la temptació revolucionària... Si qui mana no són els "polítics" sinó els especuladors financers... Si qui decideix les polítiques educatives i sanitàries d'un país no són els votants a través de la delegació de la seva sobirania personal sinó "els mercats" amb les seves amenaces reals... Si tot això..., el que tenim davant no té res a veure amb el que teníem abans del 2008. I si abans

alguns li deien democràcia, ara fins i tot aquests poden entendre que li tot i que li diguin... no ho és.

No idealitzo aquella situació, perquè ideal no ho era, però sí molt millor que l'actual. Cal dir-ho ben fort: "la crisi" ha estat la gran excusa per fer diversos cops d'estat mundials que no són els darrers ni els únics. Ara van per totes. I quan hi ha cops d'estat cal saber els noms dels culpables, ja siguin militars històricament o economistes i voltants en l'actualitat. Alguns els tenim i amb les restes dels estats nacionals que encara queden cal fer-los front. I cal fer-ho ja, perquè mentre continuem teixint petites alternatives que van a pas de puça, ells han posat la directa i ho estan arrasant tot. I no és metàfora, desgraciadament ara no és metàfora sinó realitat pura i dura.

Assaltar l'Ajuntament?

Jordi F. Fernández Figueras

L'any 1932 un grup d'anarcosindicalistes va assaltar l'Ajuntament de Terrassa per instaurar el comunisme llibertari. Seria possible plantejar-se un «assalt» popular i llibertari avui dia?

La matinada del dilluns 15 de febrer de 1932, en el context d'una vaga general, una trentena llarga d'anarcosindicalistes terrassencs van assaltar l'Ajuntament de la nostra ciutat per proclamar el socialisme llibertari. Eren joves, tenien pressa per assolir una societat més justa, creien que els milers d'afiliats de la CNT els donarien suport incondicional... però després d'un setge en el qual la Guàrdia Civil va trotejar l'edifici reiteradament, i tot i anar també armats, van ser detinguts, van ingressar a la Presó Model el dijous següent i uns mesos després van ser condemnats a penes de sis a vint-i-un anys de presó.

Tot això ho recordo perquè en una de les assemblees dels indignats algú dels presents va esmentar els fets i pocs minuts després algú altre va proposar ocupar l'Ajuntament i obligar els regidors a acceptar els acords de l'assemblea. Allò que no van aconseguir els durs mi-

litants d'aquella CNT, acostumats a patir per part dels pistolers de la patronal i de les forces policials una violència que avui els més joves no es poden ni imaginar, allò que no van aconseguir quan la seva organització tenia a Terrassa centenars de militants i, com hem dit, milers d'afiliats, allò es podria aconseguir ara?

Sens dubte eren paraules vehements, nascudes de l'emoció, allunyades del seny. Els regidors s'haurien negat a acceptar tal imposició i, tard o d'hora, els assaltants haurien marxat amb la cua entre cames i, a més, la majoria dels ciutadans i ciutadanes de Terrassa rebutjaria que una minoria hagués intentat imposar un nou model de govern per la força. Com diu un dels lemes del moviment, cal anar poc a poc si es vol arribar lluny. Cal prendre's tot el temps que calgui per donar a conèixer els objectius del moviment, per ampliar el nombre d'implicats i de complicitats, per convèncer amb arguments els que dubten, per articular-se en una xarxa de grups de treball, per assolir un funcionament assembleari madur, per aconseguir un debat públic al més ampli possible...

Ara bé, com aconseguiran les persones indignades que les seves propostes es portin a la pràctica? Delegant-les en alguna de les forces polítiques municipals?

Val la pena bastir un moviment de regeneració democràtica per acabar així? Potser sí, però crec que més aviat caldria tenir la valentia, dotats de mecanismes que garantissin el respecte absolut de la voluntat popular, d'assumir que a les persones que

formen el moviment els caldria convertir-se en protagonistes directes d'una nova forma de ser polítics. Potser caldrà esperar quatre o vuit anys, els que calgui, perquè la propera vegada que «s'ocupi» l'Ajuntament sigui per quedar-se a dins definitivament,

amb la força complementària que ofereix una legalitat que no es pot menysprear si es vol assolir un nou tipus de govern, un govern municipal que intenti ser plenament democràtic, o sigui, que intenti respondre realment a una sobirania popular.

Contra les pràctiques partidistes al si de la CGT

Sergi Serra, afiliat CGT Barcelonès Nord

El partit polític trotskista Lluita Internacionalista va difondre, el passat mes de Juny, un suplement de la seva publicació homònima tractant els cent anys d'anarco-sindicalisme a l'Estat espanyol. L'escrit, que no està signat, fa xiular les nostres orelles ja des de la primera línia: "hi ha un sector a CGT que s'autodenomina anarquista i reproduceix, cent anys després, els mateixos debats interns que va tenir CNT. Amb la diferència que ara, per a fer-ho es justifiquen

en una esbiaixada versió dels orígens de l'anarcosindicalisme". Més endavant, hi afegirà: "Els anarquistes purs no volen ni sentir parlar de la UGT i menys encara de política: consideren una traïció presentar-se a unes eleccions com a candidat obrer i revolucionari per utilitzar la tribuna burgesa del parlament, així com també signar un pacte d'unitat davant una vaga amb la UGT. Per desgràcia aquest sector encara hi és, tant a la CGT com a la CNT, cent anys després".

El text discorre, al llarg d'una dotzena de pàgines, per la història de l'anarcosindicalisme a l'Estat espanyol d'una manera no exempta d'acritud vers

els anarquistes (sobretot, s'insisteix molt en la paraula "dirigents", cosa que demostra un profund desconeixement de l'anarcosindicalisme), per voler mantenir casa seva lliure de la influència dels partits polítics. Després de llegir l'article, el primer que ve al meu cap és una frase del directiu futbolero Santiago Bernabeu: "Me gusta Cataluña a pesar de los catalanes". Això mateix deu pensar l'autora de l'escrit en relació a l'anarcosindicalisme i els anarcosindicalistes.

Els intents de teledirigir-nos, així com el exercicis d'instrumentalització del nostre sindicat amb fins electoralistes, han estat innombrables. L'any passat, amb

motiu de les eleccions al Parlament de Catalunya, la candidatura Des-de Baix va publicar un llistat d'adhesions farcit de noms que firmaven en qualitat de membres de la CGT i inclús va haver-hi qui va fer mitings electorals a favor de la coalició trotskista utilitzant les nostres sigles. Mesos abans, havia estat Iniciativa Internacionalista qui recollí recolzaments, molts en qualitat d'afiliats a la CGT, per a la seva candidatura a les eleccions europees i, fins i tot, exhibia la condició de sindicalista de la CGT de Catalunya d'un dels seus candidats.

Els Estatuts de la CGT a nivell estatal són clars en aquest aspecte, establint,

en el seu article 29, que "els afiliats no podran instrumentalitzar la seva condició de membres de la CGT en benefici de qualsevol opció o candidatura política". També estableixen, a l'article 32, una sèrie de limitacions per a aquells qui formin part d'altres organitzacions o hagin participat en candidatures electorals.

Com a afiliat de la CGT de Catalunya, i amb les eleccions generals a l'horitzó, voldria veure com els diferents ens de la CGT abandonen l'actual actitud passiva davant les pràctiques partidistes al si de la organització, les quals atempten contra els nostres principis i la nostra independència,

Els sindicats de l'ensenyament en defensa de l'escola catalana

Federació d'Ensenyament CGT Catalunya

El model de l'escola catalana és un patrimoni que no podem deixar perdre. L'escola catalana és un patrimoni cultural perquè permet, no sense dificultats, la

pervivència de la llengua i la cultura catalana, que d'altra manera estarien en perill de desaparició.

L'escola catalana és un patrimoni pedagògic perquè la convivència genera aprenentatge, i perquè treballa per aconseguir una ciutadania trilingüe.

L'escola catalana és un patrimoni social perquè no segrega l'alumnat per la llen-

gua que parla. Tenim una escola acollidora i plural des del punt de vista lingüístic, que contribueix cada dia a fer la societat catalana més respectuosa i democràtica. L'escola catalana és també un patrimoni polític. En un camp de confrontació ideològica i política com és l'educació, el model d'escola catalana que tenim és la línia política que ha generat més consens

en la història. No el podem deixar perdre. És per això que fem una crida al professorat i al conjunt de professionals de l'educació, a la societat catalana, a les entitats cíviques i socials, a les forces polítiques i al govern de Catalunya a defensar de manera unitària l'escola i la llengua catalana, la convivència respectuosa amb les persones de qualsevol origen i

llengua i la no segregació de l'alumnat per la llengua d'aprenentatge.

** Comunicat conjunt de les federacions d'ensenyament de CGT, UGT, CCOO, USOC i USTEC davant la sentència del TSJC sobre la immersió lingüística.*

Receptes...

Greixonera (*)

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:

- Per a la greixonera:
- 5 ensaïmades
 - 6 ous
 - 1 l de llet
 - canyella en pols i rama, al gust
 - pell o ratlladura de llimona

- nou cullerades soperes de sucre ben caramulles

Per caramel·litzar el motllo:

- mantega, oli o greix de porc
- 100 g de sucre

Elaboració:

Preparació del caramel: Dissoleu el sucre en una paella. Abocau-lo després en un a

greixonera i deixar que es refredi. Reservau-ho.

Preparació de la greixonera: Bulliu la llet amb la pell de la llimona i la canyella en rama. Deixau-ho refredar i llevau-li la pell de la llimona i la rama de canyella. Esbocinau-hi les ensaïmades. Afegiu-hi els ous, el sucre i la canyella en pols. Mesclau-ho bé. Afegir la llet i remoure bé.

Abocau la mescla a la greixonera sobre el caramel, prèviament untat amb mantega. Introduïu-la en el forn, encara fred. Enfornau durant 45 minuts. A partir dels 30 minuts, controlau el grau de cocció, punxant-la amb la punta d'un ganivet. Estarà llesta quan el ganivet surti net.

Bon profit!!!!

() Aquesta recepta es típica d'Eivissa, però també es fa molt a Mallorca i Menorca. Originàriament per fer la greixonera s'aprofitava el pa dur que havia sobrat de dies anteriors. Actualment, hi ha qui preparen aquestes postres amb croissants o qualsevol altre element de la brioixeria en general.*

> UNA MIRADA CRÍTICA DES DEL CINEMA

Aquesta terra és meva

Joan Canyelles Amengual

“This land is mine” (1943, Jean Renoir). A una ciutat francesa, Arthur (Charles Laughton), és un tímid i apocat professor dominat per una mare possessiva. Està enamorat de Louise (Maureen O’Hara) una companya de feina que simpatitza amb la resistència. Sense que ella ho sàpiga, el seu germà Paul (Kent Smith), n’és un membre actiu, que comet diversos actes de sabotatge. Després de detenir el director de l’escola i amb la sospita de que pugui conèixer la identitat de l’autor dels sabotatges, el detenen a ell. La seva mare sap que ha sigut el Paul i li diu a George Lambert (George Sanders), promès de Louise, cap de Paul i col·laboracionista, qui, naturalment ho diu al batlle i aquest al major Von Keller (Walter Slezak). La llibertat d’Arthur es produeix després de que Paul hagi sigut abatut pels nazis quan intentava fugir. Tothom pensa que ha estat ell qui ha denunciat a Paul. George Lambert es suïcida i Arthur es acusat de la seva mort. Jean Renoir, fill del gran pintor impressionista Auguste Renoir, és un dels

directors que han contribuït a engrandir l’art cinematogràfic. El seu estil, el seu talent és únic i irrepitible. No s’assembla a ningú i ningú ha pogut ni tan sols imitar-lo.

La primera part de la seva carrera, lúcida i anarquitzant va tenir un marcat de avantgardista. D’aquesta època son les pel·lícules “La fille de l’eau” i “Nana”, protagonitzades per Catherine Hessling, una de les darreres models del seu pare i de qui ell s’havia enamorat. Renoir va dir que convertir-la en una estrella va ser la raó per la qual va entrar en el món del cinema.

La seva primera gran pel·lícula és “La Chien” de l’any 1931. Comença amb ella una etapa més realista que es convertirà en els propers anys en el període més fructífer de la seva carrera.

L’any 1935 roda “El crim de monsieur Lang” (Le crime de monsieur Lang), on ja queden clar el seu compromís polític amb l’esquerra.

Al 1936, participa en la direcció col·lectiva de “La vie est à nous”, destinada a donar suport a la campanya electoral del Partit Comunista.

Un any després realitza l’obra mestra “La gran il·lusió” (Le grande illusion). El títol de la pel·lícula fa referència a l’intent d’uns homes de fugir d’un camp de presoners alemany durant la primera guerra mundial i a la intenció de Renoir de contribuir amb el seu al·legat pacifista a evitar que esclatés la segona.

Emotiva, ingènua fins a dir prou, profundament humana, el seu missatge és completament subversiu. Per a Renoir el món està dividit en classes socials, no en fronteres ni Estats. Quan un soldat alemany mata un soldat francès, està matant un company. L’autèntic enemic és qui els fa anar a la guerra, i qui fa negoci amb els fusells que li posen a les mans.

El 1938 roda l’excel·lent “La Marseillaise” en la qual hi participa la CGT com a productora.

L’any següent Renoir arriba al cim amb “La regla del joc” (La règle du jeu). Retrat vitriòlic i àcid de l’aristocràcia francesa i de la condició humana. Dirigida amb un total estat d’inspiració, és la crònica d’un mon a punt d’esbucar-se. Per a molts de crítics és una de les millors deu pel·lícules de la història del cinema.

Renoir va continuar desplegant el seu talent a moltes altres cintes. Tan sols en recordarem una altra: “El riu” (The river 1950). “Amb una mínima línia argumental, els seus fotogrames atrapen el continu esdevenir de les coses, que es reflexa en tres al·lotes adolescents que comen-

cen a descobrir el mon.” Carlos Aguilar “dixit”. (per a qui no ho sàpiga, prestigiós crític cinematogràfic).

Per a molts de crítics (afortunadament no tots) “Aquesta terra es meva” és considerada una obra menor en la filmografia de Renoir. Situada en la seva etapa nord-americana, passa per ésser una de les seves pel·lícules menys personals. En definitiva, un típic producte de propaganda anti-nazi en temps de guerra produït per la RKO.

Però des del meu punt de vista és molt més que això. Renoir aconsegueix donar credibilitat al bon guió de Dudley Nichols (autor entre d’altres dels guions de pel·lícules tan destacades com “El delator” i “La diligència” de John Ford o de “Perversitat” de Fritz Lang) a través d’una sòlida i eficient posada en escena i sobre tot mitjançant una rigorosa construcció de personatges recolzades per unes interpretacions extraordinàries. Renoir camina pel fil ferro de la denúncia sense caure mai pel precipici de l’esquematisme. Aquesta va ser sempre una de les seves grans virtuts.

Els protagonistes de la pel·lícula són evidentment Arthur i Louise. Tímid, acomplexat, tiranitzat per una mare que l’estima amb bogeria però que l’estima malament, Arthur està perdudament enamorat d’ella. És en certa manera aquest amor el que el converteix en una mena d’heroi involuntari i inesperat. Per la seva banda Louise és una dona a qui li repugna l’ocupació nazi però que no està organitzada políticament, i que sense saber-ho surt amb un home (ningú ha interpretat tan bé com George Sanders el cinisme i la falta d’escrúpols) que de manera més o menys activa col·labora amb els ocupants. Una col·laboració que el dur a delatar a Paul, (amic seu i germà de Louise) provocant-li la mort i posteriorment el seu suïcid.

Arthur troba mort a George instants després de que s’hagi suïcidat. Ha anat a cercar-lo per demanar-li explicacions de la seva del·lació. El troben amb la pistola a les mans i l’acusen d’haver-lo matat per gelosia.

La seva declaració final en el judici (que es produeix en dues parts) és una rotunda i al mateix temps serena denúncia de l’ocupació i un crit a la rebel·lió i el sabotatge. Sap que aquesta declaració el conduirà a una mort segura. Però això no l’angoixa ni l’amoïna. És conscient de que és el preu que ha de pagar per recuperar la dignitat i la llibertat.

La interpretació de Charles Laughton és senzillament prodigiosa, enlluernadora. Segurament es tracta d’un dels millors

actors de la història del cinema. Va dirigir l’any 1955 l’absoluta obra mestra “La nit del caçador” (The night of the hunter), però el seu fracàs econòmic, va impedir que es pogués tornar a posar darrera la càmera. Una vertadera llàstima.

Però Arthur no és en cap cas un revolucionari. La seva rebel·lia es produeix davant d’una situació d’extrema injustícia, en un context d’absoluta manca de les llibertats més elementals. En condicions normals podria haver sigut un conservador.

Hi ha també una bellíssima declaració d’amor a Louise. Renoir filma l’escena enfocant l’efecte que les paraules d’Arthur li provoquen a Louise. Amb els ulls plens de llàgrimes i d’admiració la seva mirada és com un abraç etern i emotiu. La seva tristesa desprèn una tristesa inabarcable perquè sap que aquell home que tant l’estima morirà. I també una immensa joia perquè n’és conscient de que l’acte heroic que acaba dur a terme farà que mori orgullós d’ell mateix i del seu amor per a ella.

No és la meua intenció comparar la situació d’ocupació nazi a la ciutat francesa amb la actual situació política i econòmica. Aquí qui ho desitja pot votar cada quatre anys (tot i que aquest acte és en realitat gairebé irrellevant). Tenim dret a manifestar-nos (tot i que està per sota del dret a la policia d’apalliar-nos si el moment ho requereix; les seves agressions són considerades una “intervenció”, però si nosaltres ens defensem els nostres actes es converteixen en “atemptats”; tenim dret a posar-nos en vaga (amb un servei mínim que són un insult al vocabulari i a la decència).

Però no crec que sigui una barbaritat dir que l’ocupació nazi ha sigut substituïda per una civilitzada ocupació bancària i

de mercat. Són ells, els mercats, els que decideixen la política (ja sé que la meua originalitat no és oceànica). Estem en definitiva sent víctimes d’un terrorisme de mercat o si ho preferiu un mercat-terrorisme que amenaça amb uns desastres de proporcions inimaginables si no començam a renunciar els nostres drets més bàsics.

Pel que fa a nosaltres, ja no es tracta de continuar avançant en la conquesta de drets i de millores socials, (segurament rebriem assistència psiquiàtrica -naturalment per part de la sanitat privada- si pensàssim que ho podem aconseguir), sinó de fins a quin segle ens volem fer recular.

L’espai es va acabant i tan sols el tinc per fer una petita reflexió i proposar un debat que segurament ja està encetat: No podria ésser Arthur un “indignat”? No podria formar part del 15M? Continuaría defensant els actes de sabotatge?. Si la resposta és afirmativa, demostraria una extrema i preocupant degeneració democràtica.

Per finalitzar: com es podria plantejar la nostra intervenció en el 15M?. Segurament i donada l’al·lèrgia del moviment als partits i als sindicats (al·lèrgia perfectament comprensible), les sigles no siguin el més important. Tot i que tal vegada no es el nostre habitat natural d’intervenció (per les seves contradiccions, per la moderació d’algunes de le seves propostes...), fariem be, al manco de donar la nostra visió del mon. Fer pedagogia (o com es vulgui dir) de com s’ha arribat a aquesta situació i de quina manera es pot lluitar per sortir-hi. I tal vegada el més important: que es pot fer per no tornar-hi a caure, per no ésser un altre cop capolats per la maquinària capitalista.

Fitxa tècnica

D: Jean Renoir;
G: Dudley Nichols;
Ft: Frank Redman;
Ms: Lothar Perl;
Int: Charles Laughton, Maureen O’Hara, George Sanders, Walter Slezak, Kent Smith, Una O’Connor, Philippe Merivale, Nancy Gates.

> DES CARTES MAUDITES

(In) visibilitats

Carlus Jové I Buixeda

Un dels errors més freqüents en la discussió política és pensar que tan sols aquells que expliciten la seua tendència estan ideològicament alineats. Així, per exemple, quan hom acusa a un altre de defensar una determinada posició «per raons ideològiques» sovint amaga el fet que l'acusació es fa també des d'una determinada opció ideològica, fins i tot en el cas que l'acusador sigui incapaç d'articular-la discursivament o, fins i tot, la negui. No sé fins a quin punt un conjunt d'idees ha de ser coherent per a ésser considerat una ideologia, però crec que es pot afirmar que no cal que aquest sigui conscient per a qui s'hi aferra. La ideologia pot molt bé ser transparent o invisible als que la professen. En altres paraules, que si fa no fa tothom pensa des d'una o altra ideologia (amb més o menys coherència en les opinions) i que no fa falta saber-ho per a estar-ho fent. Aquest desemmascarament de l'interès ha estat un dels grans assumptes de la filosofia d'ençà de Nietzsche, qui en obres com «La genealogia de la moral» posa de relleu que rere conceptes aparentment «desinteressats» com els de raó, justícia o veritat s'hi amaguen perspectives vitals molt concretes. En altres paraules: que darrera una opinió o un concepte sempre hi ha un interès; no un interès abstracte, sinó un interès particular o col·lectiu. Dècades més tard, Foucault desenvoluparia tota una obra al voltant d'aquest mateix assumpte, però dut a l'extrem: Foucault intenta trobar els llindars del pensament de diferents èpoques, és a dir, els límits més enllà dels quals en una determinada època no es podia pensar, i no per l'efecte de cap imposició, sinó senzillament perquè el conjunt dels conceptes de que hom disposava no ho permetia. Des del meu punt de vista, aquesta ha estat la gran tasca de la filosofia del segle XX, tot i que els seus efectes ha estat més o menys notable en funció del camp en el que ens movem. En la política quotidiana sembla no haver tingut cap mena d'efecte, i es segueixen llançant acusacions i dards des del «desinterès», des de l'«objectivitat» que ofereixen la llei o la justícia, i molt especialment contra aquells que gosin imaginar altres realitats que les existents. Com que a ells els cal visibilitzar la seua postura, esdevé fàcil atacar-los, mentre els acusadors segueixen aplicant amb contundència la ideologia invisible.

"Blood in the mobile": telèfons que maten...

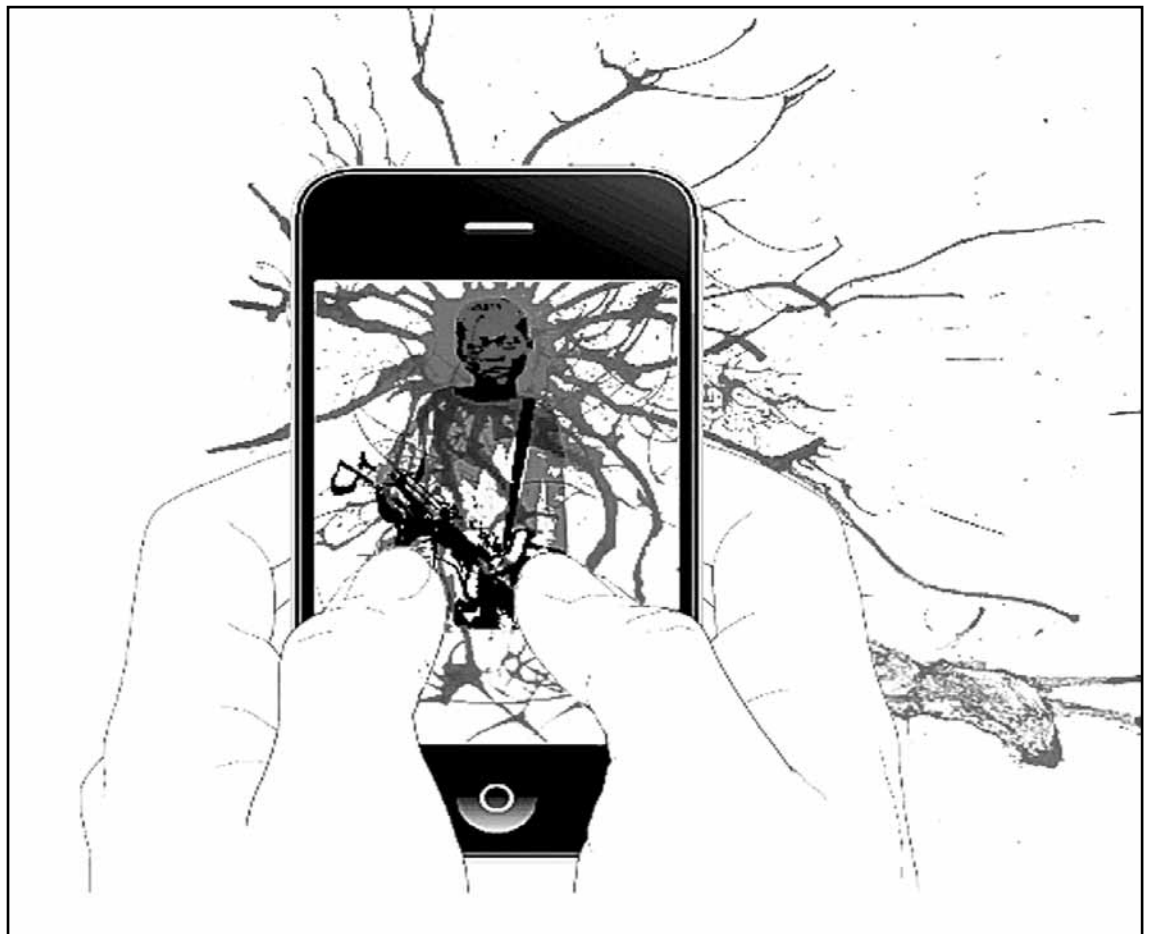
Josep Batlle

Blood in the Mobile (sang en el mòbil) és un documental de Frank Poulsen que mostra la connexió entre els telèfons mòbils i la guerra en el Congo (RDC), denuncia la indústria minera il·legal en el país i l'activitat en la seva major mina de coltan, controlada per diversos grups armats. En aquesta mina hi treballen nens durant dies ficats en estrets túnels per a extreure els minerals que acaben en el procés de fabricació de telèfons mòbils. La lluita pel control dels recursos miners en el Congo és una de les més sagnants des de la Segona Guerra Mundial, i les empreses del món occidental que compren aquests minerals contribueixen a finançar-la. El coltán, aquest mineral de nom rar, es produeix majoritàriament en la República Democràtica del Congo (RDC), on estan el 80% de les seves reserves. Situades les mines de coltán a l'est de l'immens país africà, el món occidental tanca els ulls i compra precisament aquí els materials per a fabricar mòbils, en una zona que està en conflicte, afavorint que la guerra es financi i retroalimenti en una espiral destructiva sense fi. Durant els últims 15 anys, el conflicte a Congo ha acabat amb la vida de més de cinc milions de persones i 300.000 dones han estat violades. El documental Blood in the Mobile mostra la connexió evident entre els nostres telèfons i la guerra civil en el Congo. En el documental Poulsen acudeix a Nokia, que no confirma ni desmenteix si compra o no aquest material. Nokia presumeix per un costat de ser socialment responsable però per l'altre no pot garantir que no utilitza minerals del conflicte. Poulsen va escollir el principal productor mundial de mòbils, però la situació és comú a tots els fabricants de tecnologia, ja que la cadena de subministre és semblant. Part dels minerals surten del centre d'Àfrica, es fonen a Malàisia i en les fàbriques de la Xina o la Índia s'ensamblen els dispositius.

L'equip de la pel·lícula es desplaça al país africà per a veure com treballa la indústria minera il·legal. I assoleix accedir a la mina d'estany més gran de la RDC, controlada directament per grups armats, i on el treball amb nens és habitual: els més petits són els que s'introdueixen en túnels estrets per a extreure els minerals que acaben en els nostres telèfons mòbils last generation. Quan els responsables de Blood in the Mobile contacten amb Nokia (la companyia finlandesa líder mundial de fabricació de mòbils) per a saber si poden garantir que no compren minerals del conflicte, no obtenen resposta. Està clar que no hi ha garantia. El que s'explica a Blood in the Mobile és positiu perquè entenguem (d'una vegada) que les nostres accions tenen conseqüències, i que si el Sud (tot el món, vaja) està com està, la majoria

de les vegades no és culpa d'una mà negra o de la història, sinó simple i planament com resultat del nostre comportament actual. Aquest film parla de responsabilitat corporativa de les grans empreses mundials i de si els importa alguna cosa més enllà del benefici obscè, però també apel·la a l'individu, a la ciutadania: Podem seguir acceptant com si res que perquè tinguem mòbil, enviem SMS o actualitzem twitter o facebook des del carrer o des de casa, s'assassina, es viola, es condemna al treball infantil esclavitzant a molts nens? Un primer pas és que cadascun de nosaltres es formulí la pregunta, i això és el que persegueix Blood in the Mobile. Està clar que la guerra continuarà mentre els actors armats puguin seguir finançant el conflicte venent minerals que el món ric necessita. Si es pregun-

ta a les companyies telefòniques d'on treuen els seus proveïdors els minerals per a fabricar mòbils, ningú està en condicions de garantir que no provenen de les zones en conflicte de la RDC. Quina és l'alternativa? Deixar d'utilitzar el mòbil? Això sembla impossible en el món d'avui, però com ciutadans, sí que podem pressionar a les companyies perquè garanteixin que les seves matèries primeres no procedeixen ni financin el conflicte, en un procés semblant al que segueixen les importadores de diamants africans. Avui molta gent es pregunta per l'origen dels diamants i exigeix un certificat de "neteja". Anys enrere això era una quimera, ara és realitat. Pot ser un punt de partida per al negoci de la fabricació de mòbils. Web del documental: <http://bloodinthemobile.org/>

Aquesta no és la meua guerra

Alvi, afiliat a la CGT Barcelonès Nord

Santi va prendre consciència de cop i volta, sobresaltat. Estava a casa. Va trigar encara un instant a descobrir el motiu de la seva alteració. El telèfon mòbil sonava. - Si? - Hola bon dia el meu nom és Raül i el truco de... Va penjar. Les seves pulsacions anaven baixant a poc a poc, va mirar el rellotge de la tauleta de nit, les 09:24. Es va aixecar i va anar a la cuina sense massa ganes. Des que l'havien acomiadat feia ja un mes, s'havia promès no entrar en espirals que agreugessin aquesta situació: no aixecar-se cada vegada més tard, no beure durant el dia, etc. Era conscient que havia de respectar certa autodisciplina per a no caure en dinàmiques perilloses, havia quedat molt tocat anímicament

després de l'acomiadament i es coneixia de sobres. Tot eren dubtes, havia fugit mentre va poder de les hipoteques, però viure sol a Barcelona era una font de despeses que no sabia quant temps es podia permetre en la seva nova situació. Situació que, tristament, es podia allargar bastant. De camí a la cuina va tornar a reviure el moment, altra vegada. En el menjador de l'empresa al voltant de 50 persones, i davant, els representants de l'empresa i dos representants sindicals: - Després d'uns duríssims dies per a tots, hem arribat al millor acord possible. Com recordava el dia que aquell personatge que ara parlava es va presentar amb un pin d'un arxiconegut sindicat en la solapa, repartint bolígrafs promocionals i somrient a tot el món, a pesar que sabia que no li queia gens bé a la major part dels receptors de bolígrafs: - Aquest divendres són les eleccions sindicals, recorda't de mi.

Santi recordava perfectament, el que ell mateix havia dit aquest dia durant el menjar: - Aquest ens ha de representar, doncs estem bé. Que collons farà aquest per nosaltres? Tots van riure. Doncs sí que havia fet sí. Havia pactat el seu acomiadament per uns quants milers d'euros, i havia somrigut lleument al llegir el seu nom en la llista d'acomiadats. Quin cabró. Com sabia tot el que hauria fet per ficar-lo a ell en la llista. Ho sabia de sobres, fins i tot li estranyava que ho hagués aconseguit. Santi era, objectivament parlant, un dels millors treballadors de la fàbrica. No donava problemes, tenia la quota de reparacions més alta des de feia dos anys..., el seu únic pecat havia estat dur-se rematadament malament amb el fotut representant sindical i cridar-li en un menjador a vessar de gent que era "un espabillat que es demana les hores sindicals per a anar-se a veure el futbol".

Després d'aquell incident havia vist l'odi en els seus ulls quan es creuaven, però li donava igual. Li donava exactament igual fins a feia tot just un mes. Després de l'incident del menjador, Sandra se li havia acostat: - Quina raó tens. -Va deixar passar uns segons-. Saps que estem intentant fer un grup per a presentar-nos en les pròximes eleccions? Per un sindicat que no sigui un niu de vividors professionals amb maletí, ja saps. - Sí, ja m'han dit. - Podries presentar-te amb nosaltres, ho faries bé. La gent confia en tu, els caps et respecten...podries provar. - No va amb mi. Passa'm el sucre. - Doncs necessitaríem que gent com tu s'impliqui si volem que surti aquesta colla de vividors sindicals i entri algun de nosaltres per a intentar donar una mica de canya, perquè qualsevol dia ens fotran bé. - Sandra, -Santi va donar un glop al café i va somriure- em caus bé i em fio de tu. Però aquesta no és la meua guerra.

Llibres

La primavera dels indign@ts

Sebastià Bennasar

Editorial Meteora, 2011, 128 pàg.

L'escriptor i periodista mallorquí Sebastià Bennasar ha seguit molt de prop el moviment de protesta que s'ha popularitzat amb el nom dels «indignats» i n'ha elaborat un estudi que se centra fonamentalment en els esdeveniments relacionats amb les acampades de la Plaça de Catalunya de Barcelona i les accions que se n'han derivat dutes a terme a la capital catalana.

El llibre narra les situacions viscudes des de l'endemà del 15 de maig de 2011, dia en què el moviment s'inicia a la Puerta del Sol de Madrid, fins a la gran manifestació dels indignats celebrada el 19 de juny, jornada en què la protesta de Barcelona va ser, de llarg, la més nombrosa de les celebrades a l'Estat espanyol.

Un dia de maig, de cop i volta, va començar a concentrar-se gent a les places. Eren persones que acudien a un reclam llançat des de les xarxes socials, un reclam que cridava a aplegar-se per expressar el primer sentiment que provoca la injustícia: la indignació. Una indignació concitada, essencialment, per una salvatge crisi econòmica mundial, filla de l'especulació financera i de la corrupció política.

Primer van ser-ne pocs, l'endemà més, i després el seu creixement o disminució ja va dependre de tots plegats, del que passava a les places i del que hi passava fora. Més enllà de creences o de

pertinences, els «indignats» han aconseguit que s'obris el debat, que tothom es plantegés qüestions que, gràcies a ells, han abandonat l'estat latent i han entrat a casa nostra com una ventada. Els «indignats», amb més o menys cert segons els parers, ens han organitzat l'assaig d'una nova pràctica política.

Les veus de les places

@galapita, @hibai_, Arcadi Oliveres, David Fernández, Esther Vivas, Flavia Ruggieri, Iván Miró, Josep Maria Antentas, Santiago López Petit

Icaria editorial, 2011, 104 pàg.

Volem una economia que afavoreix l'especulació financera i el frau fiscal? Una economia que empobreix cada vegada més els pobres i enriqueix cada vegada més els rics? Volem un pas enrere en els drets socials aconseguits? Volem una banca poc transparent i poc ètica? Volem un sistema polític del qual no ens sentim representats?

El moviment del 15M proposa la fi d'una llarga etapa d'obediència i submissió. Prendre les places ha estat el gest radical i no violent que ens ha permès fer sentir el crit col·lectiu de "Ja n'hi ha prou". Hem començat a perdre la por.

Som aquí perquè volem una nova societat que doni prioritat a la vida per sobre dels interessos econòmics i polítics. No hi ha marxa enrere.

Las voces del 15-M

VV.AA.

Los Libros del Lince, 2011, 114 pàg.

Aquest és el llibre del 15-M explicat pels seus protagonistes. Un volum que recull les veus i els manifestos de qui han reclamat reformes urgents des de les places de tota Espanya. No som antisistema, el sistema és antinosaltres.

Un sistema que condemna a l'atur a un percentatge inadmissible dels seus ciutadans, i al desnonament i el deute per a tota la vida als que no poden pagar la hipoteca. Un sistema que deixa a la seva joventut sense futur, i que no sabia que aquesta és una joventut sense por.

En el llibre els seus protagonistes ens expliquen què ha passat, com ha ocorregut, a on s'ha arribat i cap a on es dirigeix aquest moviment imparable (#nonospardadie).

Les veus: Fabio Gándara, Jon Aguirre Such, Olmo Gálvez (Democracia Real Ya Madrid), Ana (Indignados por la Sanidad), Javier Toret (Democracia Real Ja Barcelona), Juan Cobo (acampadasol), Luis Fernández (Asociación Nacional de Desempleados), Chema Ruiz (Plataforma Afectados por la Hipoteca), colectivo Mercè Prekària, Héctor Muñoz (activista antifinanciero) i César Castañón (estudiante UAB). Les cròniques: Ana Requena i Alba Muñoz.

Això acaba de començar: Esther Vivas i Josep Maria Antentas. Apunts de acampadasol: Amador Fernández-Savater.

Les raons dels indignats

Raimundo Viejo

Editorial Pòrtic, 2011, 72 pàg.

El moviment que ha fet eclòsio la primavera del 2011 ha marcat un moment clau de la nostra història recent. Una generació que no va conèixer la dictadura i que no va protagonitzar la Transició ha reclamat la paraula a la seva manera. El 15M marca un abans i un després: abans queda un règim que ha transferit el poder a espais no democràtics de decisió; davant nostre, s'obre la responsabilitat d'un cicle de mobilitzacions que ens sorprèn cada dia, amb errors i encerts. Un cicle que pot transformar i millorar la democràcia o que pot produir un trencament definitiu, de conseqüències imprevisibles.

Estem indignats. I hem volgut fer un recull de les raons d'aquesta indignació, perquè el soroll no les ocultí. Aquest llibre presenta una anàlisi feta des de dins del moviment, que intenta exposar quines són les raons que ens mouen, quines són les noves eines de participació ciutadana, quines propostes concretes fem i quina alternativa plantegem a la democràcia del passat.

Posició de la Federació d'Ensenyament de la CGT davant la sentència del TSJC

Federació d'Ensenyament CGT Catalunya
www.cgtcatalunya.cat/
cgtense

Davant la recent sentència del TSJC sobre la immersió lingüística a Catalunya, la CGT d'Ensenyament vol manifestar:

1.- La CGT defensa l'escola pública catalana emprant el català com a llengua vehicular i, en conseqüència, el model conegut com a immersió lingüística que qüestiona la sentència.

2.- La CGT Ensenyament rebutja la sentència i qualsevol intent de separació dels infants als nostres centres per motius de la llengua vehicular que s'utilitza en la seva escolarització. La sentència obeeix a la voluntat d'un sector de l'aparell judicial –molt proper al PP– que vol introduir una involució en el reconeixement dels drets nacionals com a poble.

3.- La CGT fa una crida al professorat i a les famílies a defensar el català com a llengua vehicular per tots i totes les alumnes i exigeix al Govern de la Generalitat rebutjar i incomplir la sentència.

4.- No volem deixar passar el fet que des del mateix Govern, que ara es queixa de la sentència en defensa del català, s'estigui aplicant sobre els centres una retallada dràstica de recursos que amenaça el model d'escola pública i la cohesió social: es redueixen les aules d'acollida concebudes com un recurs de les escoles i dels instituts per facilitar l'adaptació escolar de l'alumnat nouvingut des de la promoció, entre altres coses, de l'aprenentatge de la llengua catalana; els recursos per al foment de la lectura a través del projecte Punt Edu en les biblioteques escolars; i, es retallen dotacions econòmiques i plantilles.

Revistes

EL ECOLOGISTA

Revista trimestral ecologista de la confederació Ecologistes en Acció, secretaria@ecologistasenaccion.org, www.ecologistasenaccion.org/

DIPUTACIÓ A L'AIRE

Butlletí de la Secció Sindical de CGT a la Diputació de Barcelona, butlleti.CGT.diba@gmail.com, www.cgtbarcelona.org/cgtdiba/

CUBA LIBERTARIA

Butlletí dels Grups de suport als llibertaris i sindicalistes independents de Cuba, GALSIC, 145 rue Amelot, 75011 Paris, cubalibertaria@gmail.com

DIAGONAL

Periòdic quinzenal d'actualitat crítica, informació i reflexió sobre les lluites i els moviments socials, info@diagonalperiodico.net, www.diagonalperiodico.net

ORIOI FUSTER, ACTIVISTA DE JÓVENS DE LES TERRES DE L'EBRE

"Les mobilitzacions contra el PHN esdevenen un clam de dignitat popular"

L'aposta per un model hídric basat en l'espoli i la mercantilització de l'aigua no ha canviat: dretes i "esquerres" n'han promogut i executat quan han manat

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Galeano, emoció, revolució

Jordi Martí Font

Eduardo Galeano (1940-) va seure davant meu a la Lacandona i l'Encarna es va emocionar. Jo no el coneixia ni el reconeixia ni l'havia llegit mai. Un cos que no té escales cap endins és un cos i res més si no l'has transitat. Els cossos no emocionen. Les paraules, sí.

Helena Villagra sap com obrir un flascó amb paraules i donar-ne a qui vulgui pujar escales i, mentre les puja, esdevenir feliç. Les paraules són bàlsams que guareixen les ferides que fan les accions i poden, en el millor dels casos, canviar la realitat. A la casa de les paraules hi havia una taula amb colors i l'Helena va mirar com cada poeta utilitzava el color que li feia falta: "groc llimona o groc sol, blau de mar o de fum, roig lacre, roig sang, roig vi..."

Amb Galeano, l'Àngela i l'Helena Villagra vaig conèixer els no ningú, els que el poder anomena amb paraules que neguen més que descriuen, amb paraules que fereixen. Els no ningú:

"Que no són, encara que siguin.
Que no parlen llengües, sinó dialectes.
Que no professen religions, sinó supersticions.

Que no fan art, sinó artesanía.
Que no són éssers humans, sinó recursos humans.

Que no tenen cara, sinó braços.
Que no tenen nom, sinó número.
Que no figuren en la història universal, sinó en la crònica roja de la premsa local.
Els no ningú, que costen menys que la bala que els mata."

Ara, cada quan vull, sec amb Galeano a la Lacandona.

Herta Müller: el llenguatge no existeix

Ho deia Herta Müller (1953-), escriptora alemanya de Romania: "El llenguatge no existeix. No tinc cap confiança en el llenguatge. El llenguatge sorgeix a través del text, de l'intent de dissoldre les meves vivències i recompondre-les d'una forma completament diferent. Només així sorgeix la possibilitat d'apropar-se a la realitat". La dictadura, sigui quina sigui la seva "causa", en el seu intent de controlar de forma absoluta la realitat, es menja les paraules i els seus significats i només en deixa continents inservibles. Les podreix de la mateixa manera que podreix les relacions socials que en depenen.

Kovacsis, de la guerra

Adan Kovacsis (1953-) explica a l'imprescindible Guerra i llenguatge com durant la I Guerra Mundial l'exèrcit austro-hongarès va crear una oficina de premsa des d'on un exèrcit d'escriptors treballava per donar nous significats a les velles paraules, per proveir de fervor patriòtic assassí i suïcida els joves que anaven a la guerra. Davant d'una intel·lectualitat vienesa que discutia sobre si el llenguatge podia representar la realitat o no, els militars van apostar no per representar-la sinó per construir-la de nou també a través de les paraules. Explica Kovacsis com Walter Benjamin i Karl Kraus van decidir callar davant l'horror que els provoca la guerra desfermada el 28 de juliol de 1914, al costat del "silenci absolut" que suposava el suïcidí d'altres com Fritz Heinle i Rika Seligson.

> LA FRASE...

"La lluita ha suposat una presa de consciència d'identitat de territori"

Josep Estivill

Oriol Fuster i Cabrera és un activista de les Terres de l'Ebre, membre de Jòvens de les Terres de l'Ebre i de Maulets, que ha participat en tota mena d'accions i assembles contra els projectes de transvasament de l'aigua del riu Ebre i en defensa del territori.

- En quin moment neixen els primers projectes de transvasament de l'aigua del riu l'Ebre i quina evolució han tingut?

- De transvasaments i projectes de transvasaments en trobem "de sempre": des de principis del segle XX, amb el Plan Nacional de Obras Hidráulicas, fins avui dia. Només entre el 1973 i el 2008, per exemple, hem tingut set projectes diferents de transvasaments, cadascun amb excuses diferents.

En este sentit és important destacar com, fos quin fos el color del partit polític al govern, l'aposta per un model hídric basat en l'espoli i per la mercantilització de l'aigua no ha canviat: dretes i "esquerres" n'han promogut i executat quan han manat... i han assegurat estar-ne en contra quan han estat a l'oposició.

- Quines són les principals argumentacions que han donat els governs per imposar el transvasament?

- L'argumentació "tradicional" ha estat la fal·làcia que en algunes zones "sobra aigua" mentre que en d'altres en manca: si als anys 30 es parlava del desequilibri hidrològic en Espanya, avui es parla que a Barcelona hi ha sequera.

El problema, ahir i avui, però, és el mateix: si partim d'un model de creixement urbanístic il·limitat, pensat perquè polítics i empresaris treguen benefici del totxo, del camp de golf i de l'especulació, i no pensat de cara a les necessitats humanes, és inevitable que esta (mala) gestió comporte

"La nova cultura de l'aigua passa per la defensa dels recursos naturals com a patrimoni de tota la societat"

problemes, espoliació, polèmiques i mobilitzacions.

- Que va suposar el Plan Hidrológico Nacional?

- El PHN va suposar moltes coses, començant pel naixement de la Plataforma en Defensa de l'Ebre, que enguany ha complert els 10 anys. El naixement de la PDE va lligat a la popularització de la lluita i el moviment contra els transvasaments i per una nova cultura de l'aigua, que va dur a terme tota mena de mobilitzacions massives a les Terres de l'Ebre, però també a València, Barcelona i fins i tot a Brussel·les.

El PHN, i més que el PHN en si les mobilitzacions que va comportar, va suposar també una important presa de consciència d'identitat de territori per a les persones de les Terres de l'Ebre. Una identitat, l'ebreca, que no naix durant estes mobilitzacions -la percepció d'una sèrie de "trets diferencials" és molt anterior i respon a qüestions com les particularitats culturals i dialectals d'estes terres, cruïlla dels Països Catalans, o el sentiment de llunyania i abandonament respecte les "capitals" de Barcelona i València- però que es va manifestar, estendre i socialitzar molt durant esta època.

Només cal pensar en les manifestacions, on hi participaven famílies i pobles sencers acompanyats de les bandes de música dels pobles o de grups com Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries, Pepet i Marieta o Terror Roig: les generacions que hem crescut amb això no podem evitar que en recordar-ho se'ns pose la pell de gallina. Les mobilitzacions contra els transvasaments no representen només manifestacions contra un model de territori concret, sinó que esdevenen també un clam de dignitat popular, una "indignació" -ara que la paraula sona tant des de baix cap a dalt i des d'una de les colònies històricament més abandonades i maltractades dels Països Catalans cap a la metròpoli.

Finalment el PHN va suposar també una qüestió molt important, i és l'assumpció

de la idea que si es lluita es pot vèncer. Les diverses victòries que ha aconseguit el moviment social han subratllat una vegada i una altra com el treball de formiga, la mobilització, el boca-orella i el convenciment de poder vèncer acaben comportant victòries. Malgrat l'amenaça real, encara avui, dels minitransvasaments que s'estan efectuant; malgrat els molts errors que s'han pogut cometre i malgrat l'amenaça continua més viva que mai, la realitat és que s'han aconseguit importantíssimes victòries com la del PHN del govern espanyol o la de la interconnexió de xarxes cap a Barcelona del govern català: i això és un pòsit que a les Terres de l'Ebre ha quedat plenament marcat, i que des d'altres espais i moviments socials es té sovint molt en compte.

- Quina va ser la resposta de la gent i com es va organitzar la defensa del riu?

- Una qüestió important a tenir en compte a l'hora d'analitzar les victòries del moviment per la nova cultura de l'aigua és el discurs, la defensa dels recursos naturals com a patrimoni de tota la societat -i no d'unes empreses- i la necessitat de preservar-los per a les futures generacions. Des d'un principi es va lluitar per evitar discursos simplistes, victimistes i divisors com els que s'han promogut des dels mitjans de comunicació ("a València ens volen robar l'aigua", "a Barcelona ens volen robar l'aigua"). S'ha intentat deixar ben clar que, d'una banda, no és una qüestió de "no voler donar la nostra aigua", sinó d'una necessitat real d'esta aigua per part de l'ecosistema i la societat ebrenca; i de l'altra que no és una qüestió de "cultura del no" sinó d'una voluntat de lluitar contra un model energètic i econòmic que no només podria assecar l'Ebre, sinó que també expulsa gent de pobles com Itoiz, al País Basc, o Artieda, a l'Aragó; i que per tant arreu on s'aplica respon als interessos privats i no al bé públic. En este sentit la col·laboració i la lluita colze a colze amb col·lectius i persones d'arreu que també han tingut problemàtiques semblants ha

sigut bàsica per aconseguir tot el que s'ha aconseguit, i encara avui, amb les noves lluites que hi ha en l'actualitat (canal Xerta-Sènia, canal Segarra-Garrigues, Pla de Conca de l'Ebre...) s'hi continua treballant. També és molt important el caràcter totalment popular de les mobilitzacions, ja que els partits polítics en cap moment han tingut protagonisme o dirigisme, encara que ho hagen intentat més d'una vegada; es tracta d'un autèntic moviment social de base. Prova d'això és, per exemple, el fet de tenir jòvens de 14 anys al costat de persones de 60 i 70 pintant pancartes, manifestant-se o escridassant polítics: és molt significatiu i dibuixa molt bé la popularitat de la lluita.

- Com valoren el resultat de la vostra lluita?

- És impossible no valorar-ne positivament els resultats, per totes les raons que hem anat comentant anteriorment. Tot i així és important que siguem conscients que la lluita no ha acabat, que no ens hem d'adormir en els llores i que encara hi ha projectes de transvasaments actius i en marxa que s'han de combatre urgentment. Actualment no ens enfrontem a un macroprojecte com seria el cas del PHN o de la interconnexió de xarxes, sinó a tot un seguit de petits projectes en diferents direccions que suposarien un cop encara més fort per a les Terres de l'Ebre. Un exemple d'això és la construcció del canal Xerta-Sènia, que amb l'excusa d'uns regadius sobredimensionats obre les portes a nous transvasaments i contra el qual ja hi hagué mobilitzacions convocades per la PDE i Unió de Pagesos; la mobilització de fa uns mesos a Barcelona contra el Pla de Conca del govern espanyol, que no respecta el cabal mínim mediambiental de l'Ebre ni recull la proposta de règim hídric aprovada per la Comissió per a la Sostenibilitat de les Terres de l'Ebre; o les amenaces de la Generalitat Valenciana sobre la necessitat de transvasaments. En tindrem notícies -i convocatòries- durant el proper curs, i caldrà respondre-hi.